CLIFFORD D. SIMAK

CALEA ETERNITĂȚII

EDITURA INFOTRONIC

CLIFFORD D. SIMAK
CALEA ETERNITĂȚII

NEW YORK

Telegrama îi parvenise lui Boone în Singapore. Era foarte scurtă: „Am nevoie de cineva care poate face un pas după colț, Corcoran.” Primul avion spre New York decolă având-l pe Boone printre pasageri.

Șoferul lui Corcoran îl întâmpină la ieșirea din vama Aeroportului Kennedy. Acesta îi luă bagajele și îl conduse apoi spre limuzina care îi aștepta.

Plouase, dar acum ploaia contenise. Sprijinit confortabil de pernele luxoasei mașini, Boone privea spectacolul ce se derula dincolo de geamuri. „Cât să fi trecut oare de când n-am mai fost în Manhattan?”, se întrebă el. „Zece ani, poate și mai mult.”

Începu să plouă din nou, înainte ca mașina să oprească în fața clădirii în care locuia Corcoran. Șoferul luă bagajul lui Boone, îi oferi acestuia o umbrelă și îl conduse spre un lift particular.

Corcoran îl aștepta în bibliotecă. Ridicându-se dintr-un fotoliu, el traversă cu pas grăbit camera, zgomotul pașilor săi pierzându-se în covorul moale. Îi ieși în întâmpinare cu brațele deschise, o imensă ușurare luminându-i chipul.

— Îți mulțumesc că ai venit, Tom. Cum a fost zborul?

— Destul de plăcut, răspunse Boone. Am reușit să trag și un pui de somn.

— Îmi amintesc că tu reușeai întotdeauna să adormi în avion, zâmbi Corcoran. Ce mai bei acum?

— Scotch cu un strop de sifon.

Boone se afundă în fotoliul indicat și așteptă să-i fie preparată băutura. Luă apoi o înghițitură, savurând îndelung aroma scotch-ului vechi, în timp ce privirea îi aluneca prin camera mobilată cu gust.

— Pari s-o duci bine, Jay.

— Chiar foarte bine. Am clienți plini de bani care plătesc gras pentru ceea ce primesc. Și oameni în toate colțurile globului. Dacă un diplomat strănută la Bogota, fii sigur că aflu în câteva ore. Ce făceai în Singapore?

— Nimic. O simplă haltă între două angajamente. Acum îmi pot permite să aleg poveștile de care să mă ocup. Cu totul

altceva decât pe vremea când ne-am cunoscut.

— Cât a trecut oare de atunci? întrebă Corcoran.

— Cincisprezece ani, dacă nu mai mult. Era în timpul poveștii aceleia urâte din Orient. Trupele voastre erau acolo, cu tancuri și tot dichisul.

— Exact, atâta doar că am ajuns prea târziu. Fusese un adevărat masacru. Erau sute de cadavre peste tot, dar nici cel mai mic semn că cineva ar fi rămas în viață.

Chipul lui Corcoran se întunecă, pe măsură ce amintirile ieșeau la suprafață.

— Apoi, deodată, te-am văzut. Stăteai acolo, între mormanele de cadavre, absolut netulburat. Purtai o scurtă cu zeci de buzunare pline cu carnețele, benzi, casete, reportofoane, o cameră de filmat și Dumnezeu mai știe ce. Nu înțelegeam cum poți căra atâtea lucruri. Și atunci mi-ai spus că ai făcut un pas după colț.

Boone încuviință.

— Doar o fracțiune de secundă și aș fi fost mort. Și atunci m-am ascuns după un colț. Când am pășit înapoi, am dat peste tine. Nu-mi cere însă să-ți explic. N-am putut s-o fac atunci și nu pot nici acum. Singurul răspuns plauzibil nu-mi face nicio plăcere – sunt, într-un fel sau altul, anormal.

— Să zicem doar altfel decât ceilalți. Ai mai încercat chestia asta de atunci?

— N-am încercat-o conștient niciodată. Dar mi s-a întâmplat de două ori – o dată în China și apoi în Africa de Sud. Când o fac, mi se pare ceva absolut normal, genul de lucru pe care l-ar putea face oricine. Ce noutăți ai?

— Ai aflat ce mi s-a întâmplat?

— În linii mari, răspunse Boone. Erai agent special al CIA… în sfârșit, povestea obișnuită. Ai fost atras într-o cursă, dar ai reușit să transmiți un S.O.S. Și un avion te-a salvat în ultima clipă, aterizând ca în filme, în mijlocul tirului îndrăcit. Deși a fost lovit destul de rău, avionul a reușit totuși să decoleze…

— Exact. Pentru a se prăbuși însă puțin mai târziu, continuă Corcoran. Jumătatea posterioară a capului mi-a fost pur și simplu zdrobită, eram practic mort. Dar cum dețineam informații de o importanță vitală, s-au făcut adevărate minuni pentru a mi se salva viața. În orice caz, au fost nevoiți să facă niște chestii tare ciudate pentru a-mi „repara” creierul. După cât se pare, s-

au încurcat însă niscaiva conexiuni ori ceva s-a „scurtcircuitat” în mintea mea. Cert este că uneori văd lucrurile altfel, într-un mod diferit – lucruri pe care ceilalți nu le văd sau nu le pot vedea. Mai mult, gândesc ciudat, raționamentele mele sunt un fel de… calambururi. Pun cap la cap frânturi de informație într-un soi de deducție afurisită care sfidează orice logică. Mă trezesc știind lucruri pe care nu aș fi avut cum să le aflu – nu într-un chip normal, logic.

— Am înțeles. Și asta are vreo legătură cu telegrama ta? întrebă Boone.

Corcoran se lăsă pe spătarul fotoliului și sorbi îndelung din paharul pe care-l ținea în mână. Într-un târziu încuviință.

— Are legătură cu unul dintre clienții mei. L-am cunoscut în urmă cu șase ani. A intrat în biroul meu și mi-a spus că se numește Andrew Martin. Poate că era adevărat.

Îmi amintesc că era foarte rece, distant, nu a schițat măcar gestul de a îmi întinde mâna. A refuzat să răspundă la orice întrebare de-a mea. Când, în cele din urmă, m-am ridicat pentru a-l conduce, Martin a scos din buzunarul de la piept, cu o mișcare bruscă, un plic pe care mi l-a întins peste birou. Înăuntru erau o sută de bancnote de o mie de dolari.

„Este doar un avans”, mi-a spus. „Îți voi plăti de două ori mai mult decât onorariul tău obișnuit pentru lucruri de genul acesta.”

Tipul nu voia nimic altceva decât zvonuri din toată lumea. Nu obișnuitele bârfe sau cancan-uri politice, ci zvonuri despre lucruri neobișnuite, ieșite din comun – genul de treburi care nu au nicio logică. Nu mi-a spus cum pot lua legătura cu el. Suna în schimb zilnic pentru a-mi spune unde îl pot găsi – de fiecare dată în alt loc.

Lucrurile de care era interesat nu se pot numi tocmai frecvente, dar pentru ceea ce reușeam să aflu plătea regește, cu mult mai mult decât dublul onorariului meu obișnuit, și întotdeauna în bancnote de o mie de dolari. Afacerea a mers așa mai mulți ani.

Desigur că am făcut cercetările obișnuite în ceea ce-l privea, dar n-am reușit să descopăr mare lucru. Martin părea să nu aibă trecut și n-am aflat nimic despre niciun fel de ocupație. Omul avea un birou arătos și o secretară timp de jumătate de zi, care n-avea însă nici cea mai vagă idee despre treburile lui. Nu

existau întâlniri de afaceri, tranzacții… nimic.

Martin avea și un apartament la Hotel Everest, dar nu locuia în el. Cel puțin, atunci când oamenii mei au intrat în locuința lui, nu existau haine în dulapuri și niciun alt semn că acolo ar fi locuit cineva.

Din când în când, tipul era văzut prin oraș, însoțit de o femeie numită Stella, la fel de misterioasă însă ca și el.

Și deodată, acum câteva luni, Martin și Stella au dispărut, pur și simplu.

Boone tresări.

— Cum?

— S-au evaporat – sau așa părea, cel puțin. După ce i-am înmânat ultimul raport, a plecat grăbit și a fost văzut apoi dând un telefon. La scurt timp, omul meu de la Hotel Everest a văzut-o plecând pe Stella și a urmărit-o. Ea și Martin au intrat într-un vechi depozit părăsit din port. Nu au mai ieșit de acolo niciodată și nu au mai fost văzuți de atunci.

Boone așteptă în liniște, savurându-și băutura. În cele din urmă, îl îmboldi pe prietenul său să-și reia povestirea.

— Acel ultim zvon…

— Venea de la Londra. Ceva despre o persoană care căuta înnebunită un loc numit Hopkins Acre.

— Nu văd nimic neobișnuit în asta.

Corcoran încuviință.

— Cu excepția unui singur lucru. Nu există nicăieri în Marea Britanie un loc cu acest nume. Nu acum. Dar a existat cândva, cu patru sau cinci sute de ani în urmă, undeva în comitatul Shropshire. Am făcut cercetări și am aflat cu stupoare că locul respectiv… a dispărut în 1615, în timp ce proprietarii erau plecați în Europa. S-a „topit”, pur și simplu, într-o bună zi. Nu a rămas nici cel mai mic semn că acest loc ar fi existat vreodată. Întreaga proprietate – cu tot ceea ce exista pe ea, inclusiv țăranii, servitorii, conacul, absolut tot – a dispărut. S-a evaporat; ca și cum n-ar fi existat niciodată.

— Dar nu e posibil! exclamă Boone. Asta este o poveste de adormit copii.

— Poate, dar o poveste adevărată. Pentru că am stabilit, dincolo de orice îndoială, că proprietatea aceasta a existat, dar a dispărut într-o zi.

— Și care e sfârșitul poveștii? întrebă Boone, clătinând din cap

nedumerit. Tot nu pricep de ce m-ai chemat. Nu mă pricep absolut deloc să dau de urma unor persoane dispărute sau a unor case topite în neant acum patru sute de ani.

— Vei înțelege îndată. Aveam alte treburi, nu mai trebuia să mă ocup de Martin, așa că am încercat să-l uit. Dar, acum două săptămâni, am aflat că Hotelul Everest urmează să fie dărâmat.

Corcoran îl privi întrebător pe Boone, iar acesta încuviință ușor. Era familiarizat cu metoda utilizată: nenumărate încărcături explozive, plasate după un plan bine gândit în jurul clădirii ce urma a fi dinamitată. Când totul mergea bine, aceasta „se prăbușea în sine”, devenind brusc un uriaș morman de moloz, excavatoarele și buldozerele terminând apoi treaba începută.

Corcoran oftă ușor.

— Asta mi-a reamintit de Martin. M-am dus să arunc o ultimă privire clădirii ce urma să dispară. Lăsasem totul pe seama detectivilor mei și asta s-a dovedit a fi o mare greșeală. Îți amintești că ți-am spus despre felul diferit în care văd eu lucrurile acum?

— Ai văzut ceva? întrebă Boone. Ceva ce oamenii tăi nu văzuseră?

— Ceva ce n-ar fi putut să vadă. Doar eu pot vedea acel lucru și numai dintr-un unghi anume. Știi, eu nu pot „păși-după-colț”, dar se pare că uneori pot „vedea-după-colț”. Ar putea fi o privire aruncată într-un alt spațiu sau undeva în timp. Tom, crezi că e posibil ca un om să pășească sau să vadă dincolo de bariera timpului?

— Nu știu. Nu m-am gândit la asta niciodată.

— Ei bine, în orice caz, acel „ceva” este acolo; un fel de balcon închis, în genul celor care pot fi văzute în blocurile de locuințe, „lipit” în exteriorul apartamentului lui Martin. „Ceva” dincolo de percepția normală, jumătate în lumea noastră și jumătate… Dumnezeu știe unde. Și, de vreme ce Martin nu locuise niciodată în acel apartament, sunt convins că trebuie să fi locuit în acel „balcon” sau… cutie.

Boone ridică paharul și îl goli, apoi îl puse cu grijă pe masă.

— Dacă înțeleg bine, vrei ca eu să „pășesc-după-colț” pentru a pătrunde în acea cutie?

Corcoran încuviință.

— Nu știu dacă voi reuși, continuă Boone. Nu am făcut-o

niciodată în mod conștient. Mi s-a întâmplat numai atunci când eram în pericol de moarte – un fel de mecanism de supraviețuire. Nu știu dacă o pot face la comandă. Pot să încerc, desigur, dar...

— Este tot ceea ce îți cer, îl întrerupse Corcoran. Am epuizat orice altă posibilitate. Hotelul a fost evacuat, este pustiu acum și bine păzit, dar am aranjat să pot intra. Am petrecut acolo aproape tot timpul ciocănind, măsurând, înregistrând, fotografiind – încercând să găsesc o intrare în drăcovenia aia. Dar nimic. Privind din cameră pe fereastra în dreptul căreia e „agățată” cutia nu văd nimic în exteriorul clădirii. Dar atunci când privesc în sus, din stradă, este întotdeauna acolo.

— Nu-ți înțeleg îngrijorarea, Jay? Ce speri să găsești în acel așa-zis balcon? întrebă Boone.

— Nu știu, murmură Corcoran. Nimic, poate... Dar Martin a devenit o obsesie pentru mine. Am petrecut deja, investigând cazul lui, mult mai mult timp decât mi-ar fi plătit el vreodată. Cel mai grav, însă, este că trebuie neapărat să pătrund în acea cutie!

El tăcu, studiindu-și paharul gol. Oftă apoi și ridică din nou privirea spre Boone.

— Necazul e că nu avem prea mult timp la dispoziție. E vineri seara și hotelul va fi dinamitat duminică dimineața, la răsăritul soarelui, când străzile sunt cu desăvârșire pustii.

Lui Boone îi scăpă un fluierat ușor.

— Un calcul perfect.

— N-am avut ce face. N-a fost deloc ușor să dau de urma ta. Când am aflat că ești în Singapore, am telegrafiat la toate hotelurile unde ai fi putut locui. Numărătoarea inversă a început; dacă vrem să facem, trebuie să ne mișcăm foarte repede.

— Rămâne atunci pe mâine, aprobă Boone.

— Mai bine mâine seară. În timpul zilei se organizează o „petrecere de adio” în cinstea bătrânului hotel, în ultima lui zi de „viață”. Mass-media nu putea rata o asemenea ocazie. Reporteri, fotografi, cameramani vor mișuna peste tot. Ar fi mai bine să intrăm în scenă după ce totul se va potoli.

El se ridică, luă paharele acum goale și se îndreptă spre barul bine aprovizionat.

— Vei sta aici, desigur, spuse el.

— Am contat pe treaba asta, îi răspunse Boone.

— Perfect. Să mai bem deci câte un pahar și să ne amintim de frumoasele vremuri de altădată. După aceea, te voi conduce în camera ta. Și amândoi vom uita de cutie până mâine seară.

DOMENIUL HOPKINS, 1745

Însoțit de prepelicarul său favorit, David hoinărise încă de pe la prânz pe câmpuri, bucurându-se de plăcerea calmă de a fi singur într-o lume frumoasă și ordonată.

Din miriște ca adusă de o vijelie, se trezi la picioarele sale cu o potârniche. Automat, duse pușca la umăr și-și lipi obrazul de patul ei. Luă pasărea în cătare și roti încărcătorul ușor spre stânga. „Bang!” făcu el. Știa că, dacă ar fi fost vreun cartuș pe țeavă și ar fi tras piedica, pasărea s-ar fi tăvălit la pământ.

Câinele țâșni să urmărească pasărea, apoi se întoarse în fugă și se așeză la picioarele lui David, Uitându-se în sus la el și râzând în felul său. Parcă spunea: „Ce ne mai distrăm!”

Prepelicarii se acomodaseră anevoie vieții de pe domeniul Hopkins. Fuseseră învățați să stârnească păsările și să le aducă stăpânului pe cele moarte. Nu înțeleseseră noua procedură. Acum, după mai multe generații de prepelicari, lucrurile se schimbaseră, în sfârșit. Nu se mai așteptau să audă pocnetul armei și să găsească păsări moarte.

Atunci, se întrebă el pentru a o mie și una oară, de ce mai lua cu el arma? îi devenise dragă greutatea ei și felul cum i se lipea de umăr? Sau era doar o reafirmare a statutului său de ființă civilizată, deși descindea dintr-o lungă istorie de cruzime și brutalitate? Însă aceasta ar fi o falsă postură. N-ar fi ucis oaia, dar îi consuma carnea. Era încă un carnivor, iar un carnivor este, încă, un vânător.

Își repetă în sinea sa că fusese o zi bună, chiar și fără păsări. Stătuse pe deal, admirând îndelung panorama satului cu case acoperite cu paie, unde trăiau țăranii și fermierii cu oile și vitele lor. Văzuse pe imașuri vitele păscând, uneori singure, alteori păzite de un băiat cu un câine. Se întâlnise, în codrii deși cu turme de porci grohăind, sălbatici ca și căprioarele, scurmând după ghinde căzute. Dar nu se apropiase de ei. Nici acum nu reușise să se înfrățească cu gloatele fericite care lucrau pământul. Văzuse culorile pădurilor schimbându-se toamna și trăsese în piept aerul înghețat. Se aplecase să bea apă din

izvoarele pădurii, urmărind în unda cristalină umbrele întunecate ale păstrăvilor.

Mai devreme îl surprinsese pe Spike în toiul unui joc ridicol, săltând cu grija într-un soi de dans ciudat. David îl urmărise, minunându-se încă o dată ce creatură mai era și Spike ăsta!

Plictisit de jocul său, Spike o luă din loc, îndreptându-se spre un crâng. De data asta, pășea în salturi neașteptate, dar cu mult mai multă grație și spontaneitate decât în țopăielile autoimpuse ale jocului. Soarele tomnatic al după-amiezii îi poleia corpul rotunjor, iar gheruțele lui ascuțite străpungeau dârele solare risipindu-le în scântei. David strigă după Spike, însă acesta păru să nu-l audă și dispăru în cele din urmă în pădure.

David își spuse că ziua fusese plină. Acum umbrele se alungeau și se făcea din ce în ce mai frig. Era timpul să se întoarcă acasă.

Pentru cină în menu era mușchi de oaie. Cel puțin așa îi spusese Emma, sora sa mai mare, căsătorită cu Horace. Tot ea îl avertizase să fie acasă la timp.

— Nu care cumva să întârzii! îi spusese. Odată pregătită, carnea de oaie nu poate să aștepte. Trebuie mâncată caldă. Să fii atent cu pușca aia! Nu știu de ce o iei. Nu aduci niciodată acasă ceva. De ce nu te întorci și tu cu o pereche sau două de prepelițe? Ar fi gustoase!

— Pentru că eu nu ucid, fusese răspunsul lui. Niciunul dintre noi nu a ucis vreodată. Ne-am dezvățat de asta.

Ceea ce nu era deloc adevărat, bineînțeles.

— Horace ar ucide, remarcă ea cu asprime. Dacă ar fi nevoie de hrană, Horace ar ucide. Iar eu aș curăța vânatul și l-aș prepara.

Avea dreptate, se gândi el. Horace, acel om aspru și practic, ar fi ucis la nevoie, dar nu și pentru a se distra. Horace n-a făcut niciodată în viața lui ceva de dragul de a se amuza. El trebuia să aibă un scop în orice își punea în cap să realizeze.

David râse de temerile Emmei.

— Pușca nu-mi poate face niciun rău, spuse el. Nici măcar nu este încărcată.

— O vei încărca atunci când o vei pune la loc pe rastel. Timothy va insista să o încarci. Dacă mă întrebi pe mine. Timothy a cam luat-o razna.

Toți o cam luaseră razna. El, Timothy și, probabil, Horace și

Emma, dar în alt fel. Însă nu și surioara lui, Enid. Ea, dintre ei toți, era o fire independentă și meditativă. Era convins că gândea mai mult și mai profund decât oricare dintre ei.

Așa că, amintindu-și de mușchiul de oaie care nu putea să aștepte și trebuia mâncat cald, o luă spre casă, cu câinele pe urmele sale potolit acum, sătul de râs și de distracție.

Zări de departe casa, cățărată pe vârful unui dâmb, aflat pe o pajiște verde, dreptunghiulară, pierdută între câmpuri brun-roșcate. Copaci rămuroși, mulți etalând splendoarea culorilor de toamnă, înconjurau întreg perimetrul parcului în centrul căruia se înălța conacul. Prin fața parcului se așternea un drum de țară, prăfuit și fără țintă, pe care nu mai mult de două căruțe ar fi putut trece laolaltă. Din acest drum se deschidea o alee de acces până la conac, flancată de două șiruri paralele de plopi odinioară semeți, dar care acum, după atâția ani, îmbătrâniseră într-atât încât, în scurt timp, se vor usca și vor cădea.

Cu câinele urmându-l credincios, David coborî colina și traversă câmpurile brun tomnatice până la aleea de acces spre conac. Casa se ridica în fața lui, o clădire masivă, din piatră neșlefuită, cu două etaje, ale cărei ferestre erau incendiate de soarele apusului.

Urcă scara largă și se luptă o clipă cu ivărul ușii. În cele din urmă, unul dintre canaturi cedă și se balansă ușor pe balamalele bine unse. Holul intrării se continua cu salonul, luminat de un sfeșnic cu două lumânări, așezat pe o masă în celălalt capăt al camerei. Dincolo de salon te orbea strălucirea sufrageriei plină de lumânări. Din această încăpere se auzea murmurul înfundat al vocilor, iar el știu că familia se strânsese deja pentru cină.

Pătrunse în salon și o luă la dreapta, spre sala armelor, unde umbrele prindeau viață la licăririle unei lumânări stinghere de pe un bufet. Îndreptându-se spre rastel, frânse pușca, pescui cele două cartușe din buzunarul hainei de vânătoare și le îndesă pe țeava armei, după care, cu o, singură mișcare, închise culata. Odată și acest lucru dus la bun sfârșit, puse pușca la locul ei și se întoarse să plece. Dar Enid, sora lui, era deja în sala armelor.

— Ai avut o zi bună, David?

— Nu te-am auzit când ai intrat. Ești ușoară ca fulgul. Vrei să-mi spui ceva înainte de a intra în gura leilor?

— Niciun leu astă-seară, clătină ea din cap. Horace este

aproape uman, mai uman decât ar putea fi el vreodată! Azi am primit o veste. Gahan se întoarce din Atena.

— Gahan îmi displace profund. Este atât de savant. Mă ia mereu de sus și mă face să mă simt inutil.

— Și pe mine! consimți Enid. Poate amândoi suntem inutili. Nu știu. Dar, atât timp cât și tu, și eu suntem inutili, îmi place să fiu așa!

— Și mie! fu de acord David.

— Totuși, Gahan îi place lui Horace și, dacă asta îl face pe Horace mai suportabil, atunci vom avea numai de câștigat din vizita asta. Timothy este în extaz. Gahan i-a spus lui Horace că-i va aduce lui Timothy o carte – probabil un pergament – scris de Hecateu.

— Hec... Ce nume mai e și ăsta? N-am auzit de omul ăsta îi viața mea! Asta dacă este cu adevărat un „el”!

— Este un „el” și este grec, îl informă Enid. Hecateu din Milet. Secolul V sau VI. Cărturarii sunt de părere că Hecateu a fost primul care a scris proză istorică serioasă, folosind o metodă critică de separare a mitului de istorie. Gahan crede că pergamentul său este o carte necunoscută din cele considerate a fi fost pierdute.

— Dacă e așa cum crede el, pentru un timp vom scăpa de Timothy. Se va încuia în bibliotecă, unde va cere să i se aducă și mesele. Îi va lua un an ca să-l descifreze. Nu ne va mai sta în picioare!

— Eu cred că a apucat-o pe un drum greșit și că se va împotmoli în istorie și filosofie. El caută greșelile fundamentale ale omenirii și crede că va descoperi rădăcinile acestor erori în primele câteva secole ele istoriei umane. A găsit unele, desigur, dar nu e nevoie să studiezi istoria din scoarță în scoarță pentru a fi conștient de ele. Problema surplusului, motivul profitului, iar de aici cauza războiului între oameni și triburi care au mai puțin și oameni și triburi care au mai mult. Sau nevoia oamenilor de a se strânge laolaltă, nevoia bărbaților și a femeilor de a se uni în triburi, națiuni și imperii, nevoie care reflectă îngrozitorul sentiment de insecuritate care caracterizează psihicul uman. Bineînțeles, ai putea continua așa la infinit, dar eu cred că Timothy se amăgește de unul singur. Semnificația pe care o caută el este una mult mai profundă și nu poate fi găsită în istoric!

— Și tu, Enid, ai vreo idee? o întrebă el, serios. O idee oricât de vagă?

— Nu încă, răspunse ea. Poate nu voi avea niciodată. Tot ce știu este că Timothy caută numai acolo unde nu trebuie.

— Nu crezi că ar fi mai bine să mergem la masă? sugeră el.

— Da, ar fi mai bine Nu-i putem lăsa pe ceilalți să ne aștepte. Emma a stat tot timpul pe jar că ai să întârzii. Timothy a tot ascuțit cuțitul de tăiat carne. Nora a fost într-o agitație continuă în bucătărie. Mâncarea este aproape gata.

David îi oferi brațul și astfel traversară salonul, croindu-și cu grijă drumul printre umbrele mobilelor abia văzute.

— Iată-vă! strigă Horace, când intrară în sufragerie. Mă întrebam unde sunteți. Doar știți că friptura de oaie nu poate să aștepte. Poftim! Fiecare dintre voi trebuie să bea un pahar din vinul ăsta de Porto. De ani întregi n-am mai gustat unul așa grozav. Este cu adevărat excelent!

Făcu ocolul mesei, turnând și înmânând fiecăruia un pahar. Era un om turtit, mic de statură, solid, iar fața îi era plină de păr. Părul și barba îi erau atât de negre încât băteau în albastru.

— Pari bine-dispus, îi spuse David.

— Așa și sunt! Gahan va fi aici mâine. Presupun că Enid ți-a spus asta.

— Da, mi-a spus. Vine singur sau însoțit?

— Nu mi-a spus. Recepția nu era așa bună din pricina unor interferențe. Iată ceva ce n-a fost pus la punct. Teddy crede că, în Pleistocen, era ceva privitor la presiunea în durata alinierii. Poate corelat cu anomaliile direcționale.

David își spuse în sinea lui că Horace habar nu avea despre ce vorbea. Avea, probabil, câteva slabe cunoștințe despre tehnicile temporale, dar, cu siguranță, nu cunoștea deloc teoria. Cu toate acestea, indiferent de subiectul adus în discuție, imediat el devenea un expert și era în stare să vorbească convingător și autoritar despre orice.

Horace era pe punctul să dezvolte ideea, dar fu întrerupt de intrarea Norei purtând în triumf platoul cu friptura de oaie. Îl așeză în fața lui Timothy și se năpusti înapoi, în bucătăria de unde tocmai venise. Își luară cu toții locurile cuvenite la masă, iar Timothy se apucă să taie carnea, făcând o artă din felul cum își mânuia cuțitul și furculița în stilul său obișnuit, plin de înflorituri.

David gustă vinul. Era excelent. Când și când, în anumite probleme mărunte – cum ar fi alegerea unei sticle de vin bun – legea compensației pentru mediocrități și neajutorați îi mai făcea dreptate lui Horace.

Un timp mâncară în liniște. Apoi, Horace se șterse cu grijă la gură cu șervetul, pe care, la urmă, și-l îndesă înapoi în poală, și spuse:

— Sunt îngrijorat de câtva timp de avanpostul nostru de secol XX din New York. Nu am deloc încredere în tipul ăsta, Martin. În ultimele luni am tot încercat să-l contactez, însă individul nu răspunde!

— O fi plecat pentru un timp, sugeră Emma.

— Dacă pleca, răspunse Horace, fiind omul nostru de încredere, trebuia să ne anunțe. O mai are și pe femeia aia, Stella, cu el. Dacă el lipsește, măcar ea ar trebui să fie.

— S-o fi dus și ea cu el, sugeră din nou Emma.

— N-ar fi trebuit! Postul trebuie ocupat tot timpul.

— Aș zice, interveni David, că n-ar fi prea diplomat din partea noastră să insistăm atât să luăm legătura cu el. Ca o măsură de siguranță, ar fi bine să păstrăm comunicațiile la limită.

— În acest segment temporal, suntem singurii înzestrați cu posibilități transtemporale. Nu ne monitorizează nimeni.

— N-aș fi așa convins!

— Ce importanță are? întrebă Emma, veșnica pacifistă timidă. Nu are niciun rost să ne certăm acum pentru asta.

Timothy își puse tacâmurile în farfurie cu mai mult zgomot decât era necesar.

— Trecând peste faptul, spuse el, că nu știm nimic despre el și că nu avem încredere în el pe deplin, se poate, totuși, ca omul să-și cunoască meseria. Tu faci mereu din țânțar armăsar, Horace!

— I-am cunoscut pe Martin și pe Stella, reluă David, acum câțiva ani, când am fost în New York – secolul XX – să dau de urma unor cărți pe care și le dorea Timothy. Atunci când, i se adresă el lui Timothy, ți-am adus pușca de vânătoare și carabina pentru colecția ta.

— Splendide piese, amândouă! recunoscu Timothy.

— Ce nu pricep eu, interveni tăios Emma, este de ce trebuie să le ții încărcate. Și nu numai pe cele două, ci și restul! O armă încărcată este periculoasă.

— Desăvârșirea! exclamă Timothy. Fără îndoială, chiar și tu poți aprecia desăvârșirea. Muniția face parte integrală dintr-o armă. Fără ea, o armă este incompletă.

— Raționamentul ăsta îmi scapă, comentă Horace. Întotdeauna mi-a scăpat!

— Nu despre arme vorbeam eu, spuse David. Acum îmi pare și rău că am adus vorba de ele! Încercam doar să vă spun că i-am cunoscut pe Martin și pe Stella. Am stat la ei câteva nopți.

— Cum ți s-au părut? întrebă Enid.

— Martin era o persoană plicticoasă. Extrem de plicticoasă. Vorbea foarte puțin și, când vorbea, nu spunea nimic. L-am văzut doar de câteva ori, de fiecare dată foarte puțin timp. Aveam senzația că nu putea suferi prezența mea acolo.

— Și Stella?

— Și ea este plicticoasă. Dar în alt fel. Plicticoasă și perversă. Cercetându-te mereu cu privirea, dar prefăcându-se că nu se uită la tine.

— Pare vreunul dintre ei periculos? Vreau să spun, periculos pentru noi.

— Nu, nu periculoși. Doar incomozi.

— Poate suntem prea mulțumiți de noi, se auzi vocea timidă a Emmei. Lucrurile ne-au mers bine de un număr de ani și vom ajunge să luăm asta ca pe ceva de la sine înțeles pentru întotdeauna. Horace este singurul dintre noi care a rămas în alertă. El este activ tot timpul. Așa că, în loc să-l criticăm, ar trebui să-i urmăm și noi, restul, exemplul.

— Timothy este la fel de activ ca și Horace, remarcă Enid. Își petrece tot timpul cercetând cărțile și pergamentele strânse pentru el. Și cine i le-a adunat? David, care s-a dus ba la Londra, ba la Paris sau New York, asumându-și riscul de a părăsi domeniul Hopkins în căutarea și colecționarea lor.

— O fi așa cum spui tu, draga mea, admise Emma, dar, spune-mi, tu cu ce te ocupi?

— Oameni buni, protestă Timothy, n-ar trebui să ne înțepăm unul pe altul. Cât despre Enid, ea face la fel de mult ca oricare dintre noi, dacă nu și mai mult!

David îi aruncă o privire peste masă fratelui său indolent, care nu ar fi ridicat nicicând vocea, și se minună cum reușea el să țină piept Emmei și mocofanului ei soț. Timothy nu ar fi ridicat tonul nici în fața celei mai nerușinate provocări. Cu fața lui ca de

sfânt, încadrată de o barbă albă și rară, el personifica vocea calmă a rațiunii, stăvilind furtunile ce zguduiau uneori cercul familiei.

— Decât să ne certăm, zise David, care dintre noi face mai mult pentru a rezolva dilema cu care ne confruntăm, părerea mea este că ar fi mai bine să recunoaștem că niciunul nu face nimic în această privință. De ce să nu admitem, simplu și cinstit, că suntem niște refugiați, cățărați aici, cuibăriți aici, cuibăriți unul lângă altul, sperând să nu găsească nimeni ascunzătoarea. Vreau să spun că niciunul dintre noi, nici dacă ar fi viața noastră în joc, nu ar reuși măcar să definească problema!

— Cred că unii dintre noi ar putea fi pe drumul cel bun, spuse Horace. Și, chiar dacă nu e așa, mai sunt și alții care caută răspunsul. Cei din Atena și cei din Pleistocen…

— Exact! îl întrerupse David. Noi, atenienii, cei din Pleistocen și cei din New York, dacă Martin și Stella mai sunt încă acolo. Cu totul, câți?

— Trebuie să fie și alte numeroase grupuri, spuse Horace. Cele trei grupuri ale noastre – patru, mai exact – se cunosc între ele. Trebuie să mai fie și altele, unite ca și cele patru grupuri ale noastre, dar care nu ne cunosc pe noi sau pe ceilalți. Așa se explică totul. Revoluționarii – iar noi, într-un fel, suntem niște revoluționari! — sunt separați în celule cu minime cunoștințe unele despre celelalte.

— Eu unul, susținu David cu încăpățânare, continuu să cred că suntem niște simpli refugiați… Evadații!

Terminaseră de mâncat friptura și Nora intră să ia platoul, revenind cu o budincă de stafide pe care o așeză în mijlocul mesei. Emma se întinse și o trase mai aproape.

— Este deja tăiată, spuse. Dați-mi farfurioarele voastre de desert. Este și sirop pentru cei ce doresc.

— L-am văzut pe Spike azi, își aminti David. Când am fost pe câmp. Se distra cu țopăiala aia a lui prostească.

— Bietul Spike! îl căină Timothy. A fost absorbit odată cu noi. Era doar în vizită. Nu era unul din familie, dar era acolo când a venit timpul să plecăm. Nu-l puteam lăsa. Sper că este fericit cu noi.

— Pare destul de fericit, remarcă Enid.

— Nu avem de unde ști asta, interveni Horace. Nu poate vorbi cu noi.

— Înțelege mai mult decât credem noi, zise David. Să nu cumva să cădeți în greșeala de a-l considera tâmpit!

— Este un nepământean, spuse Timothy. A fost un animal de casă… Nu, nu este chiar așa! Trăia într-o anume asociere cu o familie din vecinătate. În acele timpuri, existau unele asocieri stranii cu făpturi nepământene, nu toate perfect lămurite. Cei puțin pentru mine, nu erau!

— Astfel stau lucrurile cu Henry, remarcă Enid. El face parte din familie. Poate legătura lui de sânge este oarecum mai îndepărtată, dar oricum este unul de-al nostru. A venit cu noi cu destul de multă plăcere.

— Uneori îmi cam fac griji pentru Henry, se plânse Timothy. Nu prea îl vedem.

— Este ocupat, îl liniști David. Cu distracția! Cutreieră ținutul de dincolo de domeniul Hopkins, băgându-i în sperieți pe săteni, pe fermieri, probabil și pe unii dintre boiernașii de țară care sunt încă atât de ignoranți încât să mai creadă în stafii. Ne aduce o mulțime de informații locale. Mulțumită lui și numai lui, știm multe despre cele ce se petrec dincolo de haturile moșiei.

— Henry nu este o stafie, se strâmbă Emma. N-ar trebui să vorbești așa despre el.

— Bineînțeles că nu este o stafie, încuviință David, dar seamănă destul de bine cu una pentru a-i păcăli pe cei care nu-l cunosc!

De comun acord, încetară discuția și se apucară să savureze budinca sățioasă, dar delicioasă.

„V-am auzit vorbind de mine!” se auzi un gând, care nu era o voce, dar era un gând atât de puternic și clar încât toți cei de la masă îl percepuseră.

— E Henry! țipă Emma, cuprinsă toată de o agitație nervoasă.

— Bineînțeles că e el, spuse ușor răgușit Horace. Se delectează surprinzându-ne în momente nepotrivite. Dispare zile întregi și apoi, deodată, apare în coasta ta, țipându-ți în ureche.

— Stăpânește-te, Henry, îl mustră Timothy, și stai odată liniștit pe un scaun. Este neplăcut să conversezi cu cineva care este invizibil.

Henry se stăpâni – în mare parte, destul cât să poată fi văzut, deși nu foarte clar – și se așeză pe un scaun la celălalt capăt al mesei, opus celui unde trona Timothy. Era o creatură nebuloasă,

aducând oarecum a om, deși modelat la întâmplare. Însă ceea ce reușise el să „stăpânească” din propria făptură nu se „stăpânea” prea bine! Forma sa incertă fluctua în față și înapoi, astfel încât forma scaunului, care era vizibilă prin substanța lui difuză, tremura odată cu Henry.

„V-ați desfătat cu o masă dezgustător de sățioasă, le spuse el. Totul a fost sățios. Carnea de oaie e sățioasă. Budinca este sățioasă. Din pricina acestei alimentații sățioase sunteți așa greoi!”

— Eu nu sunt greoi, îi răspunse Timothy. Sunt atât de slab și uscat că mă ia vântul pe sus.

„Nu te-a bătut vântul niciodată, fu replica lui Henry. Tu nu ieși niciodată din casă. Nu ai mai simțit căldura sănătoasă a soarelui de ani întregi.”

— Iar tu, în schimb, rareori ești în casă, interveni Horace. Ți-ai luat mai mult decât porția cuvenită de soare!

„Eu trăiesc în lumina soarelui, îi spuse Henry. Doar știi asta prea bine. Energia pe care o iau de la soare mă ține în viață. Însă nu este numai soarele, mai sunt și celelalte lucruri. Mireasma dulce a răzoarelor de trandafiri, cântecul păsărilor, un bulgăre de tină frământat în mână, adierea sau vuietul vântului, bolul imens al cerului străbătut de nori, măreția viguroasă a copacilor.”

— Ai o listă impresionantă! remarcă sec David.

„Este și a ta!”

— Recunosc unele puncte! spuse David. Știu la ce te referi.

— L-ai văzut pe Spike? întrebă Horace.

„Când și când îl zăresc. Spike este prizonierul hotarelor domeniului Hopkins. Eu, nu. Sunt singurul dintre voi care poate trece hotarele fără ajutorul timpului. Așa că, hoinăresc puțin.”

— N-am nimic împotriva hoinărelii, dacă asta este ce îți dorești, zise Horace. Dar aș dori să încetezi să-i mai necăjești pe localnici. Te cred o fantomă. Din cauza ta, întreaga vecinătate este într-o zarvă continuă.

„Le place, fu replica lui Henry. Viețile lor sunt serbede și plictisitoare. Le place să fie speriați. Se îngrămădesc la gura sobei și-și povestesc istoriile. Dacă n-aș fi eu, n-ar avea ce să-și mai povestească. Dar nu de asta am venit eu aici!”

— Atunci de ce ai venit?

„Unii au devenit curioși în privința hotarelor, răspunse Henry.

Nu știu ce este, nu sunt siguri unde se află exact, dar îl intuiesc și sunt curioși să afle ce este. Adulmecă peste tot.”

— Nu pot fi localnicii! N-au cum să știe ei de asta. A existat aici de aproape un secol și jumătate și…

„Nu localnicii, îi dădu dreptate Henry. Este altceva. Ceva din Afară!”

O tăcere adâncă se înstăpâni în încăpere. Rămăseseră toți încremeniți în scaune, schimbând priviri între ei. O spaimă ancestrală se furișă din cotloanele întunecate ale casei și veni să se concentreze în tocmai această unică încăpere inundată de lumină.

În cele din urmă, Horace se urni. Își drese glasul și spuse:

— Deci, în sfârșit, s-a întâmplat! Cred că am știut cu toții de la început că, într-o zi, se va întâmpla așa. Ar fi trebuit să ne așteptăm la asta. Ne-au dat de urmă!

NEW YORK

Ceva nu era în ordine, simțea prezența unei anomalii. Deși avea sentimentul că undeva, în apropiere, era un „colț”, Boone nu reuși să descifreze ciudata senzație care îl învăluia.

Ținând lanterna la doar câțiva centimetri de perete, Corcoran studia din nou, pentru a mia oară, zidul camerei, sperând să descopere cea mai mică fisură în structura acestuia. Se întoarse deodată spre Boone, stingând în același timp lanterna. Deși ușor îndulcit de lumina din stradă, întunericul din cameră nu le permitea celor doi să-și distingă fețele.

— N-are niciun sens, spuse Corcoran. Nu e nimic aici. Cu toate astea, sunt sigur că, dincolo de aceste ferestre, exista un soi de… structură, agățată de peretele exterior al clădirii. Știu asta, nu mă înșel, crede-mă. Am văzut-o cu ochii mei.

— Te cred, Jay, îi răspunse Boone. Ceva nu e în ordine aici, simt o anomalie…

— Știi ce este, i-ai găsit punctul nevralgic?

— Nu, încă nu…

Boone se îndreptă spre una dintre ferestre. Cuprinse într-o singură privire întreaga stradă, care era acum complet pustie. Nu mai exista șirul lung de taxiuri din fața hotelului, iar pe trotuare nu era nici țipenie de om. Privind cu mai multă atenție, Boone văzu ceva mișcând în întunericul ce învăluia intrarea clădirii de vis-a-vis, apoi zări o altă formă, neclară în bezna

nopții. Deodată, una dintre formele mișcătoare reflectă o licărire de lumină.

— Când spuneai că vor dinamita clădirea, Jay? întrebă el.

— Duminică dimineață, foarte devreme.

— E deja duminică dimineață. Pe partea cealaltă a străzii mișună polițiștii. Am văzut lumina unei lanterne reflectată într-o insignă.

— Au spus la patru sau cinci dimineața, la răsăritul soarelui. Am verificat multe astfel de operații. Au avut loc întotdeauna în zori de zi, pentru a evita mulțimea de curioși care s-ar strânge să privească evenimentul. E abia trecut de miezul nopții, mai avem câteva ore bune.

— Nu sunt așa de sigur, răspunse Boone. E posibil să încerce să-i „păcălească” pe toți și s-o facă la o oră când nimănui nu i-ar da prin gând. E o clădire veche, un loc istoric, un fel de monument al orașului. Sfârșitul ei va atrage, cu siguranță, foarte mulți oameni. Dar, dacă ar arunca-o în aer înainte de ora la care e așteptat evenimentul…

— N-ar face așa ceva, îl întrerupse Corcoran, îndreptându-se spre el. Pur și simplu, n-ar îndrăzni să…

Un zgomot îndepărtat, înăbușit de ziduri, ajunse până le ei, în timp ce clădirea începu să se cutremure. Cei doi se treziră aruncați în genunchi, privind cu groază cum tencuiala pereților se crapă începând din colțurile camerei, fisurile avansând amenințător de-a curmezișul zidurilor. Brusc, podeaua începu să se prăbușească sub picioarele lor.

Boone se agăță disperat de Corcoran, ținându-l strâns cu ambele brațe. Și, deodată, se treziră într-un alt loc, un alt apartament în care zidurile nu crăpau, iar podeaua nu se prăbușea.

Corcoran se eliberă supărat din strânsoarea lui Boone.

— Ce dracu a însemnat asta? țipă el. De ce te-ai agățat de mine?

— Hotelul a fost dinamitat. Uită-te pe geam și o să vezi norul de praf.

— Dar e imposibil! Noi suntem în hotel!

— Nu mai suntem în hotel, ci în acea „cutie” pe care ai văzut-o tu. Am „pășit după colț”.

— La naiba! Vrei să spui că…

— Era nevoie să existe momentul de criză, Jay. Ar fi trebuit

să-mi dau seama dinainte. Nu pot să „pășesc după colț” decât în ultima clipă, în momentul când nu mai există nicio altă scăpare.

Corcoran îl privi cu reproș.

— N-am gustat gluma. Puteai să mă avertizezi.

— Dar n-am știut nici eu! Ciudățenia asta a mea e un soi de mecanism de supraviețuire. Nu funcționează dacă nu există amenințarea la adresa vieții mele. Așa s-a întâmplat întotdeauna. E un fel de reflex condiționat.

— Dar spuneai că, întotdeauna, pasul tău „după colț” a durat doar o clipă, după care te-ai întors. Ne vom întoarce și acum?

— Nu cred, clătină din cap Boone. Întotdeauna reveneam după ce pericolul dispăruse. Aici, însă, suntem suspendați cumva deasupra unei clădiri care se prăbușește sub noi. Dacă facem pasul înapoi, ne vom prăbuși și noi. Și mai e ceva... N-am pășit niciodată într-un loc real, în caz de primejdie. De fiecare dată, intram într-un fel de „lume a nimănui”, o ceață cenușie atotcuprinzătoare, unde n-am văzut nicio ființă. De data asta, însă, am pășit într-un loc real – cel puțin, într-un fel – cutia aceasta. Nu pot să-ți explic altfel, dar simt că am dreptate.

— Deci, asta este. Suntem în ascunzătoarea lui Martin. Ce facem acum?

— Depinde de tine, răspunse Boone. Ai vrut să „pășesc după colț”. Am făcut-o, ba mai mult, te-am luat cu mine. Tu ești cel cu întrebările, așa că pune-te pe treabă și caută-ți răspunsurile.

Boone privi cu atenție încăperea în care se găseau. Deși destul de familiar ca formă și funcționalitate, mobilierul era foarte ciudat structurat. Pe peretele cel mai îndepărtat se găsea ceva ce semăna cu un șemineu „Probabil, însă, este cu totul altceva”, își spuse el. Deasupra lui atârna un obiect foarte masiv, de formă dreptunghiulară, care ar fi putut reprezenta un tablou. Depășea însă cu mult în ciudățenie „creațiile” celor mai controversați „artiști vizionari” de care auzise Boone, încât acesta respinse cu îndârjire ideea că putea fi un obiect de artă.

Camera părea să stea pe un postament fix, nu se înclina și nici nu simțeai că s-ar prăbuși. Dar cum Dumnezeu era posibil?! Într-un mod necunoscut, ce e drept, încăperea era atașată, totuși, clădirii care în clipa aceea se transforma într-un morman uriaș de moloz și praf. Cu toate acestea, camera părea să fi rămas la locul ei. Deși lipsită de suportul clădirii dinamitate,

ciudata locuință nu părea afectată, rămânând în continuare în aceeași poziție, suspendată undeva la vreo patruzeci de metri deasupra străzii.

Bonne se apropie cu grijă de una dintre ferestre și privi afară. În lumina palidă a străzii, se vedea un imens morman de mortar și tencuială, prăbușindu-se într-un vârtej de praf, în timp ce bucăți de cărămidă, așchii de lemn și sfărâmături de marmură zburau în toate părțile, acoperind trotuarele. Nu era nicio îndoială: bătrânul hotel se prăbușise sau se prăbușea chiar în acea clipă.

Camera se înclină deodată, amenințător, apoi încăperea își recăpătă stabilitatea. Boone se îndepărtă de fereastră, cu respirația tăiată de spaimă. Zguduitură mișcase de la locul lui tabloul (sau ce o fi fost acel obiect), descoperind un fel de panou de culoare neagră, încastrat în perete. O mulțime de instrumente strălucitoare înconjurau o lumină roșie, care clipea intermitent.

Corcoran rămase încremenit, privind țintă panoul. Lumina roșie continua să pâlpâie.

Deodată, dinspre panou se auzi o voce. Vorbea întruna, foarte repede și pe un ton mânios, într-o limbă complet necunoscută.

— Vorbește englezește, pentru Dumnezeu! răcni Corcoran. Nu cunoști limba asta?

Lumina roșie încetă să mai pâlpâie, iar vocea spuse în cea mai ciudată engleză auzită vreodată:

— Bineînțeles că o cunoaștem. Dar de ce să vorbim englezește? Ești Martin, nu? Unde ai fost până acum? De ce nu ne-ai răspuns?

— Nu sunt Martin, răspunse Corcoran. El nu e aici.

— Atunci cine ești? De ce ai răspuns la apelul nostru? Și cum ai ajuns în locuința lui Martin?

— Prietene, deși habar n-am cine ești, e o poveste lungă și nu am timp să ți-o spun acum. Hotelul a fost dinamitat, iar noi am rămas suspendați aici, în camera lui Martin, gata să ne prăbușim și noi în orice clipă.

— Nu te speria, putem să aranjăm lucrurile.

— Nu sunt speriat, dar avem nevoie de ajutor, răspunse Corcoran.

— Te voi ajuta. Acum, ascultă-mă cu atenție.

— Ascultam oricum cu atenție.

— Trebuie să vezi un panou. E imposibil să nu-l găsești, este activat doar când ecranul exterior de protecție este deplasat de la locul lui. Trebuie, deci, să fie deplasat.

— La naiba, e deplasat! încetează cu dădăceala asta pentru copii idioți și spune-mi ce trebuie să fac! Panoul e aici. Deci, ce face? Cum funcționează?

— În colțul din stânga jos o să găsești un sistem de… cred că voi le numiți butoane. Numără al treilea buton din dreapta de pe rândul de jos și apasă-l.

— L-am apăsat.

— Acum, apasă butonul care e deasupra lui cu două rânduri.

— L-am apăsat.

— Iar acum – ascultă-mă cu atenție, dar n-o face până nu îți spun eu. Numără trei butoane spre dreapta, pe rândul imediat următor. Acela e butonul de care ai nevoie. Ai înțeles?

— Da. Țin degetul pe butonul respectiv.

— Nu-l apăsa încă. Trebuie să știu când ești gata s-o faci, pentru că, în clipa aceea, eu preiau controlul și pot să te scot de acolo.

— Vrei să spui că poți să controlezi încăperea în care suntem și s-o muți în altă parte?

— Da, asta vreau să spun. Ai vreo obiecție?

— Nu-mi place, spuse Corcoran. Dar nu suntem în poziția din care să ne permitem prea multe nazuri.

— Spui întruna „noi”. Sunteți mai mulți?

— Doi.

— Aveți arme la voi?

— Nu, desigur. La ce ne-ar trebui?

— N-am de unde să știu. Poate că…

— Pierzi timpul! strigă Corcoran. Putem să ne prăbușim în orice clipă!

— Ai găsit butonul?

— Da.

— Atunci apasă-l.

Corcoran îl apăsă. Întunericul îi cuprinse instantaneu, o beznă în care orice simț de orientare dispăru într-o clipă ca și cum ar fi fost desprinși definitiv de lumea reală. Nu simțeau că ar fi fost în mișcare – de fapt, nu simțeau absolut nimic.

Cea dintâi senzație fu o ușoară izbitură. Apoi, întunericul dispăru, făcând loc luminii soarelui, care se revărsa prin ferestre

și printr-un fel de ușă sau de trapă ce se deschidea în fața lor, rotindu-se încet în jurul laturii sale inferioare.

Dincolo de trapa care se deschidea tot mai mult se vedea un fel de pajiște, mai mult o peluză. În partea de sus, Boone văzu o casă, una dintre acele vechi reședințe somptuoase, clădite acum sute de ani din blocuri mari de piatră acoperite acum, din loc în loc, de mușchi.

Un bărbat îmbrăcat cu o haină de vânătoare cobora peluza, îndreptându-se spre ei. Avea cu el o pușcă și era însoțit de un câine ce părea foarte fericit, un exemplar minunat de setter auriu. Alături de ei se afla o ciudățenie de formă sferică, aproape le fel de înaltă ca bărbatul necunoscut. Acesta părea să meargă liniștit alături de om, potrivindu-și parcă pasul după al lui. Toată suprafața sa era plină cu un fel de țepi extrem de ascuțiți, spinii nu se afundau, totuși, în gazonul ce acoperea peluza. Pentru o clipă, Boone avu senzația că strania creatură mergea în vârful picioarelor, dar își dădu seama; apoi, că aceasta plutea, rotindu-se ușor în același timp.

Boone păși pe planul înclinat al trapei, iar când ajunse la capătul ei, coborî pe pajiște. În spatele lui, Corcoran se oprise și studia cu atenție locul în care ajunseseră, rotindu-și privirea de jur-împrejur.

În vârful colinei, mai mulți oameni ieșiseră din casă și stăteau acum pe treptele impozantei clădiri, urmărind scena care se desfășura în fața ochilor lor.

Bărbatul cu pușca, însoțit în continuare de câinele de vânătoare și de ciudățenia sferică, se opri la vreo douăzeci de pași de Boone și Corcoran și spuse:

— Fiți bineveniți la Hopkins Acre!

— Deci acesta este Hopkins Acre?

— Ați auzit de acest loc?

— De curând, răspunse Boone. Zilele trecute.

— Ce anume ați auzit despre el?

Boone ridică din umeri.

— Mai nimic. Doar că cineva se interesa de un loc cu acest nume.

— Mă numesc David, spuse bărbatul. Creatura aceasta ciudată este Spike. Mă bucur că ați reușit să ajungeți aici. Horace nu este tocmai tehnicianul în mâinile căruia mi-aș lăsa viața. E cel mai neîndemânatic om pe care-l cunosc.

— Horace este cel cu care am vorbit?

David încuviință.

— Încearcă de luni de zile să ia legătura cu Martin. Când a auzit alarma panoului nostru, azi-dimineață, a crezut că Martin voia să ia legătura cu noi.

Corcoran coborî și el de-a lungul trapei și se opri lângă Boone.

— Numele meu este Corcoran, iar prietenul meu se numește Boone. Suntem extrem de intrigați de tot ce s-a întâmplat. Ați putea să ne explicați?

— Nu puteți să fiți mai intrigați decât noi, răspunse David. Să mergem în casă, cu toții, și vom sta de vorbă. Nora ne va servi masa cât de curând. Cred că un pahar sau două ne-ar prinde bine tuturor, înainte de „Marele Consiliu”.

— Sună excelent, răspunse Boone.

SHROPSHIRE: 1745

— Lucrul cel mai important pe care trebuie să-l înțelegeți, le spuse Horace, este că nu puteți niciodată să părăsiți acest loc. Dacă ar fi fost vreo posibilitate s-o faceți, am fi fost nevoiți să vă ucidem.

— Horace e prea sever, spuse Enid. Nu are simțul iertării. E ca un ciocan. Lovește orice. Ar fi putut să vă spună că îi pare rău că nu puteți pleca niciodată, dar să vă asigure că se bucură că sunteți aici.

— Nu sunt sigur că mă bucur, spuse Horace. E încă un semn că situația ne scapă din mână. Martin și Stella au dispărut fără urmă și povestea Fantomei…

— Henry! spuse Enid. Henry, nu Fantoma.

— …povestea pe care ne-a spus-o Henry seara trecută despre ceva care se tot învârte în jurul proprietății Acre, simțind că e ceva straniu și încercând să afle ce este. Îți spun, ne învăluie. Acum vin ăștia doi din New York, fără să dea o explicație pe deplin satisfăcătoare privind modul în care au intrat în vehicolul lui Martin. Și de unde știu, mai ales, despre Hopkins Acre.

— Suntem aici de prea mult timp, se plânse Emma. Ar fi trebuit să înlăturăm orice urmă plecând în altă parte. Nimeni nu stă într-un singur loc un secol și jumătate.

— Plecarea în alt loc ar fi însemnat un pericol în sine, spuse Horace. Ar fi trebuit să aranjăm cu o întreagă echipă de tehnicieni care să efectueze o operație ca asta. Ar fi trebuit, mai

înainte de toate să căutăm un alt loc în care să ne ducem. Am fi făcut această cercetare singuri, dar nu puteam neajutați să ne ducem în altă parte. N-avem nici pe jumătate priceperea necesară.

— Aveam impresia, spuse David răutăcios, că ești în stare să faci, fără niciun ajutor, orice lucru.

Horace dădu din umeri ca un taur furios.

— Opriți-vă, spuse Timothy, în maniera sa blândă. Opriți-vă amândoi. În loc să ne certăm între noi, ar trebui să încercăm să explicăm, pe cât putem mai bine, modul prin care acești vizitatori au nimerit peste noi.

— Eu aș dori sincer s-o faceți, spuse Corcoran. Spuneți că nu mai putem pleca niciodată și totuși David – David, nu?

— Da, spuse David. Eu sunt David și plec ocazional. Mai ales la Londra și la Paris. Am fost o dată și la New York.

— Și ai spus la un moment dat că o să vină cineva de la Atena. Deci există totuși plecări și sosiri.

— Plecările și sosirile, cum le spui tu, spuse Timothy, se fac cu ajutorul vehicolelor pe care noi le numim peregrini. Cel în care stătea Martin v-a adus de la New York aici. Dar asta nu e toată povestea.

— Am apăsat pe butoane, spuse Corcoran.

— Puteai să apeși mult și bine pe butoane și totuși peregrinul să nu se miște. Ce ai făcut a fost să apeși anumite butoane, care au acordat peregrinul cu panoul de control din această casă. Odată făcut acest lucru, Horace a putut opera peregrinul lui Martin.

— Vrei să spui că numai anumite persoane pot opera peregrinul?

— Lucrul principal este, spuse Horace, că sunteți în interiorul unei bule de timp – un termen simplist desigur – prin care nimeni nu poate trece, nici chiar noi. Singurul mod prin care se poate trece este cu ajutorul peregrinului.

Rămaseră pentru un moment toți tăcuți.

— Am uitat, zise Horace. Fantoma este singurul care poate trece fără niciun ajutor, dar el este un caz aparte.

— Henry, îi reaminti Enid. Henry, nu Fantoma.

— Mi se pare, spuse Boone, că trebuie să acceptăm cu toată răbdarea de care suntem capabili, tot ce ne-ați spus. Suntem aici și nu putem pleca. Nu înțeleg multe din cele ce am auzit.

Sunt o grămadă de întrebări de pus, dar presupun că vom avea timp mai târziu să le lămurim.

— Îmi place că priviți lucrurile astfel, spuse Timothy. Și noi înșine suntem supuși unor restricții pe care nu le putem ignora. Sperăm să duceți o viață plăcută alături de noi.

— Mai e o problemă care însă mi se pare prea importantă ca s-o mai lăsăm să aștepte. Cine sunteți voi? întrebă Boone.

— Suntem refugiați, spuse David. Refugiați, ascunși în adâncurile timpului.

— Nu asta, strigă Horace. Bălmăjești despre noi ca despre niște refugiați. Suntem revoluționari, ți-o spun eu. Într-o bună zi ne vom întoarce înapoi.

Enid îi spuse lui Boone:

— Nu le da atenție ăstora doi. Totdeauna sar unul la gâtul celuilalt. Ce ai vrut să întrebi, cred, este de unde venim. Suntem oameni care am trăit peste un milion de ani în viitor. Suntem veniți din viitorul vostru foarte îndepărtat.

Nora zise din ușa care dădea în sufragerie.

— Masa e gata.

Prânzul a fost fără nicio îndoială civilizat și plăcut. David a povestit despre cele câteva zile petrecute în New Yorkul secolului XX și i-a întrebat pe Boone și pe Corcoran despre oraș. Timothy a povestit ceva despre niște lecturi de ale lui. Enid a vorbit puțin. Emma a tăcut. Horace stătea aplecat, cufundat în propriile sale gânduri. În cele din urmă se hotărî să vorbească.

— Mă întreb ce i s-o fi întâmplat lui Gahan. Ar fi trebuit să fie acum aici.

— Gahan e la Atena, spuse Emma. Îi aduce lui Timothy o carte nouă.

— Noi spunem totdeauna Atena, explică Timothy. De fapt nu e chiar Atena, ci un loc din apropierea ei.

— Mai avem un mic grup în Pleistocen, spuse David. În sudul Franței. Primele zile ale ultimei glaciațiuni.

— Neanderthal, spuse Boone.

— Da, câțiva. În Neanderthalul timpuriu.

— Ce nu pot să înțeleg, spuse Horace, încă îngrijorat, este de ce o fi plecat oare Martin așa de grăbit. Și Stella. Aparent aveau un mic peregrin ascuns într-un depozit și îl folosea să o șteargă după ce în prealabil o alarma pe Stella ca să i se poată alătura. Ar fi folosit peregrinul să plece. Dar n-a făcut-o. A intrat în

panică. S-a speriat și a fugit.

— I-a fost frică să nu fie prins în capcană la hotel, spuse Emma. Asta pentru mine e limpede. Poate n-a avut perfectă încredere în domnul Corcoran.

— Nu era niciun motiv să aibă, spuse David. Așa cum a admis chiar domnul Corcoran, el pusese oameni să-i urmărească pe Martin și pe Stella. Ei le urmăreau fiecare mișcare.

— Mi-a cumpărat încrederea și a plătit foarte bine pentru ea, zise Corcoran. Lucrez din toată inima pentru oricine, dacă mă plătește pentru asta. Niciodată în viața mea nu mi-am înșelat vreun client.

— Dar în cazul acesta n-ai avut încredere în client, spuse David.

— N-aș spune că am avut. Nu mi-a dat niciun motiv s-o fac. L-am urmărit ca să mă asigur că nu-i fac niciun rău, dar a trebuit să mă asigur că nici el nu-mi face mie. Era un om ciudat de secretos. Un caracter alunecos.

— Trebuie să fi știut că hotelul va fi ras de pe fața pământului, spuse Horace. Desigur chiriașii trebuiau anunțați. Să lase peregrinul rezident știind că prezența sa ar putea fi descoperită, e un lucru de neiertat.

— Poate n-a știut de hotel, spuse Corcoran. Chiriașii n-au fost anunțați până în ultimul moment prevăzut de lege. Și chiar și atunci, anunțul n-a fost public. A fost una dintre treburile alea făcute pe tăcute. Martin plecase de mult când eu am aflat. Și era și un mic zvon că eu lipsesc.

— Atunci, zise David, poate că a plecat să dea o scurtă raită, gândindu-se că va fi repede înapoi. De aia trebuie să fi lăsat peregrinul rezident.

Horace îl bodogăni pe Boone.

— Ce nu ne-ați explicat pe deplin este cum ați fost voi doi în stare să intrați în peregrin. Nu cum l-ați detectat; asta o pot înțelege, ci cum ați intrat.

— O să-ți spun ce pot, spuse Boone. Am făcut un pas după colț. Mai mult nu vă pot spune. Nici eu nu înțeleg cum o fac. Tot ce știu este că nu poate fi făcut decât sub stress.

— Asta nu e o explicație, spuse Horace. Orice om știe ce face.

— Regret, zise Boone. Mai mult nu vă pot ajuta.

— Și deoarece intrăm în detalii, spuse Corcoran, Spuneți-mi ce a însemnat toată păsăreasca aia pe care ați îndrugat-o când

ne-am întâlnit prima oară.

— Aici pot să-ți răspund eu, spuse Timothy. Cum poți observa, suntem persoane foarte ascunse. Poate uneori prea pătrunse de etica mantiei și pumnalului. Credem că sistemul nostru de comunicație nu poate fi interceptat. Dar împotriva noastră se îngrămădesc forțe puternice și minunat de inteligente Nu putem fi siguri cât de siguri putem fi; niciodată nu putem fi siguri. Astfel că atunci când vorbim între noi prin sistemul de comunicație, folosim o limbă foarte veche, graiul unui grup mic și obscur de oameni. Prin această metodă, chiar dacă sistemul nostru de comunicație e penetrat, posibilitatea ca cel care ne ascultă să ne și înțeleagă este foarte mică.

— E cel mai nebunesc aranjament de care am auzit vreodată.

— Nu știi nici jumătate din câte ar trebui, spuse Timothy. Nu știi de Infiniți. Dacă i-ai fi cunoscut pe Infiniți…

Un țipăt se auzi din bucătărie. Timothy și Emma săriră în picioare. Nora, încă țipând, apăru în ușa bucătăriei. Boneta îi stătea strâmb pe cap și mâinile îi frământau șorțul pe care îl purta în jurul taliei.

— Vizitatori! strigă ea. Au venit vizitatori. Și ceva nu e în regulă. Peregrinul a aterizat în mijlocul stratului cu flori și cu susul în jos.

Scaunele scârțâiră și toți alergau spre bucătărie, să ajungă la ușa de afară.

Corcoran se uită la Boone.

— Ar putea fi tipii de la Atena?

— Ar putea, spuse Boone. Mai bine hai să vedem.

Se opriră în pragul bucătăriei și se uitară la ce se întâmpla pe stratul de flori. Era străbătut de o tăietură mare făcută de un obiect rectangular de vreo 12 picioare lungime și vreo șase lățime și cu botul înfipt în pământ. David, Horace, Enid și Timothy îl împingeau și trăgeau din răsputeri de el. Emma stătea de o parte și se lamenta zgomotos.

— Ar trebui să le dăm o mână de ajutor, spuse Corcoran.

Boone și el săriră pe strat.

— Ce vreți să faceți cu el? îl întrebă Boone pe Horace care gâfâia.

— Să-l scoatem de aici, horcăi Horace. Să-l punem în picioare.

Cu noile forțe venite, aparatul fu scos din pământ și așezat cum se cuvine.

Horace și David se aruncară asupra a ce părea a fi un panou lateral. Încet, panoul cedă sub degetele lor și se deschise brusc. David se aruncă înăuntru încercând să-și facă loc, apoi începu să se dea înapoi.

— Ajutați-mă, strigă el. L-am apucat pe Galian.

Horace veni lângă David încercând să găsească ceva de care să apuce, apoi amândoi începură să se dea înapoi trăgând o siluetă umană inertă. O traseră pe stratul de flori și-o lăsară ușor pe iarbă.

Gahan zăcea pe spate. Din gură i se scurgea un fir de sânge. Un braț atârna moale; pieptul îi era stropit cu sânge. Horace îngenunche lângă el, ridicându-l și sprijinindu-l. Ochii i se deschiseră și gura însângerată i se mișcă, dar din ea nu ieșiră decât bolboroseli.

Enid se repezi și îngenunche lângă el.

— Totul e-n regulă, Gahan. Ești în siguranță. Ești la Acre.

— Ce s-a întâmplat? țipă Emma.

Din gură îi ieșiră cuvinte și sânge.

— S-a dus, spuse el, apoi se înecă cu sânge.

— Ce s-a dus Gahan? Ce s-a dus?

El se luptă să vorbească și în cele din urmă spuse:

— Atena. Asta fu tot ce reuși să spună.

Timothy spuse:

— Mai bine să-l ducem în casă. E rănit grav.

— Cum s-a putut întâmpla asta? strigă Emma.

— S-a prăbușit, la naiba, spuse David. A fost rănit și a pierdut controlul.

Omul rănit se chinuia să vorbească. Horace îl ridică mai sus. Enid încercă să-i șteargă sângele de pe gură cu o batistă subțire, reușind numai să-l mânjească.

— Atena, veni răspunsul înăbușit de sânge. Baza din Atena s-a dus. A fost distrusă.

Se lăsă mai adânc în brațele lui Horace.

Boone veni mai aproape de Horace și-și puse degetele pe gâtul lui Gahan, căutându-i pulsul. Își trase mâna înapoi.

— Omul ăsta e mort, spuse el.

Cu respect, Horace își trase brațele și-l lăsă pe Gahan să zacă pe iarbă. Se ridică încet în picioare și tăcerea care se lăsă fu mormântală. Se uitau unii la alții, neînțelegând ce se întâmplă.

Timothy îi spuse lui Boone:

— Nu ar trebui să-l lăsăm aici, afară. Mă ajuți să-l ducem?

— Trebuie să-l îngropăm, spuse Emma. Trebuie să săpăm un mormânt.

— Trebuie să discutăm, spuse Horace. Înainte de orice, să discutăm.

— Unde vrei să-l punem? o întrebă Timothy pe Emma.

— În dormitor, răspunse Emma. Sus. În dormitorul din spate. Nu-l putem pune în salon. Ar mânji cu sânge toată mobila.

— Ce-ați zice de sala de arme? Acolo ar fi mai ușor. N-ar mai trebui să-l cărăm pe scări. E o canapea de piele acolo. Pielea o putem șterge.

— Bine atunci. În camera de arme.

Boone și Timothy apucară trupul, Boone de umeri, Timothy de picioare. Își croiră drum prin bucătărie și prin sufragerie cu David mergând înainte și eliberându-le calea. La celălalt capăt al salonului ajunseră la ușa camerei de arme.

— Acolo, spuse Timothy. Acolo lângă perete.

Îl așezară pe mort pe canapea și Timothy rămase să se uite la el.

— Nu știu, zise el. Nu știu cum să luăm asta. De când am venit în această casă n-a murit nimeni. Este o experiență nouă și nu suntem pregătiți pentru ea. Știi, noi suntem aproape nemuritori. Mecanismele timpului ne permit asta.

— N-am știut, răspunse Boone.

— În interiorul bulei de timp nu îmbătrânim. Îmbătrânim numai când ieșim din ea.

Boone nu răspunse nimic.

— Asta e rău, spuse Timothy. Acesta este unul din punctele de criză peste care dai în istorie. Trebuie să ne hotărâm ce să facem. Decizii fără greșeală. Asta-i important – fără greșeli. Hai cu mine. Ceilalți vor discuta.

Ceilalți nu discutau. Strânși în sufragerie, țipau și zbierau unul la altul.

— Știam eu, țipă Emma. Știam eu. Pur și simplu știam. Totul mergea prea bine. Credeam că o să meargă așa la nesfârșit. Ar fi trebuit să privim în viitor, să facem planuri...

— Ce planuri să facem? strigă David acoperind-o cu totul. Cum puteam ști ce planuri să ne facem? De unde puteam ști ce o să se întâmple?

— Nu țipa la nevasta mea! mugi Horace. Să nu mai folosești

niciodată tonul ăsta cu sora ta. Are dreptate. Puteam să ne imaginăm tot felul de întâmplări neprevăzute și să elaborăm modelele reacției noastre la ele. Nu trebuia să stăm aici, cum facem acum, prinși nepregătiți și neștiind ce e mai bine să facem.

— Cred, spuse Timothy, adăugându-și vocea la ciorovăială, că cel mai bun lucru ar fi să stăm și să ne gândim puțin.

— N-avem timp să ne mai gândim prea mult, țipă Horace. Nu putem să ne gândim în liniște, așa cum spui tu. Te cunosc eu, Timothy. Tu dai lucrurile deoparte. Nu privești nimic în față. Niciodată n-ai făcut-o. Îmi aduc aminte…

— Sunt de acord că trebuie să facem ceva, strigă David. Cred că abordarea lui Timothy nu e bună. N-avem timp să stăm și să așteptăm să se întâmple ceva. Sigur avem de luat niște măsuri. Dar nu putem să stăm și să țipăm unii la alții ce gândește fiecare și…

— Trebuie să plecăm, strigă Emma. Trebuie să plecăm de aici.

— Nu folosește la nimic, strigă David, doar să fugim. Să fugim, da, dacă trebuie, dar avem nevoie de un plan.

— Eu n-o să fug, țipă Horace. Nu sunt pentru fugă. Fuga e pentru lași și eu n-aș zice…

— Dar trebuie să fugim, spuse Emma. Trebuie să plecăm. Nu putem aștepta să vedem ce o să mai vină. Trebuie să găsim un loc sigur.

— N-o să găsești un loc sigur prin fugă, răcni Horace. Trebuie să ne folosim capetele.

— Cred, spuse Timothy, că reacționăm prea precipitat. Câteva zile în plus sau în minus nu vor fi mare diferență.

— Peste câteva zile ai putea fi mort, țipă Horace.

— Cel puțin să-i asigurăm lui Gahan o înmormântare decentă, protestă Timothy.

— Gahan nu mai contează, strigă Horace. Gahan e mort. Nu i se mai poate întâmpla nimic. Noi suntem încă vii și ce se întâmplă cu noi contează și…

Boone sări pe un scaun și de acolo pe masă lovind ceștile și sticlele.

— Tăceți toți! tună el. Tăceți toți și stați jos!

Toți se opriră din strigat și se întoarseră să-l privească.

— Nu e locul tău aici, spuse cu țâfnă Emma. Nu ești dintre ai noștri.

— M-ați făcut pe mine și pe Corcoran membri ai grupului vostru, spuse Boone, când ne-ați spus că nu putem pleca de aici. Avem amândoi dreptul de a vorbi. Suntem cu toții în aceeași barcă. Așa că tăceți toți și stați jos.

Surprinși, se așezară pe scaune.

Boone îi spuse lui Corcoran care stătea în fața lui.

— Jay, dacă începe vreunul să țipe, dacă se ridică vreunul, îl reduci la tăcere?

— Absolut bucuros, spuse Corcoran.

— Înțeleg, spuse Boone, că asta nu e nimic mai mult decât o ceartă de familie și că niciunul dintre voi n-a vrut să spună nici jumătate din ce a spus. Dar nu cred că e vorba de plecat undeva și cred că trebuie să vă faceți unele planuri. Fie că vă place sau nu, eu voi fi arbitrul.

Horace se ridică. Corcoran se desprinse de perete și pomi spre el. Horace se așeză la loc.

— Ai vrut să spui ceva? îl întrebă Boone pe Horace.

— Ce vroiam să spun este că nu înțelegi nimic din cele ce se întâmplă. Nu ai cunoștințele de bază necesare unui arbitru.

— În acest caz, spuse Boone, poate că mă informezi.

— Horace n-are cum, spuse Enid. El va spune lucrurile așa cum le vede el. El va ascunde înțelesul…

Horace se ridică. Corcoran se desprinse iar de perete. Horace se așeză jos.

— Bine, domnișoară Enid, spuse Boone. Poate ne vei spune dumneata versiunea corectă. I se adresă lui Horace: o să ai și dumneata ocazia mai târziu. Dar regula e câte unul pe rând, fără țipete și îmbrânciri.

— Suntem un grup de refugiați, spuse Enid. Noi suntem…

— Nu suntem refugiați! strigă Horace.

— Taci, spuse Boone. Continuă te rog, Enid.

— Așa cum v-am spus mai devreme, spuse Enid, suntem din viitorul vostru de peste un milion de ani. În acest milion de ani, rasa omenească s-a schimbat.

— A fost stimulată să se schimbe, spuse Horace, întrerupând-o. Lăsată în voia ei, rasa nu s-ar fi schimbat.

— Nu poți fi sigur de asta, spuse David. De exemplu, Henry.

— Ba sunt sigur, spuse Horace. Infiniții…

Boone ridică o mână ca să-l oprească. Horace se opri.

— Ai folosit cuvântul acela, îi spuse Boone lui Timothy. Tocmai

vroiam să vă întreb mai multe despre asta când a venit peregrinul din Atena. Spuneți-mi, ce sunt acești Infiniți?

— Infiniții sunt altă inteligență, îi spuse Timothy. Sunt de undeva din centrul galaxiei. Nu sunt biologici. Poate odată au fost, dar s-au schimbat în cele ce sunt acum.

— De fapt, spuse David, știm puține despre ei.

— N-aș spune asta, obiectă Horace. Știm cel puțin aproximativ ce sunt.

— Perfect, spuse Boone. Ne-am abătut de la subiect. Enid era pe cale să ne spună cum s-a schimbat rasa omenească într-un milion de ani.

— S-a schimbat, spuse Enid, din ființe cu trup, din ființe biologice, în ființe fără trup, imateriale, inteligențe pure. Acum formează colectivități enorme în structuri cristaline. Ei sunt…

Horace izbucni.

— Asta e o obscenitate! Imortalitatea…

— Taci! mugi Boone la el. Se întoarse spre Enid. Dar voi sunteți ființe umane. Cei din postul de lângă Atena erau ființe umane. Biologice și…

— Au fost câțiva care s-au răzvrătit, spuse Enid. Unii care au șters-o ca să scape de incorporalitate, de lipsa trupului.

— Incorporalitatea a fost, pentru mulți cei din rasa omenească, ceva vecin cu o nouă și excitantă religie, spuse Timothy. Au fost desigur și unii care au protestat în cel mai violent mod împotriva acestui lucru. Noi ne numărăm printre acești protestatari. Mai sunt și mulți alți protestatari, care se ascund în diferite perioade de timp. Noi menținem grupuri mici, larg răspândite. Așa e mai greu să ne găsească. Protestatarii au întins-o și acum Infiniții și agenții lor ne vânează. Cred că procesul de incorporalitate a fost o religie, a fost o idee în întregime umană. Cu Infiniții, sunt convins că n-a fost o religie, ci un plan, un plan universal. Infiniții cred că un singur lucru și numai unul poate supraviețui morții universului. Aceasta e inteligența. Așa că Infiniții s-au pus serios pe lucru pentru a crea un corp din inteligență. Desigur, nu numai din rasa umană, ci și din multe alte inteligențe din galaxie, poate din univers. Infiniții din această galaxie pot fi doar o misiune primitivă și în univers sunt răspândite multe misiuni, lucrând cu răbdare cu populații neștiutoare, păgâne.

— E nebun! strigă Horace. Vă spun eu, e o nebunie!

— Înțelegeți, spuse Emma, că nu i-am văzut niciodată pe Infiniți. Cred că unii i-au văzut.

— Emma vrea să spună, zise Horace, că niciunul dintre noi, din această cameră, nu i-a văzut. Alți oameni i-au văzut și sunt convinși că întreaga rasă omenească ar trebuie lăsată să devină entități mentale pure. Această convingere a lor a devenit un articol dement al credinței. Cei care s-au răzvrătit împotriva lui au devenit proscriși.

— Ceea ce trebuie să înțelegeți, spuse Timothy, vorbind încet, este că rasa noastră era coaptă pentru o astfel de dezvoltare. Rasa omenească se schimbase chiar înainte de a apare Infiniții. În perioada din care noi am fugit, punctele de vedere și conceptele filosofice erau serios alterate. Rasa obosise, era plictisită. Făcuse prea multe progrese, făcuse prea multe lucruri. Progresul nu mai însemna mare lucru. Diletantismul era, de departe, norma.

— Dar voi? întrebă Boone.

— Noi nu, spuse Timothy. Nu noi și alții. Noi n-am căzut în capcană. Noi eram străini, mitocani din păduri, care trăiam în afara societății strălucitoare care devenise umanitatea. Vroiam să rămânem umani. Nu aveam încredere în noile căi. De aia am fost proscriși.

— Dar peregrinii în timp?

— Am furat tot conceptul de la Infiniți, spuse Horace. Eram încă destul de umani pentru a face tot ce era necesar ca să ne protejăm. Infiniții nu mint și nu fură. Ei sunt măreți și nobili.

— Și proști, zise David.

— Da, asta așa e, spuse Horace. Și proști. Dar acum ne-au găsit și trebuie să fugim iar.

— Eu nu pot să plec, spuse Timothy. Am hotărât să nu merg. N-o să-mi las cărțile sau notițele, tot ce am făcut.

— Ce încearcă să facă Timothy, îi explică Enid lui Boone, este să găsească o indicație privind unde și cum a greșit rasa omenească, cum s-a trezit în situația să convingă oamenii de peste un milion de ani să urmeze schema Infiniților. Timothy crede că aici, îndărăt, aproape de rădăcinile civilizației noastre, ar putea găsi o indicație printr-un studiu amănunțit al istoriei și filosofiei.

— Sunt aproape de asta, zise Timothy. Sunt convins că sunt. Dar nu pot să-mi continui lucrul fără cărțile și fără notițele mele.

— N-o să fie loc, spuse Horace, să luăm toate notițele tale, ca să nu mai vorbim de cărți. Capacitatea peregrinului nostru e limitată. Avem peregrinul rezident al lui Martin și mă bucur că-l avem. Mai avem și micul nostru peregrin și pe cel al lui Gahan, dacă mai este încă în funcțiune…

— Mă îndoiesc că e mare lucru în neregulă cu el, spuse David. Gahan a pierdut controlul și asta e tot. A făcut o aterizare destul de bună în rondul de flori.

— O să-l examinăm, spuse Horace.

— Acum începem să facem unele progrese, zise Boone. Dar mai trebuie luate unele decizii. Dacă sunteți convinși că e cazul să plecăm, are cineva vreo idee unde ar trebui s-o facem?

— Am putea să ne alăturăm grupului din Pleistocen, spuse Emma.

Horace dădu din cap.

— Nu așa. Atena e distrusă și Henry spune că cineva ne dă târcoale. Există o mare probabilitate ca și grupul din Pleistocen să fi fost descoperit. Dacă n-au fost, faptul că noi ne ducem acolo ar putea să-i conducă la ei pe cei care ne urmăresc. Eu aș sugera să ne ducem mai adânc în timp, dincolo de Pleistocen.

— Mie mi se pare că ar trebui să mergem în viitor, spuse David și să încercăm să aflăm ce se întâmplă.

— Înapoi în viespar, zise Emma.

— Dacă trebuie, spuse David, Probabil că acolo mai sunt oameni ca noi, cei care n-au plecat, cei care se ascund, se pitesc, așa cum pot.

— Martin s-ar putea să știe ceva despre ce se întâmplă, spuse Horace. Dar unde dracu' e Martin?

— Ne mai trebuie ceva timp să ne gândim, spuse David. Nu putem lua decizii pe fugă.

— Atunci, două zile, zise Horace. Două zile și pe urmă vom pleca.

— Sper că înțelegeți, zise Timothy vorbind lent și hotărât, că n-am de gând să merg nicăieri. Rămân aici.

MONSTRUL

Boone stătea pe un gard jos de piatră, care despărțea o pășune de un câmp cultivat. Pe câmp, doi setteri se fugăreau fericiți unul pe altul, hârjoneala lor gonind păsările de pe miriște. Soarele după-amiezei târzii era cald și cerul lipsit de nori se

arcuia deasupra, ca un dom mare și albastru.

Timp de vreo două ore, Boone colindase prin Acre întovărășit de cei doi câini fericiți. Plecase inițial cu hotărârea de a regăsi hotarele timpului, de a localiza peretele care crea diferența de timp, perete care trebuia să-și lase cumva urma pe pământ. Încercă să meargă pe o linie dreaptă, oprindu-se ici și colo pentru a realinia jaloanele pe care și le pusese pentru a se asigura că merge drept. Dar după vreo oră și ceva de mers în linia dreaptă pe care și-o fixase singur, descoperi cu oarecare uimire că se întorsese aproape în punctul din care plecase.

Plimbarea, cu toate acestea, nu fusese una fără rost și niciun eșec total. Vreo oră sau mai mult, timp în care se plimbase, peisajul de țară devenise o parte din el. Nu mai fusese de mult la plimbare la țară și aceasta îi readusese în memorie altele, din alți ani și de pe alte meleaguri. Dăduse peste o turmă de oi nepăsătoare care stăteau și-l priveau cu întrebări blajine în ochii lor, apoi se dădură la o parte oprindu-se totuși și urmărindu-l cu privirea în timp ce trecea printre ele. Păși apoi peste pârâuri zglobii cu apă cristalină; trecu printr-un grup mic de copaci îngrijiți; remarcă cu adâncă satisfacție florile sălbatice de toamnă, care creșteau de-a-lungul pârâului, aplecându-se deasupra oglinzii apei și de-a-lungul gardurilor vii.

Iar acum stătea pe gardul jos de piatră, nu departe de locul unde se cățărase pentru a-și începe plimbarea. În spatele lui era drumul, care se întindea printre șiruri de plopi muribunzi spre casă; în față era miriștea. Stând așa, se gândea cu o uimire mută la ceea ce i se spusese lui și lui Corcoran despre cei din casă. Era atât de fantastic și atât de dincolo de orice imaginație încât îi era greu să înțeleagă. Nu putea găsi un punct de plecare pentru a porni un demers logic. Departe, pe câmp, la marginea unui gard viu de porni, surprinse licărul a ceva în mișcare. Privind în continuare, își dădu seama în cele din urmă că era un om, iar puțin timp după aceea îl recunoscu pe Corcoran. În timp ce-l urmărea, Corcoran începu să urce panta spre el.

Așteptă pe zid până ce, în cele din urmă, Corcoran ajunse la el.

Boone bătu cu palma peretele de lângă el.

— Stai jos, Jay, spuse el. Spune-mi ce-ai descoperit.

Asta pentru că știa că tovarășul său nu plecase fără un scop bine determinat; căutase el ceva.

— Am găsit hotarul, îi spuse Corcoran. Sunt sigur că l-am descoperit deși este foarte nedeslușit, și n-aș jura pe el.

— L-am căutat și eu, spuse Boone. Am urmat o linie dreaptă și m-am întors de unde am plecat. N-am găsit peretele, dar tu ai altfel de ochi.

— Cred că asta e. Am alți ochi. Dar am și un martor. Henry, treci în față și spune-i.

— Henry? Jay, ești nebun de-a binelea! Nu e nimeni cu tine. Ai urcat panta singur.

— Am întâlnit un prieten pe drum. Am uitat că nu-l poți vedea când e soare. Henry, du-te în umbra pomului ăla să te poată vedea și prietenul meu.

Făcu semn cu degetul spre un mic copac care creștea lângă zid.

— Poți să-l vezi în umbră.

Boone se uită spre copac. Acolo nu era nimic – doar apoi văzu un licăr vag dansând în aer ca firicelele de praf într-o rază de soare strecurată printre jaluzele.

Din umbra copacului i se adresă o voce insonoră, cuvintele nerostite pătrunzându-i direct în creier.

„Mă bucur să te întâlnesc, domnule. Eu sunt Henry, deși uneori Horace îmi spune Fantoma, spre jena și mânia celorlalți membri ai familiei. Poate fi și Fantomă. Poate e chiar numele potrivit pentru cineva ca mine. La urma urmei, cine ne poate spune ce este și ce nu este o fantomă. Deși sunt o fantomă, nu sunt o fantomă din trecut, așa cum presupun că sunt mai toate celelalte fantome, ci o fantomă din viitor."

— Să fiu al naibii, spuse Boone, Cu toate acestea, ținând cont de alte lucruri, ești aproape ceva obișnuit. Mai devreme, ai fost menționat în familie. Apropo, eu sunt Boone. Tom Boone. Jay și cu mine suntem prieteni de demult.

„Ce a spus prietenul tău despre faptul că a văzut zidul timpului, e adevărat, spuse Henry în mintea lui Boone. Știu că l-a văzut, deși nu tocmai perfect. Prietenul tău e foarte neobișnuit. După câte știu, nicio ființă umană nu-l poate vedea, deși există mijloace de a detecta timpul. Am încercat să-i arăt un adulmecător. Sunt câțiva adulmecători care încearcă să adulmece hotarul. Ei știu că e ceva straniu, dar nu știu ce este."

— Ai văzut adulmecătorul? îl întrebă Boone pe Corcoran.

— Am văzut ceva. O chestie micuță. Nu mai mare decât un

câine obișnuit. Dar nu l-am văzut prea bine. Tot ce știu este că era ceva acolo.

„Eu știu ce sunt adulmecătorii, spuse Henry. Dar în situația noastră nu trebuie să dăm prea mare atenție lucrurilor de dincolo de obișnuit.”

— Cum merg lucrurile acasă? îl întrebă Corcoran pe Boone.

— Când am plecat, discutau. Nu mai țipau unii la alții. Horace și Enid erau de o parte discutând despre locul unde ar trebui îngropat Gahan. Dar ceilalți vorbeau despre altele.

— Cred că a fost înțelept din partea amândurora să plecăm, spuse Corcoran. Le-am dat ocazia să discute între ei fără martori străini.

Boone fu de acord.

— E show-ul lor. Trebuie să-i lăsăm să ia singuri deciziile.

— Dacă-mi amintesc bine, acolo, când ai sărit pe masă, ai făcut show-ul tău.

— Nu-i vorba de asta, spuse Boone. Nu încercam să mă amestec. Dar ei nu ajungeau așa nicăieri. Țipau unul la altul și asta era tot. Puteau s-o țină așa toată ziua. Trebuia să le bage mințile în cap cineva.

„Nu gândești de bine despre ei din cauza comportării lor necorespunzătoare, spuse Henry. Admit și eu că nu e corespunzătoare, dar trebuie să înțelegi miza enormă pe care o joacă. Ei au fugit dintr-un secol și jumătate sau cam așa ceva în anii voștri, din viitor. Au fugit să-și scape viețile, desigur, dar au fugit și pentru ca bărbații și femeile să nu trăiască sub forma unor abstracții lipsite de trup, pentru ca rasa să fie mai mult decât un proces de gândire teoretic sau ipotetic. Uitați-vă la mine. Sunt la jumătatea drumului de a mă transforma în acel nimic care ar deveni toți oamenii, dacă Infiniții și-ar urma calea. Cu mine n-a ținut. Procedura s-a încurcat, am fost scuipat afară și am devenit liber; în forma mea actuală nu mai pot fi prins iar în capcană. Sunt dincolo de toate, cu excepția vreunui rău de care eu nu sunt conștient încă. Și odată scăpat, m-am întors la familie și am fugit cu ei. Din cauza formei mele neortodoxe, le-am putut fi de oarecare ajutor. Și în afară de recunoașterea că sunt încă un membru al familiei, aceasta sare în apărarea mea când Horace, a cărei legătură cu familia constă doar în faptul că a intimidat-o și a convins-o pe sora mea Emma să se căsătorească cu el, îmi acordă mai puțin respect decât e datorat

unui membru.”

— Povestea ta e fascinantă, spuse Corcoran, și ne ajută să înțelegem situația în care ne aflăm aici. Trebuie să-ți dai seama cât de greu ne este să prindem toate nuanțele a ceea ce s-a întâmplat peste un milion de ani de acum încolo.

„Îmi dau seama, spuse Henry și recunosc că sunt uimit ce bine și perfect ați acceptat ce ați aflat despre noi în ultimele câteva ore. N-ați fost bulversați de revelațiile noastre.”

— Asta poate se datorește faptului că suntem prea zăpăciți ca să ne mai bulverseze ceva, spuse Boone.

„Nu cred de loc că asta e cauza. N-ați arătat că ați fi zăpăciți. Reacțiile voastre m-au făcut să cred că rasa noastră e mult mai rațională decât ne-am fi așteptat să fie la rădăcinile ei ancestrale.

— Mă întreb, spuse Corcoran, cum ai fi putut aduce servicii importante familiei tale în fuga ei?

„Am acționat ca un cercetaș, spuse Henry. Sunt foarte potrivit pentru așa ceva. Cine ar suspecta o rază de lună sau sclipirea ușoară a unei raze de soare? Chiar văzând asta, orice om rațional ar pune-o pe seama unei aberații momentane a funcției sale vizuale. Așa că m-am dus în trecut, de capul meu. Spre deosebire de ceilalți, eu nu am nevoie de peregrin; pentru mine, spațiul și timpul sunt drumuri deschise. M-am dus ca agent secret, ca deschizător de drumuri. Ceilalți au făcut pregătirile și au așteptat cuvântul meu. Dar înainte de a mă întoarce, ei au trebuit să fugă precipitat, fără vreo informație sau vreun plan. I-am găsit în cele din urmă în străfundurile așa numitelor „Evuri Întunecate”, când mari părți din Europa erau pustii, reci și părăsite. Poate un loc perfect să te ascunzi, dar cel mai neplăcut.”

— Deci tu ai fost cel care a găsit acest loc, Hopkins Acre?

„Da. Mai erau și alte locuri la fel de bune sau chiar mai bune, locuri care-mi plăceau mult mai mult. Dar acesta a fost parcă pregătit să punem mâna pe el. Proprietarul și familia lui erau plecați într-un tur pe continent. Chiar mai înainte am căutat altele, i-am urmărit pe tehnicienii din propriul meu timp care ar fi putut proteja această regiune pentru noi. Era aici așteptându-mă parcă, după ce eu am găsit-o în mlaștinile ălea dezgustătoare din Europa Evurilor Întunecate.”

— Nu pot să nu mă minunez de familia Hopkins, spuse

Corcoran. S-au întors din vacanță și casa lor a dispărut ca și cum n-ar fi fost nicicând aici. Și restul vecinătăților – o casă, o fermă, un domeniu cu toți cei care trăiau pe el, șterse peste noapte – care a fost reacția vecinilor?

„Nu știu, spuse Henry. Nimeni dintre noi n-a știut sau nu s-a gândit la asta. Tot ce am luat a fost proprietatea de care aveam nevoie. Proprietatea nu e sacră."

Vocea lui David se auzi din spatele lui.

— V-am văzut stând aici, spuse el, și am venit să vă spun că funeraliile vor avea loc la asfințit.

— Vă putem ajuta cu ceva? întrebă Boone. Să vă ajutăm la săparea mormântului, poate?

David dădu din cap.

— Nu avem nevoie de ajutor. Horace e un om vânjos și poate săpa o groapă. Puțină muncă n-o să-i strice nici lui Timothy, oricât nu i-ar place. Câteva bătături pe mâinile lui îngrijite vor fi o lecție bună pentru fratele nostru Timothy. Emma ne ajută și ea.

David urcă zidul și se așeză lângă ei.

— Henry e aici cu noi, spuse Corcoran. Am vorbit cu el. O conversație foarte plăcută și instructivă.

— M-am gândit eu că el este, spuse David. L-am simțit. Mă bucur că ești aici, Henry. Toată familia trebuie să fie prezentă la înmormântare. Trebuie să fim toți, în afară de Spike. Ai vreo idee pe unde e? Ai putea să te duci să-l cauți?

„Habar n-am, David. Nimeni nu-l poate urmări. Poate fi oriunde. La urma urmei, contează prea puțin. Nu e chiar din familie."

— De acum, este, spuse David.

— Un lucru mă frământă. Ați descoperit cum a murit Gahan?

— Horace l-a examinat. Pieptul lui era sfâșiat, ca și cum o labă uriașă cu gheare l-ar fi apucat și sfârtecat. Cum a trăit destul timp ca să ne ajungă și să ne avertizeze, asta nu mai înțeleg. Era aproape mort când s-a prăbușit peregrinul.

— Cât timp i-a luat? Vreau să spun, călătoria de la Atena până aici.

— A fost aproape instantanee.

— Se pare că așa e. Călătoria noastră de la New York – o întunecare momentană, apoi, aproape imediat, bufnitura aterizării.

— Cred că Horace este singurul dintre noi care s-ar fi gândit să-l examineze pe Gahan. Horace își stoarce creierii intrând în esența lucrurilor, planificând totul dinainte. Dar nu e în stare s-o facă pe termen lung. Chiar acum are toți trei peregrinii înșirați pe peluză. Cel al lui Gahan este în bună stare. Aterizarea pe rondul de flori nu l-a stricat. Așa că Horace îi are pe toți încărcați cu mâncare și cu câteva din armele lui Timothy.

— Să deduc de aici că ați hotărât să plecați?

— Da. Așa cred, deși nu știu unde și când. Horace ne-a repartizat pe fiecare într-un peregrin.

— Și când veți pleca, ne veți lua cu voi?

— Desigur. Nu suntem mulți. E foarte posibil să avem nevoie de voi.

— Presupun că ar trebui să vă fim recunoscători.

— Recunoscători sau nu, veți merge cu noi. Amândoi.

— Nu cred că mi-ar place să rămân aici, spuse Corcoran, prinși în câtiva acri într-un segment de timp deplasat de la locul lui.

— E ciudat cum s-au întâmplat toate, spuse David gânditor, ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși. Vreau să spun, cu familia. Horace, încăpățânatul, omul cu simț practic, organizatorul, elaboratorul de scheme. Emma, cârtitoarea, păstrătoarea conștiințelor noastre. Timothy, studiosul. Enid, gânditoarea. Și eu, haimanaua, exemplul prost, cel care îi face pe ceilalți să se simtă virtuoși.

— Ai spus un lucru, îi zise Boone. Enid e gânditoarea. Mi se pare că ai dat o anumită importanță, aproape un anumit înțeles…

— În timpul din care venim, spuse David, era în sfârșit timp să te gândești. Nu era nevoie să-ți încovoi spinarea sau să asuzi ca să-ți câștigi existența. Am progresat și nu dăm mare atenție acestui lucru. Așa că dându-li-se timp, mulți au început să gândească.

— Filosofie?

— Nu, să se gândească de dragul gânditului. Un mod de a-ți omorî timpul. Asta era o activitate foarte prețuită. A adus multe idei, discutate în cel mai învățat și politicos mod cu putință, dar niciodată puse în practică. Eram obosiți să mai punem în practică. Lucrul cel mai important privind gânditul este că nu are niciodată un sfârșit. Puteai să petreci o viață gândindu-te și

mulți au făcut-o. Poate că ăsta a fost motivul pentru care mulți dintre noi au putut să se identifice cu ideea Infiniților de a deveni inteligență necorporală, entități gânditoare nețintuite în grosolănia unui corp biologic.

— Sună ca și cum ai aproba programul Infiniților.

— Nicidecum, spuse David. Vreau numai să vă explic situația așa cum a fost ea aplicată multora din rasa noastră.

— Dar Enid...

— Cu ea, lucrurile stau puțin diferit. E cam așa. Timothy e un student care studiază trecutul omenirii în încercarea de a găsi, hibele de bază, cele dintâi ale culturii umane, cu speranța că în viitorul rasei biologice va fi găsit un mod de viață care va reprezenta o șansă mai bună de supraviețuire rațională. Enid încearcă, prin exersarea gândirii deductive, să ajungă la un scenariu independent, care ar putea servi drept ghid pentru noua cultură care se va ridica dacă unii din rasa noastră vor supraviețui ca ființe biologice. Și Timothy și Enid încearcă să ne găsească noi căi. Dă-le timp și ei vor veni cu un nou model uman!

„Vine acum și Enid” spuse Henry.

Cei trei care stăteau pe zid săriră în picioare așteptând-o.

— Putem să începem, zise Enid.

— Henry e aici, cu noi, spuse David.

— Bine, spuse ea. Atunci vom fi cu toții acolo. E până și Spike. A venit rostogolindu-se acum câteva clipe.

Începură să urce panta spre casă cu Corcoran și David în frunte, Boone în spate cu Enid. Ea îl luă de braț și-i spuse pe un ton confidențial.

— Nu e niciun sicriu. N-a fost timp să facem unul. L-am învelit bine într-o bucată de mătase albă și Timothy a găsit o bucată de pânză din care Emma și eu am țesut un giulgiu. Asta e tot ce am putut face. Horace nu știe ce să facem în continuare. Crede că cel mai bine ar fi să o ștergem imediat.

— Tu ce crezi?

— Cred că are dreptate. Probabil ar trebui să plecăm. Dar nu-mi place să părăsesc această casă. Ne-a fost cămin pentru mult timp. Pe Gahan îl îngropăm la rădăcina unui stejar bătrân din spatele casei.

— Ai o slăbiciune pentru copaci?

— Da. Nu este o slăbiciune neobișnuită. Mulți oameni fi

iubesc. Te-ar surprinde dacă ți-aș spune că după oameni vor veni copacii? Copacii ne vor depăși; ei ne vor lua locul.

Boone râse.

— E cea mai măgulitoare părere pe care am auzit-o vreodată.

Ea nu-i răspunse și Continuară să urce panta în tăcere. Când ajunseră lângă casă, ea făcu un gest spre dreapta.

— Peregrinii sunt acolo, spuse ea. Ne așteaptă înșirați.

Și într-adevăr erau acolo pe peluza din fața casei – cei mici mai aproape și cel mare care-i servise lui Martin ca sălaș, mai încolo.

— Tu și prietenul tău o să mergeți cu noi, spuse ea. A avut grijă cineva să vă spună asta? Sper că nu te deranjează. Îmi pare rău că v-am amestecat în povestea asta.

El spuse sinistru, nu complet în glumă:

— N-aș fi vrut să ratez asta pentru nimic în lume.

— Vorbești serios? întrebă ea.

— Nu sunt chiar sigur, zise el. Știu însă un lucru. Când plecați, aș merge mai degrabă cu voi oriunde, decât să rămân pe aceste meleaguri, incapabil să mai ies cumva de aici.

Corcoran și David se întoarseră spre stânga pentru a ocoli casa.

— Imediat după funeralii, spuse Enid, ne vom strânge cu toții și vom hotărî ce vom face.

De undeva, din spatele casei se auzi un sunet ascuțit și aspru. Se opri o clipă, apoi continuă, un miorlăit de spaimă care se auzea într-una, intensitatea sa crescând mereu.

Boone începu să alerge spre sunet, suspinând în timp ce alerga, pentru că brusc teroarea din țipăt îl cuprinse și păru să-l apuce de gât.

Când era gata să dea colțul casei, ceva alergând repede, îl izbi din plin și-l împinse prin iarbă până într-un tufiș de trandafiri, printre ghimpi. Întinse mâinile în pământul moale de dincolo de tufiș și ateriză cu nasul în țărână.

Întinse mâna spre față ca să se șteargă de pământ, ostenindu-se cu cealaltă mână să scape de ghimpii trandafirilor, lucru nu prea ușor, pentru că ghimpii erau mari și ascuțiți și se înfipseseră zdravăn în haine, rezistând tuturor încercărilor de a-i desprinde.

Cu pământul parțial luat de pe față, o văzu pe Emma alergând nebunește spre peregrinul lui Martin, cu unii, poate toți

ceilalți, după ea – de parcă era dracul pe urmele lor. Emma, se gândi el, a fost cea care a dat peste mine.

Se întinse disperat să se elibereze de trandafiri, dar ghimpii unuia se înfipseseră trainic într-unul dintre cracii pantalonului țintuindu-l la pământ, pe partea stângă a casei.

De-a-lungul laturii casei venea ceva, un lucru cum nu mai văzuse niciodată înainte și nici nu l-ar fi crezut posibil. Era ca o pânză de păianjen vie cu vreo 12 picioare sau chiar mai multe de jur-împrejurul ei. Pulsa de energie, sau ce credea el că e energie, care licărea, pâlpâia sau fulgera de-a-lungul firelor subțiri ce formau pânza. În spatele firelor era o oglindă, sau un fel de disc care trebuie să fi fost un ochi. Prin energia fulgerândă, Boone văzu slab ceea ce puteau fi niște apendice mecanice, care începeau să iasă și să se întindă spre el. Mai erau și alte lucruri cufundate în pânza de păianjen, dar ce ar putea fi, el nu-și putea imagina.

O voce urlă la el.

— Boone, nebunule! Fugi! Te aștept.

Sări în picioare, eliberându-și pantalonii din strânsoarea trandafirilor și se răsuci începând să fugă.

Pe peluză mai rămăsese doar unul dintre peregrinii mici, cu ușa larg deschisă și cu Enid lângă ea.

— Fugi! strigă ea. Fugi!

Fugi cum nu mai fugise niciodată în viața lui. Enid sări în peregrin. De la intrare îi făcea semne disperate.

Ajunse la peregrin și sări pe ușă prinzându-și degetul cel mare în muchia ei și se întinse peste Enid.

— Dă-te la o parte, nătângule! strigă ea și el se strecură alături de ea. Ușa se trânti închisă. Când se închidea, văzu pânza de păianjen aproape peste ei. Enid se precipita frenetic spre un panou de control în fața peregrinului.

Boone începu să se târască înainte dar un șoc brusc îl țintui de podea. Șocul se transformă în întuneric, acel întuneric necruțător și enervant cu care făcuse cunoștință când peregrinul lui Martin părăsise New York-ul.

ENID ȘI BOONE

Lumina reveni – licăriri pe panel și o lumină solară slabă dintr-un mic ecran de observație.

Boone se strădui să se ridice în genunchi. Se lovi cu capul

destul de dureros de tavan.

— Vehiculele astea sunt cam înghesuite, spuse Enid, vorbind lejer, fără emoție. Trebuie să te târăști în mâini și în genunchi.

— Unde suntem?

— Nu știu sigur unde. N-am cum să determin un loc sau un moment. I-am spus doar „pleacă!”

— Asta înseamnă să-ți asumi un risc, nu?

— Sigur că da. Ai fi vrut să rămân și să las monstrul ăla să strice peregrinul?

— Nu, sigur că nu. N-am vrut să te critic.

— O să încerc să citesc o indicație, spuse Enid aplecându-se peste panou. O indicație privind timpul. Nu știu încă unde ne găsim.

— Și indicația?

— Măsurată din momentul din care am plecat, peste 50.000 de ani în trecut – 54.100, ca să fiu mai exactă.

— 50.000 înainte de Christos?

— Exact. Într-un ținut deschis. O câmpie. La distanță sunt dealuri. Dealuri caraghioase.

El se târî înainte. Se înghesui lângă ea și privi prin vizorul din față.

Ierburi rare se întindeau spre dealuri golașe și joase. La distanță se vedeau puncte care păreau a fi turme de animale sălbatice păscând.

— Cred că e America, zise el. Câmpiile din vest. Mai probabil, undeva în sud-vestul Statelor Unite. Nu pot să-ți spun de unde știu. Pur și simplu, simt. În timpul meu, deserturi, dar acum 50.000 de ani trebuie să fi fost pășuni bune.

— Oameni?

— Puțin probabil. Cea mai bună estimare e că omul a venit pe continent cu 40.000 de ani înaintea timpului meu. Nu mai înainte. Desigur, oamenii de știință pot greși. În orice caz, în America erei glaciare. Ar trebui la nord să fie ghețari.

— Atunci sunt în siguranță. Nu avem de-a face cu triburi sângeroase. Nici cu animale carnivore rapace.

— Sunt și animale carnivore, dar e destulă mâncare pentru ele. N-ar trebui să ne dea probleme. Ai vreo idee unde sunt ceilalți?

Ea dădu din umeri.

— Fiecare a avut grijă de el.

— Timothy? spunea că el nu pleacă.

— Cred că a plecat cu ceilalți. Prietenul tău, Corcoran, s-a dat înapoi, se certa văzând ce se întâmplă cu tine. David l-a apucat și l-a aruncat în celălalt peregrin mai mic. Au decolat toți, fără să ne mai aștepte.

— Tu m-ai așteptat.

— Nu puteam să te las monstrului ăla.

— Crezi că e cel care a distrus baza din Atena?

— Probabil. N-avem cum să știm. Cunoști locul ăsta în care suntem?

— Dacă e în sud-vestul Statelor Unite, am fost pe acolo. Am petrecut mai multe vacanțe acolo. Mi se par ca astea, dacă n-or mai fi și alte locuri care să aibă înălțimi izolate. N-am mai văzut așa ceva în nicio parte a lumii.

— Mâncarea și ce o mai fi pus Horace în peregrin ar trebui să fie undeva în spate. A pus rezerve în fiecare dintre peregrini, dar s-a grăbit și probabil n-a dat mare atenție la ceea ce am avea cu adevărat nevoie. Cred că a pus și pușca pe care i-a adus-o David lui Timothy de la New York.

— Vrei să ieși acum?

— Cred că ar trebui să ieșim. E o înghesuială groaznică aici. Ieși afară, întinde-ți picioarele, aruncă o privire și hotărăște ce ar trebui să facem.

— Ai vreo idee ce ar trebui să facem?

— Niciuna. Dar într-un loc ca ăsta ar trebui ceva timp ca să ne dea de urmă, dacă ne pot da.

Târându-se pe toată lungimea peregrinului, Boone găsi pușca, un rucsac, niște pături și alte câteva pachete aruncate în neorânduiala plecării. Le așeză pe toate împreună când Enid deschise ușa.

Ghemuit în prag, Boone examină pușca. Avea un cartuș pe țeavă și încă cinci în încărcător. Poate că mai era, speră el, și altă muniție prin pachete.

— Rămâi aici un moment, îi spuse el lui Enid. Stai să văd ce e prin preajmă.

Sări pe ușă, îndreptându-se vioi când ateriză, cu pușca ridicată și pregătită. Totul era o afurisită de nebunie, își spuse el. Nu era nimic aici. Dacă era sud-vestul Americii de Nord de acum 50.000 de ani, n-ar trebui să fie decât turme de vânat și animale de pradă; acestea nu stăteau să aștepte vreun om

rătăcit și care, în orice caz, n-ar fi o mâncare prea gustoasă.

Avea dreptate. Nu era nimic. Ținutul era pustiu cu excepția unor puncte negre pe care le văzuse mai înainte și pe care le identificase ca turme.

Peregrinul stătea la poalele uneia dintre colinele care se ridicau ici și colo din terenul neted. Undeva pe la jumătatea pantei era un pâlc de copaci pipernicíți – ienuperi mai mult ca sigur. Exceptând pâlcul de pomi și petecele de iarbă sălbatică crescute la întâmplare, restul colinei era gol. Lespezi de gresie ieșeau la întâmplare din terenul golaș.

Enid veni lângă el fără să mai zică nimic.

— Suntem singuri, spuse el. Peregrinul a știut ce face. Exceptând un deșert, a ales cel mai izolat loc pe care l-a putut găsi.

— Peregrinul n-are niciun amestec în asta, zise ea. A fost pură întâmplare.

Soarele era la jumătatea coborârii lui pe cer – pe ceea ce Boone luă drept cerul vestic. De ce a crezut asta, nici el nu putea să spună. O pasăre singuratecă alunecă pe deasupra, fără să-și miște aripile, purtată de un curent termic de aer. Un vultur în căutarea hranei. Ici și colo se zăreau mici bolovani. De după unul dintre ei ieși un șarpe. Își croi drum prin nisip depărtându-se de ei.

— Cu el și cu ai lui trebuie să fim atenți, spuse Boone.

— Un șarpe? De ce fel?

— Un șarpe cu clopoței.

— N-am auzit niciodată de așa ceva. Cunoștințele mele în materie de șerpi sunt cam limitate. Nu cred că am văzut decât unul sau doi toată viața mea.

— Unii dintre ei pot fi periculoși. Nu neapărat mortali, dar periculoși.

— Și șarpele cu clopoței?

— E periculos. Uneori mortal. Dar te avertizează agitându-și clopoțeii din vârful cozii. Nu totdeauna, dar de obicei o face.

— Ai întrebat ce ar trebui să facem. Ți-am spus că n-am nicio idee. Tu ce zici?

— E încă devreme, spuse Boone. De abia am ajuns aici. Ai câștigat ceva timp. Să-l folosim.

— Vrei să spui să rămânem aici?

— Nu mult timp. Nu e nimic care să ne rețină aici, absolut

nimic. Dar putem fi o clipă liniștiți, putem să ne adunăm gândurile și să discutăm. Între timp, hai să aruncăm o privire prin jur.

Ei porni de-a-lungul bazei colinei. Enid se străduia să țină pasul.

— Ce cauți?

— De fapt, nimic. Studiez doar terenul pentru a-mi face o idee unde suntem și ce ar putea fi aici. S-ar putea ca din colină să țâșnească vreun izvor. Sus pe pantă e gresie. Apa picură în jos prin gresie. Uneori, când întâlnește un strat mai puțin poros, țâșnește afară.

— Știi lucruri ciudate.

— Doar simț de orientare și cunoașterea naturii.

— Ești un barbar, Boone.

El chicoti.

— Sigur că sunt. Ce te așteptai?

— Și ai noștri erau barbari, în momentul în care ne-am născut. Dar nu ca tine. Pierdusem contactul cu ceea ce tu numești natură. Acolo, în timpul nostru, nu mai rămăsese prea multă natură. Vreau să spun, natură sălbatică.

Dintr-o parte a colinei ieșea un pinten zimțat de gresie. Pe când îi dădeau roată, un animal cenușiu sări din spatele pietrei, alergă vreo cincizeci de metri, apoi se opri și se întoarse să-i privească.

Boone râse.

— Un lup, zise el. Un lup mare de preerie. Se miră ce-om mai fi și noi.

Lupul arăta mirat. Se îndepărtă cu grijă de ei, executând un dans caraghios, apoi, satisfăcut de faptul că nu prezentau niciun pericol, se așeză hotărât, încovoindu-și coada în jurul picioarelor. Observându-i cu atenție, ridică buza superioară într-un început de mârâit, apoi o relaxă, acoperind colții pe care îi arătase.

— Or mai fi și alții prin preajmă, spuse Boone. De obicei lupii nu călătoresc singuri.

— Sunt periculoși?

— Dacă sunt destul de înfometați, cred că pot fi. Acesta pare bine hrănit.

— Lupi și șerpi cu clopoței, spuse Enid. Nu prea cred că-mi place locul ăsta.

În timp ce dădeau roată pintenului de gresie, Boone se opri atât de brusc, încât Enid, care îl urmărea îndeaproape, se lovi de el.

Pintenul de gresie, se încovoia înăuntru, înapoi în colină, apoi din nou spre în afară, formând un buzunar de piatră. Înăuntrul acestui buzunar se afla o fiară enormă.

Un cap mare, negru și păros cu o pereche de coame mari, de cinci picioare sau chiar mai mult, le stătea în față. Capul atârna în jos. O barbă grea atârna de maxilarul inferior măturând pământul.

Boone o apucă pe Enid de braț și se trase ușor înapoi. Ochii încercuiți cu roșu ai fiarei se uita la ei dintr-o coamă de lână.

— Încet, o avertiză Boone. Fără mișcări bruște. Ar putea să ne atace. L-au sâcâit lupii. E bătrân și disperat.

Ajungând la vârful pintenului pe care îl ocoliseră ca să ajungă la acel buzunar, Boone se opri. Lăsă mâna lui Enid și folosind ambele mâini ridică pușca.

— Un bivol, spuse el. Un bizon. Americanii le spuneau bivoli.

— E așa de mare!

— E un taur bătrân. Are o tonă sau chiar mai mult. Nu e bizonul din secolul douăzeci. E un tip mai timpuriu. Latifrons poate. Nu știu.

— Dar lupii, spui tu. Lupii nu sunt adversari de temut pentru el.

— E bătrân și probabil bolnav. Până în cele din urmă îl vor răpune. Lupii au răbdare să aștepte. El s-a așezat cu spatele la zid pentru ultima înfruntare.

— Mai sunt doi lupi acolo. Alții mai sus pe pantă.

— Ți-am spus, zise Boone. Ei vânează în haite.

— Sărmanul taur, spuse ea. Putem face ceva ca să-l ajutăm?

— Cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru el este să-l împușcăm, dar nu pot face asta acum. S-ar putea să mai aibă o șansă să scape, deși nu prea cred. Vezi pasărea aia, acolo, sus?

— Am văzut-o de adineauri. Zboară în cercuri.

— Așteaptă. Știe care va fi sfârșitul. O dată ce lupii își vor fi făcut treaba, o să mai rămână ceva și pentru ea. Haide. O să căutăm apă în altă parte.

Puțin după aceea, găsiră apă. O mică infiltrație picurând de sub o placă de gresie. Nu ajungea nicăieri fiind înghițită de pământul însetat, formând o mică pată de umezeală înainte de

a dispare în sol. Boone săpă o gaură în care s-o colecteze. Se întoarseră la peregrin pentru a găsi ceva ce ar fi putut servi drept găleată de apă. Tot ce putură găsi a fost o mică cratiță. Când se reîntoarseră la gaura săpată de Boone, în ea se strânsese destulă apă pentru a umple crăticioara.

Boone văzu că avusese dreptate cu soarele. Era pe cerul vestic. Se apropiase considerabil de orizont.

— Trebuie să fie lemn în desișul ăla de ienuperi, spuse el. Vom avea nevoie de un foc.

— Aș fi dorit să am o toporișcă, zise Enid. Am căutat prin tot ce a aruncat Horace în peregrin. Mâncare, pături, cratiță asta, un amnar, dar nicio toporișcă.

— O să ne descurcăm, spuse Boone.

Făcură două călătorii până la ienuperi strângând mai mult lemn decât ar fi avut nevoie pentru noapte. Când soarele a apus, Boone a făcut focul în timp ce Enid scotocea prin rucsac ca să găsească mâncare.

— Cred că cel mai bun lucru este șunca, spuse ea. Mai e și o bucată de pâine. Cum ți se pare ideea?

— Excelentă, zise Boone.

Stând lângă foc, mestecară sandviciurile cu șuncă în timp ce noaptea cobora asupra lor. Undeva, în apropiere, se lamenta un lup, iar din depărtare se auzeau zgomote pe care Boone nu le putea identifica. Pe măsură ce se întuneca, apărură și stelele și Boone, Uitându-se la ele, încercă să vadă dacă erau modificări în constelații. Timp de câteva clipe crezu că erau, dar nu era destul de familiarizat cu constelațiile din timpul său pentru a determina dacă se schimbaseră sau nu. La o oarecare distanță, dincolo de foc, se arătară pete de lumină, una lângă alta.

— Sunt lupi? întrebă Enid.

— Mai mult ca sigur. E posibil să nu mai fi văzut niciodată înainte focul. Și n-au văzut, nici n-au mirosit un om. Sunt curioși și poate și speriați. Ne dau târcoale și ne observă. Asta e tot ce vor face.

— Ești sigur de asta?

— Aproape sigur, spuse el. Au încolțit taurul. Când le va fi destul de foame se vor repezi la el. Poate vor muri unul sau doi, dar restul vor mânca. Așteaptă să-și mai piardă din puteri înainte de a încerca să-l atace.

— E oribil, spuse ea. Cum se mănâncă unii pe alții.

— Ca și noi. Șunca asta…

— Știu, știu. Dar cu șunca e altceva. Porcul a fost crescut pentru abator.

— Dar când analizezi lucrurile în esența lor, unul trebuie să moară ca altul să trăiască.

— Când analizezi lucrurile în esența lor, spuse ea, niciunul dintre noi nu e prea civilizat. Mai e însă ceva care mă intrigă. Când te-ai eliberat din tufișul de trandafiri și te-ai repezit la peregrin, cu monstrul pe urmele tale, m-am așteptat să dispari.

— Să dispar? De ce să dispar?

— Ne-ai povestit despre asta, dacă îți mai amintești. Cum poți păși după colț…

— A, asta era. Cred că monstrul nu era un pericol adevărat. Tu mă așteptai și ușa era deschisă. Pășitul după colț este o soluție ultimă.

— Și încă ceva. În New York ai pășit după colț, luându-l și pe Corcoran cu tine și intrând amândoi în peregrinul lui Martin. Dar în celelalte dăți unde ai pășit?

— Curios, zise el. De fapt, nu-mi amintesc. Probabil că oriunde oi fi fost, am fost pentru un timp foarte scurt. O clipă doar și pe urmă am fost înapoi. În propria mea lume.

— Trebuie să fi durat mai mult decât o clipă sau două. Trebuie să fi rămas acolo până a trecut pericolul.

— Da, ai dreptate, dar nu mi-am pus niciodată problema asta. Cred că n-am vrut să mi-o pun. E al naibii de confuză, aproape de necrezut. Mi-amintesc că o dată mi-am spus că trebuie să fie vorba despre un factor al disparității timpului, dar n-am dus ideea până la capăt. Era prea înfiorătoare.

— Dar unde ai fost? Trebuie să fi rămas cu vreo impresie.

— De fiecare dată era groaznic de vagă, de parcă aș fi stat într-o ceață deasă. În ceață erau obiecte, dar nu le-am văzut niciodată cu adevărat clar. Simțeam numai că acolo era ceva și asta mă speria. Dar de ce te interesează?

— Timpul, asta mă interesează. M-am gândit că probabil ai călătorit în timp.

— Nu pot fi sigur că am călătorit în timp. Am crezut numai că am făcut-o. Asta dădea o explicație comodă pentru ceva imposibil. Totdeauna se caută răspunsuri, de obicei răspunsuri ușoare și simple. Chiar când răspunsurile simple nu pot fi înțelese.

— Noi călătorim în timp, spuse ea, și niciunul dintre noi, sunt sigură de asta, nu înțelege bine cum. Noi am furat-o de la Infiniți. Furtul călătoriei în timp a fost mijlocul nostru de a le da o contralovitură, modul în care puteam fugi. Rasa umană stăpânea de mult călătoria în spațiu când au apărut Infiniții. Cred că această călătorie în spațiu le-a atras atenția Infiniților asupra noastră. M-am întrebat adesea dacă unul dintre cele mai simple principii ale timpului n-au făcut posibilă călătoria noastră cu viteze de câteva ori mai mari decât viteza luminii. Timpul e legat cumva de timp, dar n-am știut niciodată cum.

— Ați furat această călătorie în timp, pe care o stăpâniți acum, de la Infiniți. Și totuși vă considerați barbari. Pe dracu, nu sunteți barbari. Cine poate fura factorii timpului și-i poate pune la treabă...

— Au mai fost și alții acolo, în viitor, sunt sigură, care pot folosi mai bine călătoria în timp. Mecanismele, chiar mecanismele complicate ale călătoriei în timp, nu-i mai interesează. Au ajuns pe un plan mai înalt.

— Ei erau decadenți, spuse Boone. Și-au pierdut umanitatea.

— Ce este umanitatea? întrebă ea.

— Nu poți crede asta. Ești aici, nu acolo, peste un milion de ani.

— Știu. Și totuși, cum poate fi cineva absolut sigur? Horace este totdeauna sigur că are dreptate, desigur, dar Horace e un bigot. Emma este sigură că Horace are dreptate. Din partea ei e o credință oarbă, prostească. Nu sunt sigură de David. El e un optimist. Nu cred că-i pasă.

— Ba cred că-i pasă, spuse Boone. Când ajunge la fundul sacului, îi pasă.

— Sunt atâtea altele pe care ar fi putut să le facă rasa umană, zise ea. Atâtea lucruri pe care le-ar fi putut face. Și apoi, dacă istoria e corectă, omenirea și-a pierdut brusc interesul în a mai face ceva. Ar putea fi vorba de un sistem inerent de frânare dinăuntrul inteligenței lor, ceva care să-i fi avertizat să ia piciorul de pe accelerație? M-am tot gândit la asta. M-am învârtit în cerc. Sunt blestemată să am o minte care examinează toate aspectele unei probleme, toate modurile în care poate fi abordată.

— Ar fi mai bine să iei piciorul de pe accelerație, spuse Boone. N-o să rezolvi toate astea în această seară. Trebuie să dormi

puțin în peregrin. Eu o să stau afară și o să am grijă de foc.

— Lupii or să-ți dea târcoale.

— Am somnul ușor. Mă trezesc la intervale regulate ca să mai ațâț focul; cât timp arde focul, lupii se vor ține la distanță.

— Mai bine aș rămâne afară cu tine. M-aș simți mai în siguranță.

— Cum vrei, dar ai fi mai în siguranță în peregrin.

— M-aș sufoca acolo. Mă duc să aduc niște pături. Vrei o pătură, nu?

El încuviință.

— Pe măsură ce se lasă noaptea, se face tot mai frig aici, afară.

Luna răsărea, o lună mare, umflată, galbenă care se ridica de după colinele golașe și arse. Ținutul părea pustiu. Nu se mișca nimic, nu se auzea niciun sunet. Chiar și lupii care pândeau plecaseră; de după foc nu se mai vedeau ochii strălucitori. Apoi văzu o mișcare ușoară a unei umbre în lumina lunii. Erau încă acolo, tot atâtea umbre alunecoase. Simți cum din pământ se ridicau parcă singurătatea și pustietatea.

Enid se întoarse și-i dădu o pătură.

— Ți-ajunge una? întrebă ea.

— Da. Mi-o pun pe umeri.

— Vrei să spui că o să dormi de-a-n-picioarelea.

— N-ar fi prima dată. Așa rămâi atent. Poți să moțăi, dar dacă adormi, te trezești.

— N-am auzit niciodată o nebunie ca asta, spuse ea. Ești un barbar adevărat.

El chicoti la ea.

O jumătate de oră mai târziu, când el se ridică în picioare pentru a mai pune lemne pe foc, ea adormise, învelită în pătură.

Focul se învioră, el se așeză iar la loc, își trase pătura mai bine pe umeri și-și așeză pușca în poale.

Mai târziu, când se trezi, luna era sus pe cer. Focul arsese mai tot dar mai avea încă destul combustibil. El își lăsă capul să cadă și era iar pe jumătate adormit când, trezindu-se o clipă, văzu ceva stând dincolo de foc în fața lui. Cel ce stătea era învelit în ceva nelămurit și ceea ce părea a fi o pălărie conică îi căzuse pe față. Boone stătea în tăcere, fără să se miște, încă adormit. Îl privi prin ochii întredeschiși pe cel de vizavi de el, întrebându-se dacă într-adevăr stătea cineva acolo sau era doar

o halucinație provocată de somn? Celălalt nu s-a mișcat. Să fie un lup atât de distorsionat de negura somnului încât să semene cu un om șezând – un lup care să stea dincolo de foc? Nu era lup, se convinse Boone. Străduindu-se să iasă din letargie, se luptă să se ridice în picioare. La prima mișcare, cel de după foc dispăru. Nu a fost nimic, și-a spus el; nu era decât un vis cu ochii deschiși.

Folosind un băț din foc, râșcâi cărbunii aprinși și-i adună împreună cu lemnele rămase și mai adăugă lemne. Apoi, învelindu-se mai bine în pătură, adormi din nou.

Se trezi treptat, așa cum se trezește de obicei un om, dar cu un sentiment de alarmă interior. Luptându-se cu acest simțământ, deschise ușor ochii și în fața lui stătea un lup, aproape nas în nas cu el. Deschizând și mai larg ochii, se trezi privind în ochii galbeni, strălucitori, mortali care-i întorceau privirea fără să clipească.

Mintea sa uluită îl împingea la acțiune, dar își păstră corpul nemișcat. Știu că dacă va face vreo mișcare bruscă, fălcile greoaie îi vor sfâșia fața.

Lupul își ridică buza superioară într-un început de rânjet, apoi buza căzu îndărăt. Nu făcu nicio altă mișcare.

Nemotivat, Boone simți cum înăuntrul său se declanșează un hohot de râs în această situație grotească din mijlocul acestei nimicnicii primordiale – un lup și un om stând nas în nas. Rosti încet de-abia mișcând buzele. „Hei, cuțu.” La acest sunet, lupul se trase îndărăt pe șezut, făcând să crească distanța dintre ei cu circa un picior.

Boone văzu că focul era aproape stins. Deșteptătorul din capul său nu funcționase și dormise mai mult decât trebuia.

Buzele lupului se răsuciră parcă schițând un nou rânjet, dar nu urmă niciunul. Urechile sale, lăsate pe spate, se ridicară înainte, ca cele ale unui câine atent. Boone simți o nevoie să întindă o mână pentru a mângâia ceea ce părea un cap prietenos. Dar bunul simț înăbuși acest impuls. Lupul se trase și mai îndărăt, alunecând pe fund.

La o oarece distanță dincolo de foc mai stăteau câțiva lupi, cu urechile ciulite, urmărind cu atenție ceea ce avea să se întâmple.

Cu o mișcare leneșă, lupul se ridică în picioare și se dădu în spate. Boone rămase așezat strângând puternic pușca în mâini,

deși își spuse singur că nu era nevoie de ea. Incidentul se terminase. Atât el cât și lupul își păstraseră cumpătul și acum nu mai era niciun pericol dacă fusese vreunul. Cel mai probabil era că lupul nu vroise să-i facă niciun rău. Focul se stinsese și lupul se trăsese mai aproape intrigat și uimit de acest nou fel de animal care apăruse pe terenul său de vânătoare, mânat de o curiozitate canină să vadă ce naiba mai era și asta.

Lupul se retrăgea, mișcându-se încet și fără griji într-o mișcare laterală. Apoi, cu o fină nonșalanță, îi întoarse spatele și se duse în salturi să se alăture celorlalți lupi.

Boone scutură de pe el pătura și se ridică în picioare. Focul nu murise încă de tot. Dând de o parte cenușa de deasupra, mai descoperi o urmă de foc pe care o alimentă cu câteva ramuri uscate de ienupăr. Îl ațâță și-i mai adăugă lemne. Când izbucniră flăcările, lupii dispăruseră.

Căutând în rucsac, găsi un pachet cu fulgi de ovăz. În cratiță mai rămăsese apă și turnă din ea într-o ulcică. Turnă fulgii de ovăz în cratiță, adăugă apă din ulcică, găsi o lingură și amestecă în terci. Când Enid se trezi și se așeză în capul oaselor în pătură, el stătea pe vine lângă foc pregătind micul dejun. Cerul începuse să se lumineze la răsărit și aerul era rece.

Enid veni lângă foc și se așeză pe vine lângă el întinzându-și mâinile să-și le încălzească.

— Ce-ai acolo?

— Fulgi de ovăz. Sper că-ți plac fulgii de ovăz.

— De obicei îmi plac. Dar presupun că n-avem nici lapte nici zahăr. Horace nu s-ar fi gândit la astea.

— Mai e puțină șuncă. Poate mai sunt și altele. După ce am găsit fulgii de ovăz n-am căutat mai departe.

— Pot să-l înghit, spuse ea. Cel puțin, o să fie cald.

După ce fu gătit, îl mâncară. Ea avusese dreptate; nu era nici zahăr, nici lapte.

Odată terminat micul dejun, Boone zise:

— Mă duc la izvor să spăl vasele și să mai aduc apă.

— Cât timp faci tu asta, eu o să împachetez totul înapoi, în peregrin. Nu trebuie să le lăsăm să rămână afară.

— Vrei să-ți las și pușca?

Ea se strâmbă.

— Habar n-am cum s-o folosesc. Și nici nu cred că există vreun pericol.

El șovăi, apoi spuse:

— Nu cred că este. În cazul în care se întâmplă ceva, intră în peregrin și închide ușa.

La izvor se întâlni cu doi lupi care lipăiau apă din gaura săpată. Ei se retraseră politicoși și-l lăsară să spele vasele și să umple cratiță cu apă. După ce plecă, se uită înapoi. Cei doi se repeziseră iar la izvor și lipăiau preocupați.

În mica lor tabără, Enid stătea ciucită lângă foc. Ea îi făcu semn cu mâna ca bunvenit când îl văzu. Ajuns lângă ea, o întrebă:

— Ai vreo idee ce ar trebui să facem?

Ea dădu din cap.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta. Dacă aș avea vreo idee unde sunt ceilalți, am putea merge acolo. Dar probabil că și ei au făcut ce am făcut și noi – au întins-o cât de repede au putut, oriunde, numai să scape.

— Ne-ar lua o groază de timp în care să-i căutăm, dacă nu avem habar unde.

— S-ar putea ca Henry să ne adulmece. Cred că este într-unul din ceilalți doi peregrini.

— Da, dar ar putea dura foarte mult, spuse Boone. N-am chef să-mi petrec restul zilelor într-un continent pustiu, fără oameni. Sunt sigur că și tu te simți la fel. Trebuie să plecăm undeva, unde om avea chef.

— Da, am putea face asta, zise ea. Dar nu imediat. Dacă am lăsat vreo urmă pe care o poate urmări cineva, nu trebuie să o întrerupem. Trebuie să rămânem aici și să sperăm că Henry ne va găsi.

El se așeză pe vine în fața ei, dincolo de foc.

— Or fi locuri și mai rele decât ăsta, zise el. Nu suntem în pericol aici. Dar cred că după un timp o să fie cam plictisitor. Doar șesuri și coline, pe cer vulturi și ca vietăți pe pământ, doar bizoni și lupi. Nu se întâmplă nimic.

— Nu mai avem mâncare, spuse ea.

— Ba e o grămadă de mâncare. Bizoni și alte animale cu carne. Bătu cu mâna patul puștii. Putem trăi cât timp ne ține asta. După ce tragem și ultimul cartuș, ne putem face lănci, poate arcuri și săgeți.

— N-o să ajungem acolo, îi spuse ea. Înainte să se întâmple, plecăm.

El se duse la o grămadă de lemne și mai puse câteva bețe pe foc.

— Trebuie să avem mai multe lemne. Rezerva noastră e destul de mică.

— Hai să facem o grămadă bună de data asta, spuse ea. N-o să ne ducem mereu în desișul ăla să tot aducem lemne.

Un huruit jos, de undeva de aproape, îi făcu pe amândoi să sară în picioare. Huruitul încetă, apoi se auzi din nou, transformându-se într-un răget.

— E taurul, spuse Boone. A dat de necaz.

Enid dădu din umeri.

— L-or fi atacat lupii.

— Mă duc să văd, spuse Boone. Porni și ea vru să-l însoțească.

— Nu, spuse el. Nu, rămâi aici. Nu știu peste ce o să dau.

Înaintând în salturi, ocoli ieșitura de gresie ajungând la buzunarul de piatră în care găsiseră taurul. Acesta era cu fundul lipit de peretele de stâncă. În fața lui vreo șase lupi îl atacau cu asalturi scurte, apoi se întorceau rapid pentru a scăpa de împunsăturile coamelor. Taurul mugea furios, dar furia sa era disperată. Ținea capul în jos; mugetele sale țâșneau în horcăituri scurte și brutale. Barba îi mătura pământul când agita capul. Coastele îi palpitau și era limpede că nu va mai putea face față multă vreme inamicilor săi.

Boone ridică arma și făcu o mică pauză înainte de a o duce la umăr. Taurul scutură capul în sus pentru a-l privi, cu ochii roșii ațintiți prin blana deasă. Boone lăsă jos pușca.

— Nu acum bătrâne, zise el. Nu încă. Când se vor apropia destul o să răpui vreunul sau doi dintre ei și-ți datorez asta.

Taurul îl privea fără să clipească. Mugetele sale deveniră un mormăit. Lupii, deranjați de intervenția lui Boone, se dădură îndărăt.

Boone se dădu și el încet îndărăt, lupii și bizonul privindu-l cu atenție. Aici sunt un intrus, gândi el. Sunt un factor necunoscut și neașteptat în acest mediu. N-am nicio treabă, niciun drept să mă amestec. Dumnezeu știe câte secole, bizonii bătrâni, slăbiți de puteri, deveniți mai înceți odată cu vârsta, au fost hrana lupilor. Aici lupii erau animalele de pradă autorizate și bătrânii bizoni, victime garantate. Asta era schema vieții, modul în care mergeau lucrurile și nu era nevoie de niciun arbitru.

— Boone!

La auzul strigătului, Boone se întoarse și alergă în jurul pintenului. Enid stătea lângă foc și arăta spre vârful colinei. Coborând rapid panta, drept spre tabără, venea monstrul acela incredibil care îi gonise din Hopkins Acre. Pânza de păianjen lucea în soarele dimineții. Din vârful pânzei privea ochiul enorm, strălucitor și un fel de mecanism întunecat ieșea de sub pânză.

N-avea nicio șansă să ajungă până la foc, își dădu seama Boone, nicio șansă să facă ceva să oprească monstrul.

— Fugi! strigă el. Intră în peregrin. Du-te!

— Dar, Boone…

— Salvează peregrinul, mugi el spre ea. Salvează peregrinul!

Ea fugi spre peregrin și sări în el. Monstrul aproape că dădea peste el, practic la vreo sută de metri.

Suspinând, Boone ridică arma. Ochiul, se gândi el, acel ochi mare, rotund, lucitor. Probabil că nu asta era soluția, dar nu se putea gândi la una mai bună.

Degetul îi înțepeni pe trăgaci, dar chiar când începuse să-l apese, peregrinul dispăru – spațiul pe care îl ocupa era gol.

Boone slăbi degetul și coborî arma. Monstrul depăși spațiul pe care-l ocupase peregrinul, apoi se întoarse cu repeziciune spre Boone. Ochiul mare, ridicat acum deasupra pânzei, îl fixa. Pânza strălucea în soare. Mecanismul se retrăgea în strălucirea pânzei.

— Perfect, îi spuse Boone. Acum o să mă ocup de tine.

Avea șase cartușe; putea trage cel puțin patru din ele până ca monstrul să ajungă la el. Mai întâi ochiul, apoi pânza…

Dar monstrul nu veni spre el. Nu se mișcă de loc. Știa că era conștient de prezența lui; îl putea simți cum îl privește.

Așteptă, dar monstrul nu făcu nicio mișcare. Știa că el e aici și știa ce este. Dar oare știe că el nu face parte dintre cei pe care îi vânează? Dacă monstrul era un robot vânător, atunci era posibil să fie programat exact pe țintele lui. Dar în fața lui, acest lucru nu părea prea probabil. Presupunerea logică ar fi că el ar considera țintă orice persoană asociată cu oamenii din viitor.

Boone făcu încet un pas înainte, apoi așteptă. Monstrul nu se clinti. Se întrebă dacă nu cumva se juca cu el de-a pisica cu șoarecele, așteptând până va fi destul de aproape de el ca să-l prindă înainte de a putea folosi vreun mecanism de apărare?

Își aminti că nu trebuie să se întoarcă la focul de tabără. Acolo nu mai era nimic în afară de cratiță și de tigaie. Când se duseseră

la izvor, Enid împachetase la loc toate lucrurile în peregrin – mâncarea, păturile, rucsacul. Tot ce mai avea erau arma și cartușele.

Dându-și seama de asta, se simți gol. Era pe cont propriu. Enid o să facă tot ce o să poată și o să se întoarcă să-l ia. Dar o să fie în stare s-o facă? Nu știa nimic despre posibilitățile și operarea unui peregrin sau cât de bine știa Enid să conducă un peregrin.

Monstrul se mișcă dar nu spre el. Se mișcă încet, cercetător, spre câmpie, ca și cum n-ar fi știut ce să facă. Poate, își spuse Boone, era îngrijorat. Nu-și făcuse bine treaba. Ratase la Hopkins Acre și aici ratase din nou.

Monstrul trecu de foc și se îndreptă spre câmpie, un obiect scânteietor în lumina glorioasă a soarelui, pierdut în peisajul câmpiei plate și colinelor prăfoase.

Urmărindu-l atent, Boone se duse spre foc și mai puse lemne pe el. Peste puțin timp va trebui să urce colina și să mai aducă lemne din desișul de ienuperi. Poate ar fi reușit să găsească un loc de tabără mai bun în altă parte, dar nu se putea duce prea departe. Când se va întoarce Enid – dacă se va întoarce – va veni tot aici. Când va reapare peregrinul, el va trebui să fie aici așteptându-l.

Îngenunche lângă foc, puse jos arma și se căută prin buzunare, făcându-le inventarul. Scoase o batistă din buzunarul de la spate și o întinse în fața lui, punând pe ea lucrurile găsite în celelalte buzunare. O brichetă, o pipă, un pachet de tutun pe jumătate gol, un briceag pe care îl purta de ani de zile din rațiuni sentimentale, un carnețel, un pix, un ciot de creion, două agrafe pentru hârtie, o mână de monede, portmoneul cu câteva bancnote, cărți de credit, permisul de conducere – și cam asta era tot. Nu-și luase mare lucru când plecase spre Everest cu Corcoran, lăsând restul în sertarul noptierei de lângă pat. Dar avea două lucruri importante: o brichetă pe care trebuia să o folosească cu economie și un cuțit – un cuțit prost, ieftin, dar totuși un cuțit, ceva cu care se putea tăia.

Își puse lucrurile din nou în buzunare, apoi se ridică ștergându-și pantalonii de praf.

Văzu că monstrul își schimbase direcția. După ce se învârtise în cercuri, acum venea drept spre el. Boone își luă arma, dar spera să nu aibă nevoie să facă uz de ea. Avea șase cartușe și

nu trebuia să risipească niciunul. Dar unde trebuia să împuști un robot pentru a-l doborî? De cealaltă parte a pintenului de gresie care se întindea dincolo de buzunarul unde se afla taurul, începură să se audă din când în când mugete. Probabil că lupii atacau iar bizonul.

Era fantastic, se gândi Boone – totul era fantastic. Chiar știind ce se întâmplă, îi era greu din punct de vedere intelectual să creadă. Totul ar putea dispare în orice clipă și s-ar putea trezi în lumea pe care o știa, printre prieteni fără să se mai gândească la un robot ucigaș, la un taur încolțit sau la un lup nas în nas cu el lângă un foc de tabără muribund.

Monstrul era acum mai aproape, îndreptându-se direct spre el. Era mult mai mare decât crezuse. Părea să nu se grăbească. Mugetele din direcția pintenului de gresie deveniră tunătoare, pline de furie și de disperare crescândă.

Boone se înfipse solid în picioare. Ridică pușca, dar nu o duse la umăr. Își spuse că acum e gata pentru orice s-ar întâmpla. Mai întâi ochiul și, dacă va mai fi necesar, centrul pânzei.

Taurul se ivi într-un galop nebun în jurul pintenului de gresie. Nu mai mugea. Ținea capul sus cu coamele lungi de șase picioare sclipind în soare. În spatele lui săreau lupii fără să încerce să se apropie, având răbdare. Știau că acum e al lor; în spațiu deschis îl puteau ataca din toate părțile și răpune.

Brusc, taurul schimbă direcția și-și puse capul în pământ. Monstrul încercă să-l ocolească, dar mișcarea fu prea târzie. Șarja taurului îl prinse pe robot de jos și-l ridică. Cu o mișcare șireată a capului îl prinse în aer înfigându-i un corn. O răsucire în aer și capul taurului se întoarse în cealaltă parte. Un corn se eliberă și celălalt prinse robotul din cădere. Ochiul strălucitor se făcu țăndări, pânza atârna desfăcută și răsucită. Monstrul căzu la pământ și taurul trecu peste el, copitele lui sfărâmând și mai tare robotul.

Taurul se împiedecă și căzu în genunchi. Cu un mare efort se ridică în picioare și fugi mugind de o frică oarbă. În urma lui zăcea monstrul, o epavă sfărâmată. Taurul se opri mișcându-și capul dintr-o parte în alta într-un efort de a-și localiza călăii. Lupii, care se retrăseseră când taurul lovise monstrul, își opriseră fuga întorcându-se și așteptând, cu limbile atârnânde din gură. Ei dansau anticipând. Taurul tremura – tremura tot – slăbit și gata să cadă. Unul dintre picioarele din spate se îndoi și

aproape că taurul căzu, dar își îndreptă piciorul și-și reveni.

Boone ridică arma, ochi spre inimă și trase. Taurul căzu atât de tare încât aproape că mai săltă o dată. Boone introduse alt cartuș pe țeavă. Îi spuse taurului: „Îți datoram acest glonț. Acum nu te vor mânca de viu.” Lupii alergau speriați de sunetul împușcăturii. În câteva clipe se întorceau adulmecând iar; în noaptea asta vor avea un festin în spatele focului de tabără.

Boone se duse încet spre monstru, dând în lături cu picioarele fragmentele care-i stăteau în cale. Era o grămadă încâlcită. Uitându-se la ea, Boone era incapabil să reconstruiască în minte forma pe care o avusese. Șocul atacului taurului și vârfurile ascuțite ale coamelor sfâșiaseră robotul. Ochiul strălucitor dispăruse; pânza era atât de sfâșiată încât nu mai putea fi recunoscută. Bucăți contorsionate de metal erau ceea ce altădată fuseseră poate membre operaționale.

Monstrul îi vorbi în minte.

„Mulțumesc” spuse el.

— Du-te dracului, spuse Boone vorbind înainte ca uimirea să-l amuțească.

„Nu mă lăsa aici” îl rugă monstrul. „Nu mă lăsa în sălbăticia asta. Nu mi-am făcut altceva decât treaba. Sunt un simplu robot. Nu am o răutate intrinsecă.”

Boone se târî înapoi spre foc. Se simți deodată sleit. Tensiunea se sfârșise brusc și se simți vlăguit. Monstrul era mort și totuși, de dincolo de moarte, îi vorbise. Stătu un moment nehotărât lângă foc, apoi urcă panta spre desișul de ienuperi. Făcuse trei drumuri aducând o provizie bună de lemne. Le rupse la lungimea potrivită și le așeză într-o stivă rânduită. Atunci și numai atunci, se așeză pe vine lângă foc și-și lăsă mintea să stăruie asupra situației neplăcute în care se afla.

Era captiv într-o Americă de Nord primitivă, fără nicio altă ființă umană mai apropiată decât poate în Asia, peste o limbă de pământ care, peste ani, va deveni Strâmtoarea Bering. Dacă era condamnat în cele din urmă să rămână în această epocă, ar putea să străbată aceste mii de mile să caute alți oameni – dar la ce bun?

se întrebă singur. Probabil că aceștia ori îl vor omorî, ori îl vor face prizonier.

Era o soluție mai bună – să aștepte ca cineva de la Hopkins Acre să vină să-l caute. Era sigur că Enid, dacă ar fi putut, ar fi

venit. Sigur că Jay ar răscoli cerul și pământul ca să-l salveze, dar Jay avea nevoie de ajutorul celorlalți.

În cel mai bun caz, admise el, poziția lui nu era prea promițătoare. Ținând cont de ea, probabil că el n-ar fi prea important pentru cei din viitor. La urma urmelor, nu era altceva decât un intrus, poate un intrus nebinevenit, care venise să le provoace încurcături.

Monstrul grăi din nou, o voce slabă și depărtată.

„Boone, Boone, te rog ai milă de mine!”

— Cară-te! îi spuse Boone murmurând mai mult pentru sine decât pentru monstru, pentru că nu avea încredere în vocea monstrului. Probabil că nu exista nicio voce; cuvintele nu erau altceva decât produsul imaginației sale deformate.

Lupii se întorseseră la taur – acum erau șapte, deși înainte nu văzuse niciodată mai mult de cinci – și trăgeau de hoit.

— Poftă bună, le spuse. Și pielea și carnea bătrânului animal or fi tari. Le-o trebui ceva efort să sfâșie pielea ca să ajungă la carne, care nu era cea mai grozavă de mâncat. Dar pentru un lup era ceva care să-i umple burta.

Înainte de a se termina ziua, Boone trebuia să ia puțină carne; Nu avea altceva de mâncare.

Ar fi fost periculos să se ducă acum spre cadavrul taurului și să gonească lupii pentru a tăia puțină carne. Singurul lucru pe care îl avea pentru asta era un briceag amărât de cea mai proastă calitate și atât de prost montat că cea mai mică apăsare greșită l-ar fi făcut bucăți. Trebuia să aștepte până când lupii se vor mai sătura și vor deveni mai puțin posesivi. Poate că în momentul acela ei vor fi sfâșiat destul pielea pentru a dezveli bucăți de carne din care ar putea rupe una pentru propriile sale nevoi. Atunci ar fi pentru lupi ca un vultur curățitor de hoituri.

Se ridică de pe vine din fața focului și începu să se plimbe de la foc la pintenul de gresie și înapoi. Încerca să-și facă un plan de supraviețuire. Capacitatea sa de a păși după colț se manifesta numai în condiții de stress extraordinar. Mai mult ca sigur, după un timp oarecare, îl va aduce exact acolo de unde a plecat. A fost doar un noroc chior că această capacitate a lui l-au dus pe el și pe Jay după colț, în peregrinul lui Martin. Nu putea conta ca acest noroc să se repete.

Mai avea cinci cartușe și cu fiecare putea doborî o bucată suficient de mare de carne. Odată doborât, vânatul trebuia fie

apărat fie ascuns de răpitori și se va strica destul de repede. Putea, desigur, să o afume, dar nu se prea pricepea la acest lucru; putea s-o săreze, dar n-avea sare. Ignora toate tehnicile de supraviețuire într-un tărâm ca acesta. Ar putea să găsească fructe sau rădăcini care să-l ajute să supraviețuiască, dar de unde să știe care dintre ele erau bune de mâncat și care otrăvitoare? Deci, problema în esența ei, era cum ar putea, zi de zi, să vâneze și să culeagă suficiente proteine pentru a-și păstra trupul în stare de funcționare.

Asta însemna să născocească arme. Și dacă acesta era planul, trebuia să treacă imediat la punerea lui în aplicare, să câștige oarecare experiență în fabricarea și utilizarea armelor înainte de a trage ultimul cartuș. Primul pas va fi găsirea unei pietre care poate fi prelucrată. Plăcile de gresie care ieșeau din coasta colinei nu conțineau nimic care i-ar putea fi de folos. Dar erau și alte locuri unde putea fi găsită piatra necesară.

În cele din urmă se opri din mers și se așeză pe vine lângă foc. Lupii se ospătau scormonind în cavitatea deschisă în cadavrul taurului. Din timp în timp își ridicau boturile însângerate ca să se uite la el, apoi se întorceau la mâncare. După vreo două ore va putea să se ducă în siguranță să-și reclame partea sa de pradă. Soarele era la amiază sau puțin după ea. Se adunau vulturii. Vreo duzină sau mai mulți se roteau în cercuri în înălțimi, lăsându-se mai jos la fiecare cerc pe care îl făceau.

Monstrul vorbi iar. „Boone, fii rațional. Ascultă-mă.”

— Te ascult, spuse Boone.

„Mi s-au răpit toate simțurile. Nu pot vedea și nu pot auzi. Tot ce pot percepe, este ce îmi spui tu, și până acum nu te-ai întrecut în amabilități. Eu sunt nimic. Sunt nimicnicie învelită în nimicnicie. Și totuși am conștiință de sine. Pot să continui așa nenumărate milenii, știind că sunt nimic, că sunt incapabil să ies din această stare. Tu ești singura mea speranță. Dacă nu ai milă de mine, eu voi exista astfel pentru totdeauna, îngropat în nisip și praf fără ca nimeni să fie conștient că sunt aici. Voi fi un mort viu.”

— Ești elocvent, spuse Boone.

„Asta e tot ce ai de spus?”

— Nu pot crede mai mult.

„Scoate-mă” se rugă monstrul. „Scoate-mă din epava care

sunt acum și ia-mă cu tine. Ia-mă când pleci. Orice, numai să nu fiu singur.”

— Vrei să te salvez?

„Da. Te rog, salvează-mă.”

— Asta ar putea fi numai o soluție temporară a problemei tale, îi spuse Boone monstrului. Datorită propriei tale acțiuni, s-ar putea să fiu condamnat să rămân aici în sălbăticie, cum îi spui tu. S-ar putea să mor aici și vei rămâne iar singur, având aceeași soartă pe care o ai acum.

„Chiar și așa vom fi pentru un timp împreună. Nu vom fi singuri”

— Cred, spuse Boone, că prefer să fiu singur.

„Dar există totdeauna o speranță. S-ar putea să se întâmple ceva care să ne salveze pe amândoi.”

Boone nu răspunse.

„Nu răspunzi,” zise monstrul.

— Nu mai am ce să spun. N-o să te iau cu mine. Înțelegi? N-o să te iau cu mine.

Să ai milă de un inamic obișnuit – da, asta ar fi noblețe umană. Dar acesta nu era un dușman obișnuit. Încercând să afle, pentru propria sa liniște, ce fel de dușman a fost, își dădu seama că nu poate.

Totul ar putea fi o capcană, își spuse el și se simți mai bine după ce gândi astfel. Acolo, undeva în masa aceea stricată care a fost monstrul, putea să se afle un mic component care ar putea fi creierul monstrului sau un computer fantastic de complex care reprezenta esența monstrului. Dacă ar scotoci prin epavă pentru a găsi și scoate această esență, ar putea deveni victima monstrului dacă un membru oarecare al acestuia l-ar apuca și l-ar răpune.

Nu, mulțumesc, își spuse el; am dreptate. N-o să-l iau cu mine.

Lupii terminaseră partea cea mai feroce a mesei lor. Unii dintre ei se întinseseră pe pământ, arătând neobișnuit de satisfăcuți, în timp ce alții mai trăgeau de carne fără prea multă convingere. Vulturii se lăsaseră mult mai jos pe cer. Soarele coborâse considerabil spre asfințit.

Boone își luă arma și porni spre taur. Lupii îi urmăriră apropierea cu interes; când el se apropie, ei se îndepărtară. Apoi se așezară, mârâind puțin la el. El le făcu un semn blând cu

pușca și ei se duseră puțin mai departe. Unii se așezară să privească.

Ajungând la taur, rezemă pușca de el și-și deschise briceagul. Părea o unealtă nepotrivită. Burta taurului fusese spintecată și o parte din piele fusese trasă de pe una din șunci. Șunca, Boone știa acest lucru, va fi o carne tare, dar erau puține șanse să reușească să taie cu briceagul pielea dură pentru a ajunge la bucăți mai bune. Trebuia să se mulțumească cu ce putea să ia.

Apucă cu ambele mâini de pielea sfâșiată și smuci cu toată puterea. Pielea se desprinse opunând rezistență. Își puse piciorul pe ea și smuci din nou. De data asta jupui mai mult. Briceagul, spre mirarea sa, tăia mai bine decât crezuse. Tăie o bucată mare de carne, o puse de o parte, apoi tăie alta – mult mai mult decât ar fi putut mânca o singură dată, dar asta ar fi probabil singura șansă pe care o avea. Vor veni și alți lupi, atrași de mirosul sângelui și se vor lăsa și vulturii. Dimineață va mai rămâne puțin.

Un lup uriaș, mai mare decât ceilalți veni spre cadavru mârâind. Ceilalți se ridicară în picioare pentru a-l urma. Boone își luă pușca, o agită strigând amenințător. Lupul cel mare se opri și ceilalți făcură la fel. Boone lăsă jos pușca și tăie o altă bucată de carne.

Fără să-și ia ochii de pe lupi, Boone adună carnea și începu să se retragă. Se mișca încet. Mișcă-te repede, își spuse el și lupii te vor lua la goană.

Lupii îl observau fără să se miște interesați în ce va mai face. El continuă să se retragă. Când era la jumătatea drumului spre foc, ei se repeziră înainte asupra bizonului mort mârâind și clănțănind unul la altul. Lui nu-i mai dădură nicio atenție.

Ajuns la foc, găsi o porțiune cu iarbă, curată și așeză carnea pe ea. Era de zece ori mai multă decât ar fi putut mânca o singură dată. Se așeză, gândindu-se ce să facă cu ea.

Nu putea s-o păstreze. În două zile s-ar strica. Ceea ce era de făcut, se gândi el, era s-o gătească. S-o gătească, să mănânce din ea cât trebuie și apoi s-o învelească în maiou, să îngroape pachetul, apoi să se așeze deasupra gropii unde îl îngropase. Dacă nu îl păzea, lupii îl vor dezgropa după ce vor fi terminat cu taurul. Dacă stă pe el, va fi în siguranță. Sau măcar spera să fie.

Se puse pe treabă. Alese din grămada de lemne pentru foc câteva crengi solide, le tăie la lungimea potrivită și le ascuți

capetele. Tăie carnea în bucăți mai mici, înfipse vârfurile ascuțite ale crengilor în ele, punând pe fiecare creangă câteva bucăți de carne. Focul se transformase într-un strat de cărbuni. Trase din el câteva bucăți de lemn care mai ardeau încă și folosi pentru a face alt foc. Înfipse crengile în pământ, având grijă ca bucățile de carne să se afle deasupra jarului.

Se așeză și supraveghe friptura, mișcând crengile din timp în timp. Gura îi lăsa apă la mirosul cărnii fripte. Dar oricât îi lăsa gura apă știa că n-o să fie prea gustoasă. N-avea sare cu care să-i dea gust.

Lupii se mai certau încă pe rămășițele taurului. Câțiva vulturi coborâseră, dar fuseseră goniți de lupi. Acum stăteau cocârjați la o distanță respectabilă, așteptându-și rândul la pradă. Soarele era chiar deasupra orizontului. Se lăsa noaptea.

Acolo, în câmpie zăcea scheletul unui bizon care în timpul lui Boone era cunoscut doar ca o fosilă. Mai încolo vor fi fost și alte fosile – mastodonți, mamuți, cai primitivi și poate cămile, chiar și lupii care se ospătaseră din bizon puteau fi fosile.

Ghemuit deasupra jeraticului, Boone urmărea cu atenție frigerea cărnii. Foamea începuse să-i dea ghes. De la micul dejun aproape de nemâncat nu mai mâncase nimic. Dăduse de greu.

Când sărise în peregrin cu Enid, își aminti el, se gândise că se vor duce undeva în viitor în loc de această lume de fiare pe cale de dispariție și de fosile vii. Apoi, urgența acelor ultime clipe la Hopkins Acre alungase acest gând.

În viitor ar fi fost lucruri care să-l intereseze, dar aici nu era nimic. Se gândi la viitorul de care auzise la Hopkins Acre – o lume aproape lipsită de ființe umane vizibile, deși umanitatea mai era prezentă sub formă de ființe incorporale, de inteligență pură, cu un factor de supraviețuire care-i făcuse pe oameni stăpânii planetei, reduși în cele din urmă la mici calități cantitative care nu erau mai mult decât fire de praf, dacă erau și atât.

Schimbarea, se gândi el. Pământul suferise schimbări de-a-lungul celor aproape cinci miliarde de ani ai existenței sale. Ceea ce păreau la început factori mici, deveneau cu timpul semnificativi într-un proces pe care nicio inteligență nu-l putea înțelege înainte de a fi prea târziu pentru a lua contramăsuri.

Chiar dacă ar fi avut inteligență, marile reptile nu puteau ghici

ce s-a întâmplat acum 65 de milioane de ani făcându-le să piară. Alte forme de viață dispăruseră și acest lucru nu putuse fi prevăzut. El a citit că prima mare dispariție avusese loc acum două miliarde de ani când primele plante verzi transformaseră dioxidul de carbon în oxigen, schimbând atmosfera pământului dintr-un mediu reductor într-un mediu oxidant, provocând moartea formelor mai timpurii, mai primitive, pentru care oxigenul era otravă.

Au fost multe momente ale morții; speciile care au murit în trecut erau de o sută de ori mai numeroase decât cele care mai trăiesc. În cele din urmă, acolo în viitor, se părea că rasa omenească murea. Poate că va mai exista, dar într-o formă care ar putea-o desființă ca factor al evoluției următoare a pământului.

Enid i-a spus că pomii vor depăși omenirea, luând locul omului, o dată ce omul s-a terminat. Ideea era, desigur, ridicolă. Prin ce proces sau capacitate vor lua copacii locul omenirii? Și dacă cineva urma să ia locul umanității, poate că pomii se potriveau cel mai bine. Pe tot parcursul istoriei, copacii au fost prietenii oamenilor – iar omul le-a fost copacilor și prieten și dușman. Oamenii au tăiat fără motiv marile păduri; și totuși, alți oameni au îngrijit sau, în anumite momente, chiar au adorat copacii.

Unul dintre lemnele care susțineau bucățile de carne deasupra cărbunilor se înclină, capătul lui alunecă pe pământ și căzu în foc. Înjurând, Boone îl scoase din jeratic. Ținând bățul cu o mână, curăță carnea de cenușă cu cealaltă. Trebuie să fi fost tocmai bună de mâncat. Cu grijă, scoase una dintre bucățile de carne de pe băț, jucând-o în mână. Când s-a răcit destul, mușcă din ea. Neavând sare, nu avea gust, dar căldura ei și textura erau plăcute în gură. O mestecă. Mestecă la ea o grămadă, dar stomacul părea foarte fericit. După ce a mâncat cât a putut, a pus bățul jos pe un petec de iarbă și și-a scos jacheta, cămașa și maioul. Întinzând maioul pe pământ, luă celelalte bețe și scoase carnea de pe ele făcând o grămadă. Bucățile de carne nefripte le distanță pe bețe și le puse deasupra cărbunilor, își îmbrăcă cămașa și haina și se așeză așteptând să se frigă și restul cărnii.

Întunericul se lăsa. De abia mai zărea lupii strânși în jurul bizonului. La răsărit cerul se înroșea de răsăritul lunii.

Supraveghe carnea de deasupra jeraticului până când fu gata,

împinse de pe bețe bucățile pe maiou, înveli bine carnea în el, își folosi cuțitul să sape o groapă, puse carnea în groapă, umplu groapa cu pământ nivelându-l și tasându-l și se așeză deasupra gropii. Oricine ar vrea carnea asta, își spuse el, va trebui să treacă de mine pentru a ajunge la ea.

Simți o bucurie și o mândrie de sine. Orice s-ar întâmpla în zilele următoare, până acum se descurcase bine. Avea hrană pentru câteva zile. Poate n-ar fi trebuit să risipească glonțul, dar nu regreta asta. Dăruise taurului o moarte rapidă și decentă. Dacă n-ar fi făcut-o, lupii l-ar fi trântit și ar fi început să-l sfâșie de viu.

Poate că risipirea glonțului n-avea nicio importanță. Oricând Enid se poate întoarce să-l ia. Se gândi la asta un timp încercând să se facă pe el însuși s-o creadă, dar fără succes. Probabilitatea ca ea să se întoarcă era cam egală cu cea de a nu se întoarce. Își ridică gulerul hainei pentru a se apăra de frigul nopții. Noaptea trecută avusese o pătură, dar acum nu mai avea niciuna. Avea numai hainele de pe el. Dădu din cap, moțăind și se trezi tresărind. N-avea niciun rost să rămână treaz; nu era nimic în neregulă. Adormi din nou cu arma în poală.

Se trezi din nou, jumătate adormit, jumătate treaz, și de data asta nu era singur. Dincolo de foc stătea, sau părea să stea, un om învelit în ceva care ar fi putut fi o mantie, având pe cap o pălărie conică ce era lăsată astfel încât îi ascundea fața. Lângă el stătea lupul – lupul, pentru că Boone era sigur că era același lup cu care se trezise nas în nas când se trezise noaptea trecută. Lupul zâmbea la el și el nu știuse niciodată că un lup poate să zâmbească.

Se uită la pălărie. Cine ești? Ce este asta?

Vorbea în mintea sa, vorbea singur, nu pălăriei. Nu vorbise tare de frică să nu sperie lupul.

Pălăria îi răspunse. „E vorba de frăția vieții. Cine sunt eu n-are importanță. Sunt aici ca să acționez ca interpret.”

Un interpret pentru cine?

„Pentru lup și pentru tine.”

Dar lupul nu vorbește.

„Nu, nu vorbește. Dar gândește. E bucuros și mirat.”

Că e mirat, pot să înțeleg, dar bucuros?

„Simte o identitate cu tine. Simte în tine ceva care îi amintește de el însuși. E mirat de ceea ce ești.”

În viitor, spuse Boone, va fi cu noi. Va deveni un câine.

„Dacă ar fi știut asta, spuse Pălăria, nu l-ar fi impresionat. El crede acum că este una cu tine. Un egal. Un câine nu este egalul tău.”

Uneori câinii sunt foarte aproape de noi.

„Dar nici nu sunt una cu tine. Mai era un pas de făcut, dar n-a fost făcut niciodată. Omul ar fi trebuit să-l facă demult. Acum e prea târziu.”

Ascultă, spuse Boone, el nu e una cu mine. Lupul nu e același lucru cu mine.

„Diferența, Boone, nu e așa mare cum crezi.”

Îmi place, spuse Boone. Îl admir și-l înțeleg cumva.

„La fel și el pe tine. A stat nas în nas cu tine când ar fi putut să-ți sfâșie beregata. Asta a fost înainte ca tu să omori taurul. Atunci era flămând. Carnea ta i-ar fi umplut burta.”

Poți să-i spui, te rog, că-i mulțumesc că nu mi-a sfâșiat beregata.

„Cred că știe asta. Era modul lui de a spune că vrea să fie prietenul tău.”

Spune-i atunci că-i accept prietenia, că vreau să fiu prietenul lui.

Dar Boone vorbea în gol. Pălăria nu mai era acolo. Locul unde stătuse era gol.

Nu mai era acolo, își spuse Boone, pentru că nu fusese niciodată acolo. Totul a fost o iluzie. Nu era nimeni decât lupul.

Când se uită, dispăruse și lupul.

Boone se ridică în picioare. Era țeapăn de frig. Mai puse lemne pe foc și se așeză lângă el, absorbindu-i căldura pe măsură ce flăcări noi, viguroase, cuprindeau lemnul.

Dormise mult timp. Luna era acum departe, la asfințit. Lumina lumii se reflecta în scheletul sfărâmat al monstrului.

Trecuse mult timp de când îi vorbise monstrul – dacă îi vorbise de fapt vreodată. Ca și Pălăria, putea fi o fantezie.

Cu el se petrecuse o schimbare, se gândi el. Cu câteva ore în urmă fusese un gazetar hârșâit care nu trata decât cu faptele. Dar acum fantaza. Vorbise cu o pălărie, se sfădise cu un monstru mort și văzuse într-un lup un prieten. Singurătatea, se gândi el, poate face un om să devină ciudat, dar așa de repede? Aici, totuși, singurătatea poate fi diferită de singurătatea obișnuită, dacă se ține seama că este singura ființă umană cale

de două mari continente. În timpul său, mulți oameni de știință credeau că omul n-a pus piciorul în emisfera vestică cel puțin 10.000 de ani după această perioadă. Undeva în imensitățile Asiei, triburi barbare cercetau teritoriul și mai departe, spre vest, erau alți oameni care, după vreo 20.000 de ani vor începe să facă primele desene primitive ale faunei din zilele lor în peșterile din Europa de est. Aici el era o ființă umană rătăcită printre fiare sălbatice.

Încălzit, se întoarse înapoi și începu să se învârtă în jurul focului. Încerca să se gândească, dar gândurile nu se legau. Ca și plimbarea sa din jurul focului, gândurile se roteau într-un cerc închis.

Lupii se certau pe bizon, deși cearta era minoră; nu puneau suflet în ea. Undeva, mai departe, un animal urla, un plânset continuu, monoton. Deasupra, pe pantă, în tufișul de ienuperi, o pasăre ciripea trist. Luna rătăcea chiar deasupra orizontului de la apus, răsăritul începea să se lumineze și se iveau zorile unei alte zile.

Când se făcu lumina, dezgropă maioul și luă puțină carne. Ciucit lângă foc, mestecă și tot mestecă pentru a sfărâma fibrele și a putea înghiți carnea. Când termină, se duse la izvor să ia o cratiță cu apă, apoi sus pe colină după lemne pentru foc.

Își dădu seama că zilele vor fi greu de umplut. Încercă să se gândească la ocupații pe care le-ar putea inventa pentru a-și umple timpul. Nu-și putu imagina niciuna care să aibă vreun sens. Mai târziu se putea gândi să exploreze ținutul, dar nu era mare lucru.

Atunci s-ar putea să fie nevoit s-o facă, dar acum trebuia să fie acolo unde se va întoarce Enid sau vreunul dintre ei.

Ducându-se spre pintenul de gresie în spatele căruia fusese încolțit taurul, cără înapoi în tabără lespezi de piatră căzute din pinten, mari cât putea căra și le așeză peste groapa în care îngropase carnea. Era posibil ca animale de pradă hoinare, adulmecând carnea să poată mișca pietrele ca să ajungă la ea. Dar lupii lui erau prea bine hrăniți ca să-și mai bată capul cu așa ceva.

Se apucă să urce din greu colina. În cele din urmă ajunse în vârf și se uită în jos. Nu erau prea multe de văzut. La câteva mile mai încolo pășteau turme de ierbivore, cel mai probabil bizoni. Bande jucăușe de alte animale alergau pe teren ca niște

umbre. Încercă să le clasifice drept antilope. Prin albia unui râu secat mergea clătinându-se ceea ce părea un urs mare. Altfel, ce mai văzu fu doar o câmpie întinsă și pustie tăiată ici și colo de cursuri de apă uscate și punctată de nelipsitele coline în spatele lor. Pe alocuri, de-a-lungul cursurilor de apă erau grupuri de plopi și pe unele dintre coline erau pete întunecate care puteau fi desișuri de arbuști sau pâlcuri de copaci.

Când se întoarse în tabără, lupii părăsiseră carcasa bizonului din care acum nu mai erau decât oase și petice de piele ce fluturau în vânt. Peste o duzină de vulturi se învârteau deasupra, uitându-se răutăcioși unii la alții pentru a-și păzi teritoriul pe care și-l stabilise fiecare, sfâșiind și ultimele bucățele de carne de pe schelet.

Boone se așeză să aștepte. Trecură patru zile și nu apăru niciun peregrin. Boone își făcea treburile zilnice. Inspectă de câteva ori monstrul defect, dându-i târcoale de la o distanță sigură. Încercă să-l reconstruiască în minte, să lege o parte de alta. Ar fi făcut o treabă mai bună dacă și-ar fi permis să se apropie, să ia unele părți și să le examineze. Dar se feri să facă asta. Monstrul nu-i mai vorbi și în cele din urmă se convinse singur că nici nu-i vorbise vreodată, că amintirea acelei discuții era o aberație a minții sale.

La sfârșitul celei de a patra zile, mai erau câteva bucăți din carnea pe care o preparase, dar începuse să se strice. Rămânea încă prea civilizat ca organismul său să accepte mâncarea alterată.

În dimineața celei de a cincea zile, rupse o foaie din carnetul de notițe pe care îl avea în buzunarul de la piept și, folosind un ciot de creion, scrise o notă:

Am plecat să vânez. Mă întorc imediat.

Așeză nota în vârful mormanului de pietre care adăpostea carnea îngropată și o fixă cu o altă piatră.

Plecând cu pușca i se mai ridică moralul. În sfârșit era ceva de făcut, nu mai era ceva de omorât timpul.

După vreo milă, se arătă lupul, ieșind după colină pentru a i se alătura. Se ținea în dreapta lui, la vreo sută de metri și ușor în urma lui; părea prietenos și bucuros să fie iar cu el. El îi vorbi, dar lupul îi ignoră vorbele și se ținu după el.

Merseră timp de vreo oră și el zări o mică ceată de antilope păscând la oarecare distanță. La stânga lui era albia unui râu

secat. Se strecură în ea călcând cât de ușor putea. Albia mergea spre dreapta, în direcția care îl aducea mai aproape de prada sa. Lupul coborâse și el în albie și îl urma atent. De două ori Boone se opri și urcă cu grijă peretele albiei pentru a vedea ce fac antilopele. Ele rămăseseră unde le văzuse prima oară, păscând pelin și petece ocazionale de iarbă. Păreau netulburate, dar distanța era prea mare; trebuia să se apropie mai mult. Se întoarse în albie și își continuă drumul grijuliu și atent unde punea piciorul. Zgomotul unei pietre putea pune pe fugă antilopele. Ca și cum ar fi simțit, lupul se furișa tiptil în spatele lui. Zece minute mai târziu, Boone urcă iar peretele albiei. Antilopele erau mult mai aproape decât calculase el că vor fi. Aduse pușca în poziție de tragere, alese animalul pe care îl vroia, ochi și trase. Antilopa sări sus în aer și apoi căzu greoi la pământ. Restul cirezii o luă la goană în salturi pentru a se opri la vreo sută de metri mai încolo, întorcându-se și privind înapoi. Când Boone ieși din albie, o luară la goană din nou.

Cu lupul stând deoparte, Boone își aruncă pe umeri prada și o porni spre tabără. Lupul mergea lângă el, cu expresia unei trebi bine făcute.

O dată ajuns în tabără, Boone jupui căprioara și întinse pielea pe care avea să pună bucățile de carne. Spintecând animalul, puse deoparte ficatul, apoi cără restul de măruntaie lângă scheletul bizonului. Lupul se duse să onoreze oferta făcută. Boone tăie ficatul, înfipse bucățile într-un băț și-l lăsă deasupra unui strat de cărbuni. Apoi se puse pe lucru tranșând carnea prăzii. Puse deoparte spinarea și o șuncă; ce rămase, cără în afara taberei și aruncă. Lupul părăsi măruntaiele și se duse la un ospăț mai consistent. La focul de tabără, Boone se ospătă și el cu carne proaspătă și apoi începu să prepare ce mai rămăsese ca provizii pentru zilele următoare. Asta nu mai poate continua, își zise el. Trăia de pe o zi pe alta și posibilitatea lui de a continua chiar și acest tip de existență era limitată de cele patru cartușe care mai rămăseseră în magazia armei. Înainte ca ele să se termine, trebuia să găsească alt mod de a se hrăni. Avea nevoie de lemn pentru un arc, de tendoane pentru coarda arcului, de bețe drepte pentru săgeți, de piatră pentru a face vârfurile de săgeată și ceva din care să încropească un cuțit, pentru că briceagul lui n-o să mai reziste mult unei utilizări intensive.

Cunoștințele lui privind fabricarea unui arc erau practic inexistente. Știa totuși teoria de bază și se va descurca. Putea să facă un arc mai primitiv până ce pe baza experienței căpătate va face unul mai acătării.

Mâine, se hotărî el, va pleca în căutarea lemnului și pietrei. Examină un moment posibilitatea de a lua lemn din desișul de ienuperi din care-și procura lemne de foc. Dar aproape imediat renunță la idee. Cel mai bun ienupăr era un lemn prost pentru fabricarea arcului; se îndoia că în întreaga dumbravă va putea găsi o bucată de lemn din care să-și fabrice un arc bun.

Se mai arătară doi lupi. Urmărindu-i, Boone încercă să-l găsească pe lupul lui și fu incapabil să se decidă care dintre ei era.

La apusul soarelui toată carnea pe care o lăsase pentru lupi dispăruse și dispăruseră și lupii.

Dar spre seară, aproape imediat după căderea nopții, lupul veni înapoi și se așeză dincolo de foc în fața lui.

Boone îi spuse:

— Mâine, zise el, plec într-o călătorie să găsesc lemn și piatră. M-ar bucura să vii cu mine. S-ar putea să fie o călătorie grea. N-am cum să iau apă, dar am să iau carne și am s-o împart cu tine.

Era ridicol, se gândi el. Lupul nu avea cum să înțeleagă un cuvințel din cele spuse, dar prin faptul că-i vorbea, se simți mai în siguranță. Era bine să ai cu cine să vorbești și un lup era mai bun decât nimic. Era cineva cu care puteai sta lângă foc.

Se trezi noaptea și lupul era încă lângă el. Îl urmări atent și prietenos în timp ce el aranja focul. Se culcă iar cu lupul privindu-l.

Dimineața scrise o altă notă, de data asta, una mai lungă:

Plec într-o călătorie care s-ar putea să-mi ia câteva zile, dar mă voi întoarce. Te rog, așteaptă-mă. Cu mine s-ar putea să călătorească un lup. Dacă e el, nu-i face niciun rău. E un prieten al meu.

O fixă de grămada de pietre și plecă împreună cu lupul. Călătoriră spre vest, având drept reper colina pe care Boone zărise petele întunecate despre care credea că ar putea fi copăcei. Se părea că e la vreo zi de mers.

Era cu mult mai departe. Târziu, după-amiaza, Boone își dădu seama că nu va ajunge până la lăsarea întunericului. Era obosit

și însetat. Nu dăduseră de nicio apă. Poate, își zise el, vor găsi apă pe colină. Putea să petreacă noaptea și fără ea. Intrând într-o albie seacă, merse de-a-lungul ei până când ajunse la un loc unde făcea un cot ascuțit, formând un buzunar cu pereți înalți.

Culegând lemne uscate făcu focul. Alese trei bucăți de carne și le aruncă lupului. În timp ce lupul le hăpăia, el se așeză lângă foc și mâncă. Carnea era fragedă și nu mai avu probleme cu mestecatul. Lupul termină și se așeză așteptând alte bucăți. El îi mai aruncă una.

— Asta e tot ce capeți, spuse el. Am împărțit cu tine și tu ai căpătat mai mult decât mine.

Boone era obosit și adormi imediat după ce se lăsă întunericul, iar lupul se întinse vizavi de el dincolo de foc. Era aproape dimineață când se trezi. Focul se stinsese și nu se mai obosi să-l aprindă. Îi mai dădu lupului niște carne și mâncă și el. Soarele încă nu se ridicase când porniră la drum. Ajunseră la colină cu mult înainte de amiază și începură urcușul. Această colină era mult mai mare decât cea lângă care își făcuseră tabăra el și Enid; urcușul fu lung și greu. La jumătatea drumului, lupul găsi apă. Se întoarse cu botul ud și picurând.

— Apă, spuse Boone. Arată-mi.

Lupul rămase mirat.

— Apă! spuse Boone. Scoțându-și limba începu să imite lipăitul.

Lupul o luă la dreapta oprindu-se din când în când pentru a se uita înapoi. Era posibil, se întrebă Boone, să fi înțeles? Era o nebunie să crezi una ca asta și totuși împărțise carnea cu el – lupul va împărți apa?

Îi era sete de câteva ore; încercase să-și alunge acest gând, dar acum când știa că e aproape de apă, setea-i reveni. Gura și gâtul îi erau uscate și înghițea cu greu.

În fața lui, o mare îngrămădire de pietre ieșea din coasta colinei. Începu să se grăbească, dar drumul era abrupt și iarba uscată de soare era alunecoasă. Se lăsă în mâini și în genunchi, scormonind, suspinând după apă.

Piatra, după cum văzu, era calcar și nu gresie. Calcarul trebuie să fie deasupra stratului de gresie care ieșea din cealaltă colină. Calcarul nu putea fi folosit la fabricarea uneltelor, dar între straturi puteau fi filoane de șist sau de cuarț.

Peretele de stâncă se ridica în spatele lui. Cedri piperniciți

atârnau ici și colo pe el. Se cățără pe panta abruptă care ajungea la baza peretelui. Pietre se desprindeau sub picioarele sale. Pierduse urma lupului dar își închipui că aude zgomotul apei curgând.

Alunecă, se rostogoli, alunecă iar și se opri brusc. Ceva îi prinsese piciorul drept și îl străbătu o durere ascuțită, o durere atât de groaznică încât îl lăsă sleit și gâfâind, cu gâtul uscat plin de greață.

Zăcu un moment până când durerea dispăru încet, apoi încercă să se ridice. Nu putea; ceva îi prinsese piciorul și-l ținea la pământ atârnat de pantă. Încercă să se uite în jur să vadă ce se întâmplase cu piciorul, dar cum se mișcă, cum piciorul îi provocă o nouă durere. Slăbit de durere, căzu înapoi pe pământ. Când îi mai reveniră puterile, mai încercă o dată cu foarte mare grijă. Acum putea să încline capul și să se uite în lungul corpului. Piciorul era prins într-o crevasă îngustă. Stratul de calcar era aproape de suprafață, de abia acoperit de câteva pietre care căzuseră de pe fațada costișei. Piciorul său drept era înfipt într-o crevasă îngustă și prins acolo aproape până la genunchi.

Ce stupizenie, se gândi el. Simți cum urcă în el panica și o respinse. Tot ce trebuia să facă, își spuse, era să-și miște piciorul cât se putea de blând, scoțându-l din fisura în care era prins.

Încercă să-și elibereze piciorul. Mușchii răspunseră. Putea să-l miște deși protesta prin dureri. Poate era o întindere; nu simțea că ar fi vorba de o fractură. Probabil că se și rănise puțin.

Lupul veni coborând panta și se opri cu picioarele desfăcute, Uitându-se la el și scheunând.

— E-n regulă, îi spuse Boone răgușit. O să ies de aici într-o clipă.

Dar nu ieși într-o clipă. Indiferent ce făcea, piciorul rămânea prins în fisură. Felul în care era întins pe pantă, făcea treaba și mai grea. Când încercă să-și miște trupul într-o poziție mai avantajoasă, durerea din picior îl lăsă sleit și transpirat. În cele din urmă renunță. Era prea slăbit, durerile erau prea mari pentru a mai continua. O să mă odihnesc puțin, își spuse el.

Odihnit, încercă iar. Dar acum era aproape întuneric. Lupul hoinărea pe undeva și era singur. Mai încercă încă o dată cu blândețe să-și elibereze piciorul; când nu reuși, făcu o săritură într-un efort disperat de a se elibera. Arsura durerii îl străbătu

din cap până în picioare. Scrâșni din dinți și mai sări o dată. Piciorul era încă prins. Nu mai încercă și a treia oară. Rămase sleit de puteri. Acum auzi distinct zgomotul de apă curgând. Durerea din picior îl seca, setea îl usca.

Încercă să raționeze. Făcu un plan, dar planul nu înaintă prea departe. Căută bucata de carne pe care o aruncase pe umăr. Nu era acolo. Nici pușca.

Boone rânji cu îndârjire. Mai fusese în locuri grele și trecuse prin toate. Printre altele, putea să facă un pas după colț și să se elibereze. Încercă să pășească după colț. Strânse din ochi, se încordă și-și forță creierul.

— Colțul! strigă el. Colțul! Unde e colțul ăla afurisit!

Nu era niciun colț. Se afla tot acolo. Lăsă încordarea să se risipească și căzu la pământ.

Se trezi mult mai târziu. Pe cer străluceau stelele. Un vânt înghețat sufla pe pantă și era pe jumătate înghețat. Pentru un moment nu știu unde se află, apoi își aduse aminte. Era prins pe această colină. Nu va scăpa niciodată. Va muri aici. Zăcea acolo, înghețat și rănit cu gâtul sugrumat de setea mistuitoare. Poate mai târziu va mai întreprinde ceva, dar nu acum.

O umbră cenușie se mișcă în lumina stelelor. Era lupul. Se uită la el și scheună.

— Promite-mi un lucru, îi spuse Boone. Îți cer un singur lucru. Să te asiguri că am murit înainte să mă mănânci.

ENID

Totul mersese de-a-ndoaselea, se gândi Enid. N-ar fi trebuit niciodată să încerce să conducă un peregrin. Ar fi trebuit să știe că era incompetentă. Totuși, ce ar fi putut face? La Hopkins Acre fusese lăsată singură să-l aștepte pe Boone și n-avea nicio șansă să stabilească un curs. Spusese pur și simplu peregrinului să pornească – adică singurul lucru pe care îl putea face. Apoi, mai târziu, apăruse aceeași situație. Boone îi strigase să salveze peregrinul și ea fugise. Acum era aici, aproape la un milion de ani în viitorul erei unde era captiv Boone și nu avea nici cea mai mică idee cum să se întoarcă și să-l recupereze.

A fost greșeala lui Horace, își spuse ea. Horace care se dădea așa de mare în materie de planificare și planifica atât de prost. Fiecare peregrin ar fi trebuit să aibă drept pilot o persoană calificată – deși, dacă stai să te gândești, nu erau printre ei trei

care să fie calificați suficient. David era destul de bun. Și Horace, deși în cel mai bun caz, era neglijent. Emma și Timothy nu știau nimic despre asta. Dacă te gândeai bine, nu erau decât doi care puteau conduce un peregrin.

Dacă nu s-ar fi amestecat monstrul și ar fi putut să planifice totul în liniște, lucrurile ar fi decurs destul de bine. Ar fi decis de la plecare unde să meargă și David mai mult ca sigur ar fi programat fiecare peregrin să meargă în același loc și timp. Ar fi știut unde și când să plece și ar fi plecat toți împreună. Dacă peregrinul ei ar fi fost programat, n-ar fi avut necazuri. Această fugă repetată în beznă a dat-o peste cap.

Se uită din nou la panoul pe care indicatorul de timp era destul de clar. Dar indicația spațială era pentru ea chineză curată. Știa când este, dar nu știa sigur unde. Prima dată, Boone fusese cel care determinase unde se aflau, deși o indicație cam generală. Indicația spațială era pe panou, desigur, dar ea nu o putea citi. Își dădu seama acum, cam târziu, că ar fi trebuit să noteze indicațiile.

Undeva în interiorul panelului era un înregistrator pe care ar trebui să se afle înregistrată indicația spațială privind locul unde fuseseră ea și Boone. Tot ce trebuia să facă era să o afișeze, dar habar n-avea cum s-o facă.

Se lăsă îndărăt în scaun privind încă o dată panoul. De ce oare nu i-a cerut lui David, cât timp au stat la Hopkins Acre, s-o învețe cum să conducă un peregrin? Lui i-ar fi făcut plăcere să-i arate – era sigură – dar nu-i ceruse niciodată asta, pentru că nu-i dăduse vreodată prin cap că s-ar putea să aibă nevoie de așa ceva.

Se uită prin vizor, dar nu văzu prea multe, iar ceea ce se vedea nu prezenta niciun interes. Părea să se afle undeva pe un punct înalt, pentru că observă o serie de coline neregulate, cu un râu lucind printre ele.

Deci plecase și o făcuse, se gândi ea. Uneori Horace și Emma o numiseră ineficace și poate că așa era.

Lăsase un om de treabă prins într-un trecut foarte îndepărtat, dar nu mai avea cum să se întoarcă și să-l recupereze. Îi era chiar frică s-o facă. Făcuse două salturi orbește, unul în trecutul îndepărtat, altul mult mai departe, în viitor. Henry îi descoperise în Europa evului întunecat, dar asta în comparație cu ce avea ea de făcut, era o jucărie. Lăsase, poate, o urmă pe care cu puțin

noroc el ar fi putut s-o urmeze. O urmă. Dar cu două, ce putea face cu două urme? Știa, fără îndoială, că trebuia să rămână acolo unde era. Dacă mai făcea un salt, mai mult ca sigur că va fi pierdută pentru totdeauna. Chiar și acum, se gândi ea, chiar după numai două salturi, putea fi pierdută pentru totdeauna.

Se ridică din scaunul pilotului și-și croi drum spre ușă. Când o deschise, auzi un zgomot ciudat, ceva ca zumzăitul unui roi de albine. Ieșind din peregrin văzu despre ce este vorba.

Peregrinul era pe o pantă, la mică distanță de vârful unei creste înalte. În vârful pantei se mișca un grup de oameni și zgomotul venea de la ei – o hărmălaie produsă de mai multe voci vorbind deodată.

La stânga și la dreapta ei, cât putea vedea de departe, șirul de oameni se mișca de-a-lungul crestei. Șirul era în neorânduială. În unele locuri oamenii se înghesuiau unii peste alții, apoi erau locuri în care erau grupuri mici sau câțiva care mergeau singuri. Toți se mișcau de la dreapta la stânga, în aceeași direcție, dar se mișcau încet.

Mișcându-se, dar nu cu ei, ci alături ca și cum ar fi fost niște călăreți ai procesiunii, se aflau figuri stranii și diferite. Unele dintre ele aveau înfățișarea unor ființe umane; altele nu păreau câtuși de puțin umane; dar toate erau vii și se mișcau – se târau, săreau, se rostogoleau, alergau cu frenezie, umblau cu pași mari, pluteau. Câțiva zburau.

Brusc i se tăie respirația când își dădu seama ce erau acei însoțitori ai procesiunii. Unii dintre cei cu înfățișare umană erau roboți, și fără îndoială, cei ce nu păreau a fi oameni erau tot roboți. Restul erau extratereștri. În timpul ei, erau mulți extratereștri care aveau relații ciudate și nu totdeauna de înțeles cu oamenii, dar cei apropiați ei, aveau cât mai puțin de a face cu străinii.

Enid se mișcă vreo câțiva pași depărtare de peregrin și urcă alți câțiva pași pe panta pe care se târa procesiunea încet și stângaci. Ținutul era înalt și uscat. Avea un aer de imensitate și părea că dacă se ridică pe vârful picioarelor putea atinge chiar cerul adânc și albastru – cel mai albastru cer pe care-l văzuse vreodată, fără vreun norișor cât de mic. Bătea un vânt tare și constant făcându-i să fluture mantia pe care o purta. Era rece ca și cum ar fi bătut drum peste un ținut friguros și pustiu, dar soarele de amiază era cald. Sub picioarele ei era un gazon

neted, scurt în care nu erau deloc bălării. Ici și colo, de-a-lungul crestei creșteau copaci, fiecare sculptat și îndoit de vântul care trebuie să fi bătut pe aici de veacuri, pentru a-i supune voinței sale.

Nimeni nu o băgă în seamă. Niciun moment prezența ei nu tulbură cele ce se petreceau.

Un rit? se întrebă ea, Un pelerinaj religios, o sărbătoare, poate, a unei vechi mitologii? Dar toate acestea nu erau decât simple supoziții. Era de presupus că ar putea fi un pericol dacă se amesteca, deși, de acolo de unde stătea, procesiunea părea imună la amestecuri din afară. Se simțea limpede existența unui scop.

O voce răsună lângă ea.

— Ai venit să ni te alături, doamnă?

Speriată, se întoarse. Robotul stătea lângă ea. Orice zgomot al apropierii lui fusese înăbușit de vânt. Avea o formă umană și era extrem de civilizat. Nu avea nimic crud în el. Era o mașină, desigur; asta se putea vedea dintr-o privire. Dar într-un fel ciudat, avea o noblețe umană. Fața și corpul erau umane în înțelesul clasic al cuvântului și era decorat cu gust, metalul lui fiind gravat cu modele discrete și fine care o făceau să se gândească la cele mai elaborate gravuri de pe țevile celor mai scumpe puști din colecția lui Timothy. Pe umăr ducea un porc jupuit și sub braț un sac mare cu grăunțe.

— Scuză-mă doamnă, spuse robotul. N-am vrut să te sperii. Cum veneam prin spatele dumneavoastră, m-am gândit să fac un zgomot ca să te avertizez de venirea mea, dar vântul, știi. Nu auzi nimic cu vântul ăsta.

— Mulțumesc pentru grija dumneavoastră, zise Enid. M-ați speriat, dar nu prea tare și numai pentru un moment. Și nu, n-am venit să mă alătur. Habar n-am ce se întâmplă aici.

— Totul e o halucinație spuse robotul brutal. Ce vezi e un marș Pied Piper[1].

— Cunoști din întâmplare vechea poveste a lui Pied Piper?

— Da, spuse Enid. Am citit-o într-una dintre cărțile pe care le-a luat fratele meu. Este o poveste cu un flautist care i-a atras cu cântecul lui pe toți copiii dintr-un oraș.

— Asta e, spuse robotul. Un marș Pied Piper, cu deosebirea că

---

[1] Pied Piper — eroul unei legende din folclorul german popularizată într-un poem al lui Robert Browning (n. trad.).

nu e niciun flautist. E imperfecțiunea comisă de extratereștri.

— Și dacă nu e niciun flautist, pe cine urmează acești oameni?

— În halucinațiile lor, care sunt convins că sunt provocate de extratereștri, ei își urmează visurile. Fiecare își urmează visul său propriu. Le-am spus mereu și le-au spus și ceilalți roboți, dar nu ne dau atenție. Nici nu se uită la noi și se iau după extratereștrii ăștia mârșavi.

— Atunci de ce ești aici? Nu ești singurul. Mai sunt și alți roboți.

— Cineva trebuie să aibă grijă de oameni. Cineva trebuie să-i protejeze împotriva lor înșăși. Au plecat fără provizii, fără merinde și apă, fără haine ca să se protejeze de frig și de umezeală. Vezi purcelul din spatele meu, sacul ăsta de merinde de la subțioară? Le-am șterpelit de prin împrejurimi adunând tot ce am putut. Te asigur că nu e o treabă la care un robot cu integritatea și sensibilitatea mea să se preteze. Dar a trebuit s-o fac deoarece nebunii ăștia de oameni ai mei sunt prinși de visurile lor prostești și nu se îngrijesc de propriile lor nevoi. Trebuie să fie cineva care să aibă grijă de ei.

— Și cum se vor termina toate astea? întrebă Enid. Ce li se va întâmpla? Ce va fi la sfârșit?

— Nu știu, răspunse robotul. Sper numai să le fie bine. Astea s-au mai întâmplat altădată prin alte locuri, dar acum e prima oară că s-au întâmplat aici. Oricât de mult i-aș iubi pe oameni, și îți cer iertare, sunt momente în care pot fi cele mai nesăbuite, cele mai neraționale forme de viață existente. Vârsta mea e de mai multe sute de ani, doamnă, și am citit istoria secolelor pe care nu le-am trăit. Rasa umană, după vechii istorici, a fost totdeauna nesăbuită și nerațională; dar acum mi se pare că e bucuros de irațională, în timp ce mai înainte a fost stupid și pervers de nerațională. Să fii bucuros de irațional, să te bucuri de lipsa rațiunii, mi se pare a fi cea mai rea formă pe care o poate lua perversitatea.

— Ar trebui să mă gândesc la asta, spuse Enid. Presupun că ai dreptate.

Perversitatea, se gândi ea. Asta ar putea fi ce se întâmplase cu rasa umană – o perversitate voluntară care n-a ținut cont de toate valorile umane atât de greu câștigate și structurate în lumina rațiunii într-un interval de peste un milion de ani? Ar

putea rasa umană aproape pe neașteptate și fără o cauză aparentă, să întoarcă spatele la tot ce a construit umanitatea? Sau a fost, poate, nimic altceva decât o a doua copilărie, o aruncare a responsabilității de pe umeri și o întoarcere la egoismul copilăriei, care se zbenguie și zburdă fără să se gândească la consecințe sau la obligații?

— Va fi în regulă, sunt sigur, dacă vrei să urci pe colină și să te uiți la ei, spuse robotul. Sunt sigur că nu e niciun pericol. Nu sunt oameni periculoși, doar stupizi.

— Mi-ar place să fac asta.

— Sau poate, mai bine, dacă ai timp, ți-ar plăcea să te alături nouă, adică oamenilor mei și poate unui grup de extratereștri dezgustători, să iei cina cu noi. Va fi porc fript și pâine proaspăt coaptă și alte bunătăți pe care le vor aduce camarazii mei. Nu trebuie să te simți ca o intrusă; vom fi numai în familie. La căderea nopții, familiile se strâng și mănâncă merindele aduse de roboții lor. O să-ți placă să te întâlnești cu cei din familia mea. În afară de expunerea asta prostească sunt foarte frumoși. Am speranțe că nebunia asta va înceta în curând.

— Mi-ar place să fac asta, spuse Enid. Mă bucur că mi-ai cerut-o.

— Atunci vino cu mine și hai să-i căutăm. Trebuie să fie undeva în șir, nu prea departe de aici. Apoi am să caut un loc pentru camping și o să pregătesc masa – poate un luminiș în față așa ca să nu fie prea departe când nebunia asta o să se oprească la căderea nopții.

— Nu merg toată noaptea?

— Nu, sigur că nu. Nu și-au ieșit de tot din minți.

— Vin cu tine, spuse Enid. Dar nu vreau să mă alătur marșului. Aș fi deplasată acolo. Mergând cu tine s-ar putea să-ți fiu de ajutor să pregătești tabăra.

— Nu-i nevoie, spuse robotul. Mai sunt alții de-ai noștri și toți suntem harnici. Dar m-aș bucura să vii cu mine. Deoarece suntem împreună de ceva timp, ai putea să-mi spui Jones.

— Mă bucur să știu cum te cheamă. Îmi poți spune Enid.

— O să-ți spun domnișoara Enid. Tinerelor femei li se spune domnișoare.

— Îți mulțumesc, Jones, spuse ea.

În tot timpul ăsta urcaseră colina și acum erau aproape de șirul celor ce mergeau. Procesiunea, văzu Enid, urma o potecă

ce mergea de-a-lungul crestei, genul de potecă pe care n-o băgau în seamă decât din când în când vreunul dintre plimbăreții singurateci, în căutarea unui adăpost înainte de căderea întunericului.

Procesiunea se întindea în ambele direcții. În ea erau goluri ici și colo, dar în niciun caz atât de mari încât să șteargă impresia că ar fi o singură mare procesiune.

Fiecare persoană mergea de parcă ar fi mers singură, neacordând mai mult decât o atenție politicoasă celor care mergeau cu ea. Mergeau cu capetele ținute sus, încrezători, privind în față ca și cum ar fi fost ceva pe care l-ar putea vedea în orice moment și erau absolut convinși că nu vor fi dezamăgiți. Expresia lor era aceea de așteptare senină și aveau un aer de extaz trist – deși, își spuse ea, nu era în niciun fel vorba de un extaz mistic sau religios. Nu era, așa cum crezuse ea la început, o procesiune religioasă.

Nu erau copii. Erau adolescenți, oameni de vârstă mijlocie, bătrâni și foarte bătrâni care se sprijineau în bastoane sau se târau în cârje.

Cu ei alergau, fugeau, săreau și șonticăiau o mulțime de extratereștri – nu chiar tot atâția câți oamenii, dar destui pentru a da privitorului o impresie de continuitate. Erau creaturi fantomatice, plutind alături, acum la nivelul drumeților umani, acum deasupra lor, schimbându-și mereu formele. Era o făptură pe trei picioare care pășea așa de maiestuos de parcă ar fi fost pe picioroange, cu un trup care nu avea niciun fel de trăsături, ci arăta ca o cutie obișnuită. Alta era simultan o reptilă și o minge – reptilă care șerpuia lunecos printre picioarele oamenilor în mers, apoi se strângea într-o sferă care se mișca ușor și senin. Mai era numai un cap format mai mult dintr-un ochi și o gură, alergând de parcă se grăbea neștiind încotro merge. Mai erau și mulți alții.

Oamenii nu dădeau nicio atenție extratereștrilor – de parcă, pentru ei, extratereștrii erau pur și simplu, alți oameni. Extratereștrii, la rândul lor, nu dădeau nici ei atenție oamenilor, ca și cum erau obișnuiți cu aceștia, niște lucruri de care nu te mai miri.

Enid avea impresia că toți, oameni și extratereștri, urmăreau ceva, dar nu era niciun semn care să arate ce urmăresc, ca și cum fiecare căuta o revelație personală.

Se uită după Jones, robotul, dar nu-l găsi. Mai erau și alți roboți dar puțini dintre ei se amestecau cu oamenii și cu extratereștrii din șirul în marș. Cei mai mulți stăteau alături de procesiune. Îl căută în continuare pe Jones dar nu era nici urmă de el. Poate, își spuse ea, ar trebui să se grăbească de-a-lungul șirului în marș în speranța că ar putea să dea peste el. Îi era foame și friptura de porc cu pâine caldă îi suna deosebit de ademenitor. Fusese o prostie din partea ei să piardă contactul cu el. Începu să meargă repede pe lângă șir, dar după câțiva pași se opri. Nu observase în ce direcție o luase Jones; putea să se îndepărteze de el în loc să se apropie. O voce îi vorbi aproape în urechea ei, o voce nazală, neomenească, ce folosea însă vorbe omenești.

Îi spuse:

— Amabile om, ai vrea să-mi faci un mic serviciu?

Ea tresări, sărind involuntar într-o parte.

Era un extraterestru, așa cum ar fi trebuit să-și închipuie, dar ușor mai umanoid decât ceilalți extratereștri. Capul său aplecat înainte pe un gât lung și slab, era ceva între cel al unui cal costeliv ieșit din iarnă și cel al unui câine de vânătoare jalnic. Stătea pe două picioare arcuite stângaci și trunchiul său era un balon plin de negi. Cele două brațe erau lungi și suple, răsucindu-se ca o pereche de șerpi. Urechile erau două trompete ieșite în afară. Pe frunte avea două grupuri de ochi, fiecare cu câteva irisuri. Gura era mare și buzele pline de salivă. O pereche de branhii de o parte și de alta a gâtului, se umflau de câte ori respira.

— Pentru tine, spuse el, sunt ceva dezgustător, fără îndoială. Așa cum au fost și oamenii pentru mine până m-am obișnuit cu ei. Dar inima mea e bună și sunt o ființă cu onoare.

— Nu mă îndoiesc de asta, zise ea.

— M-am apropiat de tine, spuse ființa, deoarece dintre toți oamenii de aici nu pari de loc preocupată de ce se întâmplă, ceea ce mă face să cred că ai putea să-ți pierzi câteva momente cu mine.

— Nu-mi pot da seama ce pot face pentru tine, spuse ea.

— Ba cu siguranță poți, insistă el. O treabă foarte simplă, pe care din cauza caracterului ei, eu nu o pot face. Eu n-am destule... Capul de Cal jalnic șovăi ca și cum și-ar fi căutat cuvintele. Să zicem că cineva vrea lege un pachet cu o bucată

de sfoară și nu poate să o facă pentru că nu mai are încă o mână. Atunci persoana te roagă să ții degetul pe încrucișarea sforii ca să poată face nodul. Cumva cam asta ar fi situația.

— Nu ai mâini destule?

— Nu din cauza lipsei mâinilor, ci din cauza lipsei a altceva pentru care nu găsesc cuvântul ca să mă înțelegi. E vina mea nu a ta.

Enid se uită la el mirată.

— Tot nu înțelegi?

— Mi-e teamă că nu. Trebuie să-mi spui mai multe.

— Îi vezi pe toți acei oameni acolo, mergând în procesiune cu toată seriozitatea, toți străduindu-se, toți căutând, dar fiecare văzând altceva. O imagine minunată poate, pe care cineva ar putea-o transpune pe pânză. Sau o bucată muzicală pe care ar asculta-o mulți melomani. Sau un model arhitectonic pe care cineva se străduie să-l schițeze de ani de zile.

— Deci asta e, spuse Enid. Asta caută ei.

— Da, desigur. Am crezut că știi.

— Am știut că ei caută ceva, dar n-am știut ce anume.

— Nu sunt numai oamenii care caută.

— Vrei să spui că și tu cauți ceva? Și că ai nevoie de ajutor? Domnule nu văd în ce fel pot să te ajut.

— Și eu umblu după o idee, încercând din când în când s-o pun în practică, dar de fiecare dată n-am reușit. Așa că atunci când am auzit de această procesiune și despre cei ce caută, mi-am spus că dacă merge cu oamenii, s-ar putea să fie o cale în care să meargă și cu mine.

— Și a mers?

— Cred că da. Cred că am totul în minte, dar nu pot să spun până când nu găsesc pe cineva care să țină degetul pe încrucișarea sforii.

— Doar că nu e vorba de un deget. Și nici de sfoară.

— Așa e, drăguță doamnă. Prinzi repede și asculți cu atenție. Mă asculți mai departe?

Enid privi rapid în jur. Nu se vedea nici urmă de Jones, robotul.

— O să ascult mai departe, cu atenție.

— Mai întâi, spuse Față-de-Cal, trebuie să fiu cinstit cu tine. Trebuie să spun că îmi pare rău de înșelăciunea mea. Toți ceilalți extratereștri din această procesiune sunt dintr-un grup

special ales. Au fost aleși pentru că pot ridica pragul sensibilității umane la înalte niveluri halucinatorii. Fiind dată o astfel de halucinație, oamenii care participă, pot ajunge la modelele artistice înalte, la care se străduie să ajungă. Mai mult, printre acești extratereștri amestecați, sunt unii care au puterea de a-i ghida pe oameni să-și materializeze viziunile – să creeze mental o pictură fără să picteze – o scurtătură, ca să spunem așa, între concepție și execuție. Sau puterea de a crea muzică, însuși sunetul real, fără note sau instrumente.

— Dar e imposibil, strigă Enid, imaginându-și brusc o ploaie de picturi căzând din cer în sunetul unei muzici venind de nicăieri.

— Nu e imposibil în fiecare caz, spuse Față-de-Cal.

— Asta e cinstit din parte dumitale, spuse Enid. Dar mi-ai spus că ai recurs la înșelătorie. De ce?

— Pentru că m-am alăturat acestei procesiuni nu ca să fiu de folos oamenilor, ci mie însumi. M-am gândit că poate fervoarea acestei adunări va da pinteni capacității mele și o va mări.

— Vrei să spui că te afli în această procesiune pentru tine, în speranța că îți va furniza acel puțin de care ai nevoie pentru a-ți pune în practică ideea pe care o ai. Și că, deși se pare că ai primit ce căutai, nu ești în stare s-o faci din lipsa cuiva care să pună degetul pe sfoară.

— Ai descris admirabil situația în cele mai exacte detalii. Acum că ai înțeles, vrei să mă ajuți?

— Spune-mi mai întâi în ce constă ceea ce vrei să realizezi.

— Asta din păcate nu pot s-o fac deoarece include concepte pe care un om nu le poate înțelege decât după o prealabilă educație îndelungată.

— Nu va fi dăunător? Nu va face niciun rău nimănui?

— Ascultă-mă, spuse Față-de-Cal. Arăt eu ca unul care vrea să facă vreun rău?

— Uitându-mă la tine n-aș putea spune.

— Atunci ai cuvântul meu. Obiectul nu va face niciun rău nimănui.

— Și dacă sunt în stare să te ajut, ce obțin eu din asta?

— Vom fi parteneri. Vei stăpâni jumătate din el, vei avea drepturi egale la el.

— E generos din partea ta.

— Ba de loc, spuse Față-de-Cal. Fără ajutorul tău n-ar exista niciodată. Acum îmi dai voie să-ți explic ce trebuie să faci ca să mă ajuți?

— Da, cred că da.

— Atunci închide ochii și gândește-te la mine.

— Să mă gândesc la tine?

— Da, gândește-te la mine. Mă voi gândi și eu la tine.

— Nu m-am gândit în viața mea la cineva anume.

— Nu e greu, spuse Față-de-Cal. Închizi ochii și-ți concentrezi mintea gândindu-te la mine.

— Sună groaznic de prostește, spuse Enid, dar cred că merită o încercare.

Închise ochii și se concentră gândindu-se la el, dar undeva în adâncurile minții ei simțea că n-o face bine pentru că nu știa cum să se gândească la cineva.

Dar îl simți pe el gândindu-se la ea. Era oarecum înspăimântător, ca și cum l-ar fi auzit pe Henry în mintea ei; se opri neîndrăznind să meargă mai departe. Nu putea pierde nimic, deși se îndoia că ar avea ceva de câștigat. Era un exercițiu de o inutilitate absolută.

Înăuntrul minții ei se formă o imagine care nu provenea din gândurile ei. Era imaginea unei structuri complicate, făcută și ținută laolaltă de multe linii colorate. Liniile colorate erau subțiri și aveau o înfățișare grațioasă, dar structura, pe care n-o putea vedea prea bine deoarece era prea mare, dădea senzația de a fi mai substanțială. Ea părea să se afle chiar în centrul structurii, care se întindea atât de mult încât nu-i putea vedea marginile.

— Acum, chiar aici, vorbi invizibila Față-de-Cal în mintea ei, e locul în care trebuie să-ți pui degetul.

— Unde, întrebă ea.

— Chiar aici, spuse el și când o spuse, ea văzu exact locul unde trebuia să pună degetul și îl puse acolo, apăsând puternic așa cum apeși când vrei să ții sfoara care leagă un pachet.

Nu se întâmplă nimic pe care să-l observe deîndată. Cumva, totuși, structura din jurul ei începu să pară tot mai solidă și vântul încetă să mai bată. În tot acest timp ea nu-și dezlipise ochii de la degetul ei pentru a se asigura că-l ține destul de strâns pe sfoara care nu exista.

Față-de-Cal îi vorbi, nu în mintea ei, ci cu voce tare.

— Perfect, spuse el. Treaba s-a făcut. Nu mai e nevoie să mai

ții degetul.

Ea se uită în sus și el era acolo, la o oarecare distanță de ea urcând pe scheletul structurii ca pe o scară. Auzi un strigăt sub ea și se uită în jos. Procesiunea se întindea sub ea și toți oamenii se uitau în sus la ea, strigând, dând din mâini și țipând de uimire.

Speriată, se întinse și apucă una dintre barele colorate din structură. Bara era de culoarea levănțicii și era prinsă de alte două bare, dintre care una galbenă ca lămâia și cealaltă de culoarea prunei. Era solidă în mâna ei. Întrebându-se pe ce-i stau picioarele, se uită în jos și văzu că ele erau ferm plantate pe altă bară, una roșie la fel de solidă ca cea de care se ținea. Pretutindeni unde se uita, erau alte bare; structura o înconjura în întregime. Se uită prin ea la colinele și văile din jur și văzu că creasta pe care era procesiunea era o mică parte a peisajului de dedesubt.

Structura se înclină într-o parte și ea se trezi întinsă peste peisaj cu fața în jos. I se tăie respirația și simți cum o cuprinde panica, dar panica dispăru și își dădu seama că se simțea tot atât de comod în această poziție pe cât se simțise în cealaltă. Își dădu seama că orientarea ei era implicată în structură, nu în pământul pe care îl părăsise. Se uită repede în jur pentru a găsi peregrinul, dar nu-l văzu.

Structura se înclină iar în poziția inițială. Pe ea începuseră să apară peste tot mici panglici și paiete fără să urmeze un model anume. Față-de-Cal cobora spre ea, ca un păianjen stângaci ce cobora pe o pânză. Ajunse la nivelul ei și se uită fix la ea.

— Ce zici de asta? întrebă el. Nu e frumoasă?

Ei i se puse un nod în gât.

— Asta încercai să faci?

— Sigur că da, spuse el. M-am gândit că ar trebui să știi.

— Ce e asta? întrebă ea. Spune-mi te rog ce este.

— Este o Plasă, răspunse Față-de-Cal, bună pentru pescuit universul.

Enid făcu o strâmbătură uitându-se la ceea ce el numea o plasă. Era o chestie fragilă și nu avea nicio formă.

— Cu siguranță, zise ea, n-o să te duci să pescuiești universul cu o chestie așa subțire ca asta.

— Timpul nu înseamnă nimic pentru ea, spuse Față-de-Cal, și nici spațiul. Este independentă și de timp și de spațiu, cu

excepția modului în care o utilizezi.

— Cum ai ajuns să știi atât de mult despre asta? îl întrebă Enid. El nu părea a ști prea multe despre ceva. Ai studiat undeva? Nu, nu pe acest Pământ, desigur, dar…

— Am studiat la genunchiul tribal, spuse Față-de-Cal. Sunt povești și legende foarte vechi.

— Nu te poți baza pe legende ca să faci așa ceva. Trebuie să știi multe, să știi teoria și lucrurile de bază.

— Am făcut-o, nu? Ți-am spus unde să pui degetul?

Enid spuse încet:

— Da, mi-ai spus.

Structura se schimba în timp ce o privea, își pierdea lipsa de substanță, câștigând tărie și formă, deși nu chiar atât de substanțiale. Ornamentele cu care era împodobită se transformau din panglici în obiecte, nu mai erau ornamente strălucitoare, ci obiecte care aveau o legătură cu această structură fragilă. Față-de-Cal o numea plasă, deși ea nu-și putea da seama nici în ruptul capului ce legătură ar avea cu așa ceva. Ce o intriga cel mai mult, era faptul că el îi spunea plasă, deși nu semăna de loc cu o plasă. Ea începu să se gândească cu ce ar putea semăna, dar nu-și putu da seama.

— O să călătorim în ea, îi spuse Față-de-Cal, de la o planetă la alta, fără să mai simțim timpul, fără să mai parcurgem o fărâmă de spațiu.

— Nu putem traversa spațiul în așa ceva, spuse Enid. Nu e nimic care să ne protejeze. O să murim în frig și pustiu. Chiar dacă am putea, am ajunge pe o planetă necunoscută și ne-am cufunda într-o atmosferă care ne-ar înăbuși, ne-ar frige sau…

— Vom ști unde mergem. Nu va exista necunoscut pentru noi. Avem hărți pe care să le urmăm.

— De unde sunt aceste hărți?

— De demult și de departe.

— Le-ai văzut vreodată? Le ai acum?

— Nu e nevoie să le ai fizic sau să le vezi. Sunt o parte din mintea mea, o parte genetică, transmisă de strămoșii mei.

— Vorbești despre memoria ancestrală.

— Da, desigur. M-am gândit că vei ghici. Memorie ancestrală, inteligență și știință ancestrală care au intrat în plasă sau ar trebui să între în Plasă.

— Și vrei să spui că această plasă a ta e în stare să facă

lucruri minunate?

— Cât de minunate nu pot chiar să știu. Timpul nu înseamnă nimic pentru ea, nici…

— Timpul, spuse Enid. La asta vroiam să ajung. Mi-am pierdut un prieten în timp. Cunosc factorul timp, dar nu și spațiul.

— N-are a face, spuse Față-de-Cal. E un lucru foarte simplu.

— Dar ți-am spus că nu știu…

— Crezi că nu știi. Dar probabil că știi. Tot ce trebuie să faci este să comanzi Plasei. Las-o să privească în tine. Poate să găsească ce ai uitat.

— Dar cum să-i vorbesc?

— Nu poți să-i vorbești. Ea poate să-ți vorbească.

— Și eu de unde să știu că vrea să-mi vorbească? Cum pot fi sigură că putem comunica, plasa și eu?

— Te-ai gândit la mine deși spuneai că n-ai putea și te-ai gândit la nod…

— Acum că s-a făcut, acum că ai prețioasa ta plasă, poți să-mi spui și mie ce-am făcut în realitate? N-a fost niciun nod și n-a fost niciun deget.

— Draga mea, spuse el, n-am cum să-ți spun. Nu că n-aș fi vrut dacă aș fi putut, dar n-am cum. Poți spune că ai activat o capacitate de care nu erai conștientă că o ai și de care nu eram sigur că o ai. Chiar când ți-am spus despre a pune degetul, nu eram absolut sigur că va merge, am sperat numai să fie așa.

— Bine, să lăsăm trăncăneala. N-am cum să scot ceva de la tine. Vreau foarte mult să mă întorc iar la prietenul meu și să-mi spui ce să fac ca să vorbesc cu plasa asta idioată. Te rog, spune-mi cu ce să încep.

— Fii sigură că am s-o fac, spuse el. Toate la timpul lor. Dar mai întâi avem o misiune aici, care trebuie îndeplinită și o dată misiunea îndeplinită…

El se întinse și apucă unul dintre ornamentele care erau împrăștiate peste tot.

— Bagă capul la cutie și ține-te bine, spuse el.

Nu se întâmplă nimic și ea ridică capul și deschise ochii. Planeta era roz și purpurie, iar cerul era de un verde auriu.

— Vezi! spuse triumfător Față-de-Cal. Suntem aici și nu ni s-a întâmplat nimic.

Enid făcu o respirație prudentă, mai întâi superficială, apoi adâncă. Aerul părea să fie în regulă. Nu se sufoca; nu o

strangula și nici nu avea un miros urât.

— Ce-i cu tine? întrebă el. Nu te simți bine?

— Ba de loc, spuse Enid, dar cerul nu poate avea culoarea asta. Nu există un cer verde închis. Pământul e destul de prost, deși poate fi roz sau purpuriu, cred, dar cerul nu poate fi verde.

Deși, își spuse ea, cerul era verde. Ea era în viață și totul era în regulă, poate pentru că nu știa nimic despre ceea ce se întâmpla.

Față-de-Cal începu să coboare de pe Plasă al cărei colț cel mai de jos atârna chiar deasupra solului.

— N-o să dureze mult, îi spuse el. O să mă întorc imediat. Mă aștepți aici. Să nu te îndepărtezi. Rămâi pe aproape.

Ținutul era roz-purpuriu. Erau ierburi purpurii și arbori roz și, în ciuda culorii sale, pământul era cel mai plat, mai monoton și mai neinteresant pe care îi văzuse vreodată. Se întindea în toate părțile spre un orizont vag care era un amestec șters de roz, verde, auriu și purpuriu. Cu excepția unor pomi răzleți și a unor coline împrăștiate, terenul era pustiu. Nimic nu se mișca, nici măcar o pasăre sau un fluture. Era absolut pustiu.

— Ce e locul ăsta? îl întrebă ea pe Față-de-Cal.

— E numai destinația, îi spuse el, e un simbol pe o hartă. N-am idee cum se pronunță simbolul. Poate că nu-i e dat oricui să-l pronunțe.

— Și cum ai ajuns aici într-un timp atât de scurt și fără nici…

— Am fost translatat aici, zise el și ajungând pe pământ, îi întoarse spatele, nu mai zise nimic, traversând terenul în salturi, cu silueta lui grotească neclară pe margini, sărind și țopăind. Soarele umflat pe cerul pal-verzui dădea prea puțină lumină pentru a face umbre clare și distincte. Întreaga planetă, se gândi Enid, era o chestie măruntă, țipătoare și de un gust nu prea rafinat.

Ea coborî câțiva pași, apoi se opri să privească mai atent locurile. Față-de-Cal dispăruse în ceața depărtării și ea rămăsese singură. Mai jos nu exista niciun semn de viață pe care l-ar fi putut observa cu excepția ierbii și copacilor. Erau numai teren și coline împrăștiate ici și colo.

Se lăsă pe pământ, surprinsă să-l simtă solid sub pașii săi. După felul în care arăta, se așteptase să fie spongios. Se îndepărtă de plasă și o porni spre cea mai apropiată movilă. Era una mică, arătând ca o grămadă de stânci. Mai văzuse astfel de

grămezi pe pământ unde fermierii scoteau pietroaie din pământ și le făceau grămezi, pentru a face loc mai mult culturilor. Dar acele grămezi erau făcute din pietre de culori sumbre, de toate mărimile, de la pietriș la bolovani imenși. Aici pietrele păreau să fie toate mici și multe luceau în soare.

Când ajunse la colină, îngenunche lângă ea și luă o mână de pietre. Ridică mâna și o deschise, îndepărtând degetele pentru a face o mână plată, cu pietrele în fața ochilor ei. Pietrele, prinzând lumina soarelui străluceau spre ea.

Își ținu respirația, corpul i se contractă, apoi se relaxă încet. Nu știa nimic despre pietrele prețioase, își spuse ea; nu putea distinge o fărâmiță de cuarț de un diamant. Și cel mai uimitor era că toată această strălucire și tot acest foc al pietrelor venea de la niște pietre oarecare. Una roșie, ceva mai mică decât un ou de găină, trimitea raze de un roșu strălucitor dintr-un colț de unde fusese spartă o așchie. Lângă ea, o pietricică spartă în două părea să vibreze într-un albastru tremurător. Altele aruncau străluciri verzi, roz, violete și galbene.

Scutură mâna și le lăsă să cadă sclipind pe când cădeau. Dacă ar fi cu adevărat pietre prețioase, ar fi adus o avere în anumite perioade de dezvoltare ale omenirii. Dar nu în timpul din care fugise familia. În timpul acela, toate lucrurile prețioase, toate raritățile și toate antichitățile își pierduseră valoarea. Nu mai existau nici bani, nici bijuterii.

Se întrebă dacă Față-de-Cal știa de aceste grămezi de pietre prețioase îngrămădite cu atâta neglijență și în asemenea cantități de oameni necunoscuți. Dar nu, își spuse ea – Față-de-Cal căuta ceva aici și acest ceva nu erau aceste pietre.

Se îndreptă spre a doua grămadă de pietre, dar nu se opri când ajunse lângă ea. Mai erau și alte asemenea grămezi, toate la fel, diferind numai prin mărime. Acum știa ce erau și ce găsise în ele. Poate era momentul să meargă un pic mai departe și să vadă ce ar putea fi dincolo.

Deși nu-și dădu seama de la început, urca o ușoară pantă pentru că brusc ajunse într-un loc unde terenul se termina și făcea loc unui amestec bizar de formații grotești; suprafețe stâncoase de pământ golaș, albii de râuri puternic erodate și un grup de piramide, toate formând linii drepte ce se terminau cu vârfuri ascuțite.

Stătea la marginea terenului unde se termina panta și privea

fix spre piramide, amintindu-și de ceva ce citise odată – că în natură nu există linii drepte; această corectitudine sugera ceva artificial. Piramidele nu aveau înfățișarea unor arhitecturi. Muchiile ce defineau vârfurile erau bine definite și fețele ce duceau la vârfuri erau netede.

În timp ce le privea le văzu scânteierea. Dar asta era imposibil; să construiești asemenea piramide atât de exacte din pietre sau din pietre prețioase ar fi ridicol, dacă s-ar putea face.

Continuă să meargă de-a-lungul pantei. Când ajunse mai aproape, nu mai avu nicio îndoială – piramidele fuseseră construite din pietre prețioase, sau ce credea ea că sunt pietre prețioase. De aproape, întreaga structură din fața ei vibra cu miliarde de scânteieri multicolore. Înaintă spre piramidă în timp ce clipea la lucirile roșii, verzi și purpurii produse de lumina soarelui. De purpuriu nu-i păsa – văzuse destul purpuriu, roz și verde pal pe această planetă. Dar era un galben – un galben pal, curat și strălucitor – care părea să-i oprească inima și făcând-o să-și țină respirația. Venea de la o piatră mai mare decât un ou și netedă, șlefuită de vreun râu care a curs peste ea.

Înainte de a se gândi să se oprească, mâna i se întinse și degetele i se strânseră în jurul pietrei. Când o ridică, întreaga piramidă se scurse de parcă ar fi fost lichidă. Sări în lături pentru a scăpa de rostogolirea pietrelor.

Ceva scheună în apropiere. Când se uită să vadă ce produsese acel zgomot, îi văzu la colțul dărâmat al piramidei, uitându-se la ea cu ochii bulbucați. Urechile lor rotunde, moi, cam ca de șoarece fremătau și ei stăteau în vârful picioarelor îngroziți de ceea ce se întâmplase cu piramida.

Aveau ochii bulbucați, urechi ca de șoarece și o moliciune în jurul fețelor lor triunghiulare, dar corpurile le erau unghiulare și aspre, amintind cumva niște păianjeni sculptați în lemn. Sculptați, se gândi Enid, din lemnul aruncat de ape ce putea fi găsit pe malurile vechilor râuri, cenușiu, noduros, răsucit și șlefuit de parcă cineva și-ar fi pierdut ore în șir să-l lustruiască.

Le vorbi prietenește, speriată și scârbită de trupurile ca de lemn, dar atrasă de moliciunea fețelor lor, de ochii mari și lichizi și de freamătul urechilor.

Ei fugiră speriați, cu picioarele lor ca de lemn transformate în resorturi, apoi se întoarseră s-o privească. Erau cam o duzină.

Aveau mărimea unei oi.

Ea le vorbi iar, la fel de blând ca mai înainte și întinse mâna spre ei. Mișcarea mâinii ei îi făcu să se răsucească și s-o ia la goană, de data asta fără să se mai oprească pentru a o privi iar. Fugiră în jos pe panta diformă și dispărură într-una dintre adânciturile provocate de eroziune și nu-i mai văzu.

Stătea acolo lângă piramida care-și pierduse forma. Cerul verde atârna deasupra ei și ea ținea în mână piatra mare cu lucirea ei galbenă ca ciuboțica-cucului.

Am încurcat lucrurile, se gândi ea, și le-am încurcat pe toate în ultimele câteva zile. Ocoli colțurile piramidei dărâmate și se opri uluită.

Întinse pe iarba purpurie erau dreptunghiuri de pânză albă și grupate în jurul dreptunghiurilor erau coșulețe colorate făcute, poate, din metal. Și îi veni ideea că poate bietele ființe erau la un picnic când ea îi întrerupsese așa de brutal.

Înaintă și împinse una dintre bucățile de pânză cu degetul mare de la picior. Aceasta se ridică de la pământ căzând apoi la loc în falduri. Așa cum crezuse ea, era o țesătură. Fețe de masă de pus pe iarbă, formând o suprafață curată pe care se putea pune mâncarea.

Era straniu, se gândi ea, că ideea picnicului apăruse pe această planetă ca și pe pământ. Deși aici, desigur, toate astea puteau însemna complet altceva – puteau nici să nu fie legate de ideea de a mânca în aer liber.

Lăsă să-i cadă într-un buzunar piatra galbenă și se aplecă să examineze conținutul coșulețelor. Nu era nicio îndoială că acest picnic, dacă acest lucru s-o fi chemând așa, era legat de mâncare. Nu avea nicio îndoială că ce vedea era mâncare. Erau fructe, aparent proaspete, de abia culese din pomi sau din tufișuri. Erau și urme de gătit – blocuri, cărămizi și pâini – iar într-unul dintre coșuri era un castron uriaș cu ceea ce era probabil o salată, o amestecătură inextricabilă de foi și de o materie vâscoasă tremurătoare. Din castron se ridica un miros fetid.

Aproape sufocată de miros, se ridică și se dădu înapoi, făcând câteva respirații pentru a-și curăța nasul. Apoi, uitându-se în jur, văzu cutia.

Era o cutie mică, neagră, poate de un picior pătrat și de o grosime de șase inci, care stătea pe pământ chiar în spatele a

ceea ce ea credea că este fața de masă. Cea mai mare parte din ea părea să fie din metal, dar latura dinspre ea părea să fie dintr-un cristal sau o sticlă gri, opacă. Nu vedea niciun mod prin care ar putea-o deschide. Și n-avea timp de experiențe cu ea. Față-de-Cal se va întoarce imediat și nu vroia ca el să n-o găsească.

Se uita încă la cutie când latura ei se lumină brusc pentru a arăta imaginea lui Față-de-Cal care-și croia drum prin iarbă îndoit din șale sub greutatea unui cufăr imens pe care-l căra în spate.

Simplă televiziune, se gândi ea, o altă paralelă cu pământul. Un picnic și un televizor. Pe ecran, Față-de-Cal lăsase jos cufărul și-i pusese un capăt pe pământ în timp ce își ștergea fața aburindă. Cufărul avea, se vede, o greutate mare.

Oare făpturile ca niște păianjeni din lemn îi observaseră tot timpul și or fi știut și de ea? Ei păruseră cu adevărat surprinși când o văzuseră de după piramidă.

În timp ce se gândea la ei, îi văzu pe ecranul din față. Imaginea lui Față-de-Cal dispăruse și acum erau ei în locul lui, croindu-și drum prin fundul îngust al unui canion uscat. Păreau să urmărească ceva bine determinat în călătoria lor.

Mai bine am pleca de aici, își zise ea. Avea impresia că, cu cât vor pleca mai repede, cu atât va fi mai bine. Se va întoarce înapoi la plasă și-l va aștepta pe Față-de-Cal. Imediat ce se gândi la el, el era pe ecran, opintindu-se iar sub greutatea cufărului.

Straniu – cum se gândea la cineva, acesta apărea pe ecran. Un acord mental? Nu avea de unde să știe. Dar cutia era ceva mai mult decât un simplu televizor. Era, poate, un aparat de spionat, care putea pătrunde în locuri neștiute și în situații necunoscute.

Ea ridică cutia, care nu era grea și porni rapid în josul pantei, gândindu-se că poate a înșelat o încredere lăsând plasa nesupravegheată. Când a văzut că mai era încă acolo, o cuprinse un val de ușurare și începu să alerge.

Se uită spre dreapta și-l văzu pe Față-de-Cal opintindu-se spre plasă cu cufărul pe umăr. Simți o nevoie inexplicabilă de a părăsi rapid această planetă, presupuse că și Față-de-Cal îi împărtășea sentimentul ei, poate bine motivat. Cufărul nu putea fi al lui. Îl furase.

Ajunse la marginea plasei și puse cutia televizor înăuntru. Cutia era destul de mare pentru a sta bine acolo. Acum Față-de-Cal alerga din greu către ea, gâfâind și pufăind, cu cufărul săltându-i pe umăr.

Ea sări pe plasă, balansându-se, întinzându-se să apuce cufărul și să-l fixeze când el îl săltă de pe umăr întinzându-l spre plasă. Ea îl apucă de un mâner de piele de la unul din capete și se sprijini bine trăgând de mâner, pentru a se asigura că e fixat bine pe plasă și nu alunecă de pe ea.

El lovi plasa și sări, începând să alunece spre margine. Ea se sprijini în călcâie și trase de cufăr, împingându-l într-o parte pentru a-i împiedeca alunecarea.

Cu colțul ochiului văzu zvârcolirea a ceva de un roșu închis în iarba purpurie și niște tentacule se întinseră. Față-de-Cal scoase un scâncet de groază și se feri sărind pe plasă. Mâinile apucară marginea și se trase în sus, picioarele atârnându-i în aer. Enid apucă unul din brațele lui și trase. Lucrul purpuriu veni spre ei.

Enid privi înghețată cum se cască gura dezvelind dinții ascuțiți și strălucitori, zvârcolirea tentaculelor și lucirea răutăcioasă a ceea ce ar fi putut fi un ochi. Sub ei plasa se agita violent deoarece un tentacul îi apucase marginea.

Cu picioarele bine înfipte, Enid îl trase pe Față-de-Cal și el ajunse în plasă, alunecând pe ea. Plasa se ridica cu lucrul acela purpuriu atârnat de ea, desprins acum de pământ dar nedistingându-se bine deoarece se confunda cu roșul ierbii. Tentaculele erau încă agățate de plasă. Mâna lui Enid cotrobăi orbește prin buzunar după piatra galbenă. O ridică și lovi cu ea tentaculul. Roșitura urlă de durere și tentaculul căzu. Se uită dar nu putu văzu făptură atingând pământul. Era un purpuriu topindu-se în purpuriu și nu se putea vedea nimic.

Față-de-Cal se târa sprinten pe plasă. Apucă unul dintre mânerele de piele ale cufărului și-l trase după el.

Plasa se ridica în aer și Enid începu și ea să se târască pe plasă, îndepărtându-se de margine. Televizorul aluneca spre ea și ea se întinse să-l prindă. Acesta sclipi în fața ei; când se uită la el, îl văzu pe Boone. Era într-un loc cenușiu și el însuși părea cenușiu iar cu el era un lup cenușiu.

— Boone! strigă ea. Boone, rămâi acolo! O să vin la tine!

CORCORAN

Jay Corcoran coborî din peregrin într-o minunată zi de primăvară, o zi de sfârșit de aprilie. Peregrinul zăcea într-o poieniță de munte. Jos era o vale îngustă prin care curgea un fir argintiu de apă. Deasupra ei se înălțau creste ascuțite. Frunze proaspete, de un verde crud, îmbrăcau toți copacii, iar poiana avea un covor de flori colorate pastel.

David veni lângă el.

— Am mers ceva mai departe decât intenționam, spuse el. N-am avut timp să fixez un curs. Pur și simplu am nimerit aici.

— Cât de departe? întrebă Corcoran. Nu că asta ar conta cine știe ce.

— De fapt nici eu nu cred că ar conta, spuse David. Totuși, mai aproape decât aș fi vrut, de epoca din care am venit. Suntem acum, în cifre rotunde – adaugă sau scade câteva sute de ani – cam cu 975.000 de ani după momentul din care ai început să socotești. Unde? Probabil undeva în ceea ce tu numești colonia Pennsylvania. Poate ai auzit de ea.

— Pe vremea mea, spuse Corcoran, nu mai era o colonie.

— Dă-mi puțin timp să mă lămuresc și-ți pot spune unde ne aflăm cu eroare de o milă sau două și momentul cu aproximație de un an sau mai puțin, dacă te interesează.

Corcoran dădu din cap. Arătă spre crestele care străjuiau pantele ce plecau din poiana în care se aflau.

— E ceva straniu acolo. O anumită neregularitate. Ar putea fi o ruină?

— Ar putea fi, zise David. Atât de departe în timp, întreg pământul o fi înțesat cu locuri vechi, uitate. Orașe părăsite, drumuri care nu-și mai au rostul, altare și alte locuri de cult, părăsite când religiile s-au schimbat. Vrei să urcăm și să vedem?

— Am putea s-o facem, spuse Corcoran. De acolo de sus am putea observa întreg ținutul.

Că creasta aceea era într-adevăr încoronată de o ruină deveni evident când erau pe la jumătatea urcușului pe pantă.

— N-a rămas mare lucru, spuse David. Încă vreo câteva secole și va fi o movilă. Intemperiile o vor împrăștia și ce a fost n-o să mai afle nimeni, niciodată. Aici nu mai sunt arheologi. Rasa și-a pierdut tot interesul să afle ce a fost. Povara istoriei atârnă prea greu. Undeva, aș zice, este ascunsă o poveste

scrisă care ne-ar spune ce a fost această ruină și toată istoria ei. Dar nimeni n-o s-o citească. Acum nu mai există istorici.

Aproape de vârf ajunseră la un zid sau ce mai rămăsese din el. Era dărâmat, nicio parte a lui nedepășind vreo 10 picioare. Ca să treacă, își aleseră drumul cu grijă printre blocuri de piatră căzute, multe dintre ele pe jumătate îngropate în pământ.

Trebuie să fie pe undeva o poartă, spuse Corcoran.

— E mai mare, spuse David decât părea de acolo de jos, din poiană.

Urmând zidul ajunseră la poartă. Un bătrân stătea pe pământ de o parte a ei, rezemându-se de zid. Hainele zdrențuite fluturau ușor în mica briză care sufla peste creastă. Nu purta pantofi. Barba albă îi ajungea la piept, iar părul, la fel de alb ca barba, îi atârna pe umeri. Tot ce i se vedea din față erau fruntea, nasul și ochii.

Încremeniră la vederea lui. El îi privi fără să dea semne de surprindere. Nu făcu nicio mișcare; tot ce făcu fu să-și fluture degetele mari de la picioare spre ei.

Apoi vorbi.

— V-am auzit venind de departe. Sunteți cam stângaci.

— Regret că te-am deranjat, spuse Corcoran. Habar n-aveam că ești aici.

— Nu mă deranjați. Nu las nimic să mă deranjeze. De ani de zile nu m-a mai deranjat nimic. Odată am fost prospector. Colindam aceste creste cu sacul și cu lopata, căutând vreo comoară. Am găsit ceva, dar nu mare lucru și mi-am dat seama că de fapt, comorile nu au nicio valoare. Acum vorbesc cu pomii și cu pietrele, cei mai buni prieteni pe care-i poate avea un om. Sunt prea mulți oameni pe lume, oameni de nimic. Tot ce fac acum este să vorbească între ei, doar din plăcerea să-și audă vocea. Pentru ei le fac roboții pe toate. Eu n-am niciun robot; trăiesc fără să folosesc roboți. Și fac puțină conversație cu copacii și pietrele. Eu nu vorbesc mult. Nu sunt îndrăgostit de propria mea voce, așa cum sunt ceilalți. Decât să vorbesc, mai bine ascult copacii și pietrele.

În timp ce vorbise, se lăsase să alunece de-a-lungul zidului de care se sprijinea. Apoi se ridică într-o poziție mai verticală și schimbă subiectul.

— Odată, spuse el, cutreieram stelele și vorbeam cu extratereștrii, iar discuțiile cu ei, pot să v-o spun, sunt fleacuri.

Echipa mea și cu mine evaluam noile planete și scriam rapoarte voluminoase, toate pline de date aflate cu greutate pe care urma să le predăm când ne întorceam pe planeta de origine. Dar când ne-am întors pe pământ, nu mai erau decât câțiva pe care îi interesa ce am aflat. Oamenii ne-au întors spatele. Așa că le-am întors și eu spatele. Acolo, în spațiu, m-am întâlnit cu extratereștrii. Am întâlnit prea mulți. Sunt destui care or să vă spună că extratereștrii ne sunt frați apropiați. Dar ca să v-o spun pe-a dreaptă, cei mai mulți extratereștri sunt o chestie tare urâcioasă…

— În tot timpul ăsta cât ai fost prin spațiu, întrebă David întrerupându-l, sau aici pe pământ, ai auzit vreodată despre niște extratereștri numiți Infiniți?

— Nu, n-aș putea spune că am auzit, deși n-am mai vorbit cu nimeni de ani întregi. Nu sunt ceea ce ați putea numi o persoană sociabilă…

— E cineva, nu prea departe, care s-ar putea să fi auzit de Infiniți?

— Asta, îi spuse bătrânul, n-aș putea spune. Dar dacă vrei să găsești pe cineva mai dornic să stea de vorbă decât mine, vei găsi un grup de băgăreți bătrâni la o milă sau așa ceva mai jos, în valea de sub acest munte. Întreabă-i și-ți vor răspunde. Vorbesc tot timpul. O dată ce aud o întrebare sau pun gheara pe o propoziție, nu-i mai dau drumul.

— Nu ești chiar așa de rău, spuse Corcoran. Se întoarse spre David. Dacă tot suntem aici, poate ar trebui să dăm o raită prin ruinele astea, înainte de a-i căuta pe oamenii din vale.

— N-ai ce să vezi, îi spuse bătrânul. Doar o grămadă de pietre și de blocuri de pavaj. Duceți-vă dacă vreți, dar nu e nimic demn de văzut. Eu o să rămân aici, la soare. Așa cum pietrele și copacii sunt prietenii mei, tot așa îmi e și soarele. Deși n-ai ce vorbi cu soarele. Dar el dă căldură și bună dispoziție și nu cere nimic în schimb, ca un adevărat prieten.

— Atunci, îți mulțumim, spuse David, pentru timpul pe care ni l-ai acordat.

Spunând acestea se întoarse și porni spre poartă. Nu era nicio potecă sau drum, ci locuri deschise printre pietrele căzute. Bătrânul avusese dreptate; nu era mare lucru de văzut. Ici și colo, vechile ziduri mai erau în picioare și scheletele vechilor structuri își mai păstrau ceva din forma avută, dar nicăieri nu

exista vreo indicație privind ce fuseseră vechile ruine.

— Ne pierdem timpul, zise David. Nu-i nimic pentru noi aici.

— Dacă nu ne pierdem timpul, spuse Corcoran ironic, atunci ce-o să facem cu el?

— Da, sigur, spuse David.

— E un lucru care mă preocupă, spuse Corcoran. Suntem aici, la un milion de ani după timpul în care trăiam eu. Între mine și tine sunt un milion de ani. Pentru tine eu aș fi un primitiv stângaci, necivilizat. Pentru mine tu ar trebui să fii un tip sofisticat și deosebit de civilizat. Dar niciunul dintre noi nu-l găsește straniu pe celălalt. Rasa umană nu s-a dezvoltat de loc în tot acest milion de ani?

— Trebuie să ții seamă că ai mei sunt oameni de la țară, spuse David. Înapoiații timpului nostru. Noi ne agățăm cu disperare de vechile valori și de vechiul mod de viață. Poate că am exagerat, pentru că am făcut-o ca pe un protest și s-ar putea să fi sărit peste cal. Dar erau oameni sofisticați în timpul meu. Am creat o mare civilizație tehnică și am explorat spațiul. Am pus la punct politica. N-au mai rămas naționaliști. Am ajuns la o conștiință socială deplină. Nimeni din lumea noastră nu e lipsit de un loc în care să doarmă, de mâncare sau de asistență medicală, deși acum nu prea mai e nevoie de ea. Bolile care vă omorau cu milioanele au fost eradicate. Speranța de viață aproape s-a dublat față de timpul tău. Dacă te uiți mai atent la această societate, ai putea-o numi utopie.

Corcoran pufni.

— V-a adus o grămadă de bine utopia asta. Ați cucerit utopia și acum ați ajuns la ruină. Mă întreb dacă nu cumva utopia e pricina a ceea ce se întâmplă cu voi.

— Poate că e, spuse David vorbind cu blândețe. Poate nu atât utopia, cât acceptarea ei.

— Vrei să spui, sentimentul că ați realizat-o și că nu mai aveți ce face mai departe?

— Poate, nu sunt sigur.

Merseră un timp împreună, apoi Corcoran întrebă:

— Ce-i cu ceilalți? Poți intra în legătură cu ei?

— Noi nu prea putem face mare lucru, dar Horace are nava lui Martin, care are un sistem de comunicație. Ar putea să caute. Trebuie să fie foarte atent. Mai sunt fără îndoială și alte grupuri ca al nostru răspândite prin timp. Poate niciunul nu e mai bun ca

noi. Cine a trimis monstrul împotriva noastră, o mai fi trimis și alții împotriva lor. Dacă a mai rămas vreunul, acesta va fi foarte precaut ca să mai răspundă la chemări.

— Crezi că Infiniții i-au trimis pe asasini?

— Așa cred. Nu prea avea cine s-o facă.

— Dar de ce? Infiniții v-au mânat dea valma, înapoi în timp. Nu puteți fi pentru ei cine știe ce amenințare.

— Posibil, spuse David, sau Infiniții s-ar putea s-o creadă posibil, să ne regrupăm mai târziu, să ne întoarcem și să creăm o altă societate. Nu putem face asta până când nu pleacă Infiniții și în acest caz ei ar vedea în noi o amenințare și mai mare. Dacă ne lasă pe vreunul dintre noi în urma lor atunci va exista totdeauna posibilitatea, în capetele lor cel puțin, ca, o dată ei plecați să le distrugem munca.

— Dar ei și-au terminat treaba.

— Nu până când și ultima ființă umană nu a fost ucisă sau nu a ajuns în stare de necorporabilitate.

În tot acest timp urcaseră panta spre vârf. Acolo erau și mai puține de văzut. În jurul lor erau numai pietre împrăștiate și printre ele creșteau arbuști și pomișori. Pe petecele neacoperite de pietre, creșteau flori, multe dintre ele sălbatice, dar unele dintre ele erau supraviețuitoare ale grădinilor din orașul dărâmat – pansele, lalele în unghiul format de două ziduri și un liliac încărcat de flori parfumate.

Corcoran se opri lângă tufa de liliac. Ajungând la ea, trase o creangă și mirosi parfumul greu al mănunchiului de flori minuscule.

Era același, se gândi el. Se schimbaseră prea puține lucruri în lumea de peste un milion de ani. Pământul era același. Mai existau flori și copaci, cei mai mulți cunoscuți. Oamenii se schimbaseră puțin dacă se schimbaseră în vreun fel. Oricât ar părea de lung, un milion de ani a fost un timp prea scurt pentru o evoluție fizică vizibilă. Dar ar putea fi o schimbare intelectuală. Poate că și era. Văzuse puțini oameni ai acestui viitor îndepărtat – numai pe bătrânul de la poartă și pe David și familia lui.

Se îndepărtă de tufa de liliac și merse de-a-lungul unei porțiuni de perete dărâmată numai pe alocuri. Ajungând la capătul ei, văzu că vârful era aproape. Acest vârf avea ceva straniu – o ceață ușoară care atârna deasupra ruinelor ce

formau o umbră întunecată pe cer. Încetini mersul, se opri și începu să privească acea ceață care începuse să ia forma unei scări circulare, suspendate ce se înșuruba în cer.

Apoi văzu că greșea. Scara nu era suspendată, ci învăluia un trunchi masiv. Și copacul – Doamne-Dumnezeule, copacul! Ceața se risipea și acum putea vedea mai clar. Acesta se ridica din vârful muntelui spre cer cât putea vedea cu ochii, scara rotindu-se în jurul lui până când și scara și trunchiul deveneau o trăsătură subțire de creion care dispărea în înaltul albastru.

David îi spuse:

— O fi ceva acolo sus?

Corcoran reveni la realitate, izbit de cuvinte. Îl uitase pe David.

— Poftim? întrebă el. Iartă-mă, nu te-am auzit bine.

— Am întrebat dacă o fi ceva deasupra crestei. Te uitai spre cer.

— Nimic important, spuse Corcoran. Am crezut că văd un uliu. L-am pierdut în soare.

Se uită iar la creastă. Copacul era încă acolo cu scara înfășurată în jurul lui.

— Am putea să ne întoarcem, zise David. Nu e nimic de văzut aici.

Chiar Uitându-se la vârful muntelui, David nu putea vedea copacul și scara. Și eu, se gândi Corcoran, nu i-am spus nimic de ea. De ce naiba n-ar trebui să-i spun? De teamă că nu mă va crede? Sau din cauză că nu trebuie să știe? Străvechiul joc – nu da nimic, păstrează informația pentru tine pentru ziua în care s-ar putea să ai nevoie de ea.

Acesta era încă un exemplu al acelei capacități ascunse care-l făcuse să vadă peregrinul lui Martin, când nimeni altcineva, nu putea. Peregrinul fusese acolo și el știa că și copacul e la fel de bine acolo; dar asta era o informație particulară pe care trebuie să o păstreze pentru el însuși.

David începuse să coboare panta și după ce mai aruncă o privire ca să se asigure că copacul mai era încă acolo, Corcoran îl urmă. Când ajunseră la poartă, bătrânul dispăruse și ei coborâră în poiana unde-i aștepta peregrinul.

— Ce zici? întrebă David. Ar trebui să mergem jos în satul de care ne-a spus bătrânul?

— Aș zice că da, spuse Corcoran. Ar trebui să facem ceva ca

să vedem care este situația locală. Acum suntem în beznă.

— Ce aș vrea eu să aflu în mod deosebit, spuse David, este dacă Infiniții au apărut. Cam în timpul ăsta s-au arătat pentru prima oară, dar nu stau bine cu datele cronologice.

— Crezi că cei din sătucul ăla s-ar putea să știe? Partea asta are aerul că nu prea e în legătură cu restul lumii.

— Or fi zvonuri. Tot ce vreau să știu este dacă Infiniții s-au arătat. Și cele mai vagi zvonuri ne-ar da o indicație.

La marginea poienii găsiră o potecă ce cobora în valea în care curgea un râu zglobiu. David, care era în față, o luă în josul acestuia. Era ușor de mers. Valea era deschisă și o potecă bătătorită alerga de-a lungul râului.

— Ai putea să-mi dai o idee despre ce vom găsi? întrebă Corcoran. Care este, de exemplu, nivelul economic?

David chicoti.

— Asta o să te șocheze de-a-binelea. De fapt, nu există nicio economie. Roboții fac toată treaba și nu există bani. Cred că ce ai putea numi economie este în întregime în mâinile roboților. Ei au în seamă totul, au grijă de toate. Niciun om nu mai trebuie să se intereseze de cum merg lucrurile.

— Cu un astfel de sistem, întrebă Corcoran, oamenii ce mai fac?

— Gândesc, răspunse David. Gândesc mult și bine, și când le vine rândul vorbesc foarte elocvent.

— În timpul meu, spuse Corcoran, fermierii veneau la oraș, la cafenea. Mai veneau și mici oameni de afaceri și toți stăteau acolo și puneau la cale soarta lumii, fiecare convins că știe despre ce vorbește. Desigur, habar n-aveau, dar asta nu era nicio problemă. În cuibul lui, fiecare poate fi propriul său filosof. Dar nu ai voștri, nu oricine…

— Noi eram o minoritate, spuse David. Proștii care nu înțelegeau și nu țineau pasul. Eram ghimpele din coasta celor decenți, gălăgioșii…

— Dar din câte am înțeles, nu erați deloc un ghimpe.

— Nu, spuse David. Dădeam doar un exemplu prost.

Urcară o colină mică. Când ajunse în vârf, David se opri.

Corcoran ajunse lângă el și făcu semn din cap în jos.

— Acolo e satul, spuse el.

Era un sat mic, curat. Câteva case erau de dimensiuni respectabile, dar celelalte erau micuțe. Nu erau multe, poate

ceva mai mult de o duzină, dar mai puțin de 20. Un drum îngust forma strada principală a satului. Râul era traversat de un pod și drumul de dincolo de râu șerpuia pe fundul văii punctat de câmpuri și grădini. Dincolo de fundul văii se ridicau iar munți înalți.

— O comunitate închisă, spuse Corcoran. Izolată. Îmi imaginez că roboții cultivă câmpurile și cresc vitele.

— Exact. Și totuși oamenii de aici, cu nevoile lor reduse, au tot ce-și doresc.

Coborâră panta și ajunseră pe drumul ce forma strada principală. Pe ea mergea un bătrân, croindu-și drum cu greu și cu grijă. Nu se mai vedea nimeni altcineva.

Dintr-o căsuță de la marginea orașului ieși un robot. Se îndreptă direct spre ei pășind hotărât. Când ajunse aproape, se opri în fața lor. Era un robot obișnuit, eficient și impersonal, fără niciun fel de brizbrizuri pe el.

— Bine ați venit în satul nostru, spuse el, fără niciun preambul dictat de regulile sociale. Ne bucurăm că ați venit. Vreți să veniți cu mine și să serviți o supă? Asta e tot ce avem astăzi împreună cu obișnuita pâine, dar avem din belșug. Am rămas fără cafea de ceva timp, dar vă putem oferi o halbă din cea mai bună bere a noastră.

— Vă acceptăm ospitalitatea cu adâncă recunoștință, spuse ferm David. Ne e dor de o tovărășie. Suntem într-o călătorie mai lungă și n-am întâlnit prea multă lume. Când am auzit de satul vostru, am venit să-l vizităm.

— Sunt domni aici, le spuse robotul, care vor fi bucuroși să discute cu dumneavoastră. Suntem un loc liniștit și izolat, care ne lasă timp pentru meditații adânci. Avem gânditori aici care se pot măsura cu oricine din acest ținut.

Se întoarse și-i conduse la căsuța din care ieșise. Le deschise ușa lăsându-i să treacă.

De-a lungul unui perete se întindea o tejghea cu scaune în fața ei. În centrul camerei se afla o masă mare, rotundă pe care pâlpâiau câteva lumânări. În jurul mesei stăteau vreo 6 oameni. Farfurii mari de supă erau împinse într-o parte și înlocuite cu halbe. În ciuda lumânărilor, camera era întunecată și închisă. În toată clădirea erau numai două ferestre mici prin care pătrundea lumina.

— Domnilor, spuse robotul cu o voce sobră, avem vizitatori.

Vă rog să aveți amabilitatea să le faceți loc.
Oamenii de la masă își traseră scaunele să le facă loc noilor veniți.
Un timp, după ce cei doi se așezară, domni tăcerea, cei de la masă uitându-se atenți la ei și parcă un pic bănuitori. Corcoran îi studie și el la rândul lui. Cei mai mulți erau bătrâni și purtau bărbi. Dar erau oameni curați, respectabili. Crezu că percepe și mirosul de săpun; hainele lor erau obișnuite și curate, deși peticite pe alocuri.
Un bătrân cu o claie de păr alb ca zăpada și o barbă la fel de albă, le spuse în cele din urmă:
— Discutam despre scăparea umanității din moara în care ne-au adus vechile condiții sociale și economice. Toți suntem convinși că salvarea a venit prea târziu în timp. Asta pare să fie un lucru asupra căruia am căzut cu toții de acord, deși fiecare dintre noi are opinii divergente în ceea ce privește cum și când a venit. Lumea, am fost de acord să începem cu ea, a devenit atât de artificială, atât de climatizată, de sterilizată și de confortabilă, încât omul nu mai e om, ci un animal de casă întreținut de calculator. Are vreunul dintre voi vreo părere despre asta?
Bingo, își zise Corcoran. Chiar așa. Fără nicio introducere, fără întrebări, cine sunteți și cu ce vă ocupați, nimic despre cât ne bucurăm că ați venit, fără flecăreală, fără preliminarii. Oamenii ăștia sunt fanatici, își zise el, deși nu era niciun semn de fanatism – nu se vedeau luciri în ochii lor, nici corpurile nu erau tensionate. De fapt, păreau oameni calmi și la locul lor.
— Ne-am gândit la asta, desigur, din când în când, spuse David, vorbind la fel de liniștit ca bătrânul cu barbă albă. Dar gândurile noastre s-au îndreptat mai mult la cauza pentru care omenirea, ca să începem cu ea, s-a lăsat prinsă astfel. Am căutat această cauză, dar sunt atâția factori, și toți atât de complecși încât e greu să faci o afirmație sigură. În ultimele luni am auzit frânturi de zvonuri despre o nouă școală de gândire, care recomandă incorporalitatea ca un răspuns final la toate problemele omenirii. Acest lucru e nou pentru noi. Fiind lipsiți de legături atâta vreme, ne-am lovit abia acum de un gând despre care s-a vorbit ceva timp. Am vrea tare mult să înțelegem sensul lui.
Toți cei de la masă se aplecară înainte cu interes.

— Spune-ne ce știi despre asta, spuse cel cu barba albă. Ce ai auzit de asta?

— Mai nimic, spuse David. Numai șoapte ici și colo. Nicio explicație. Niciun amănunt despre ce se petrece. Ne-a lăsat încurcați. Am auzit menționat un lucru straniu – Infiniții. Dar nu știm ce se înțelege prin asta.

Un om pe capul căruia nu se mai afla niciun fir de păr, dar cu o enormă mustață de morsă, spuse:

— Am auzit și noi de asta, probabil nu mai multe decât ați auzit și voi. Călători care au trecut pe aici au pomenit de asta. Era unul care susținea că incorporalitatea va aduce în sfârșit omenirii nemurirea atât de căutată.

Robotul aduse două farfurii de supă și le puse în fața lui Corcoran și a lui David. Corcoran luă o lingură și încercă supa. Era caldă și gustoasă. Un fel de carne, de vită după gust, tăiței, morcovi, cartofi și ceapă. Înghiți o a doua lingură cu încântare.

Un al treilea bărbat care, de astă dată, avea un barbișon, spunea:

— Nu e greu de văzut de ce o astfel de noțiune are atâta popularitate. Moartea a fost totdeauna privită ca un lucru rușinos. Încercările de a ajunge la longevitate au fost un protest parțial împotriva sfârșitului rușinos al vieții.

— Din câte înțeleg, incorporalitatea va însemna, sau s-ar putea să însemne, pierderea individualității, spuse dezaprobator un bărbat mai tânăr.

— Ce ai împotriva faptului de a fi împreună? întrebă Barbișonul.

— Noi vorbim despre mintea umană, spuse Barbă Albă. Dacă ar fi posibil să ajungi la incorporalitate, asta ar însemna că mintea umană va supraviețui și trupul va fi lepădat. Dacă te gândești mai bine la această propunere, vei vedea că mintea umană, inteligența, e tot ce contează.

Tânărul întrebă:

— Dar ce va fi mintea fără trup? Mintea are nevoie de un vehicul.

— Nu sunt sigur că mintea are nevoie de un vehicul, spuse Barbă Albă. Mintea poate fi ceva complet în afara parametrilor universului fizic. Am fost, mi se pare, în stare să explicăm totul în afară de minte și de timp. În fața acestora omenirea se împotmolește.

Robotul le aduse lui Corcoran și lui David halbe cu bere. Puse jos un taler și un cuțit și o bucată de pâine neagră pe taler.

— Mâncați, spuse el. E o mâncare bună și sănătoasă. Mai avem supă, dacă vreți. Și bere.

Corcoran tăie o felie subțire de pâine pentru David și alta pentru el. Muie pâinea în supă și mușcă din ea. Era excelentă. La fel și berea. Se apucă să se bucure de ele.

David vorbea iar.

— Asta a fost treaba cu Infiniții. Am auzit cuvântul, dar nu știm ce ar putea fi.

Bătrânul cu barba ca neaua răspunse:

— Ca și voi, am auzit numai zvonuri. Pare să fie un cult, dar sunt și idei că nu e în întregime uman. Se vorbește în șoaptă și despre misionari extratereștri.

— N-avem prea multe elemente ca să discutăm acest subiect, spuse Barbișonul. Noțiunile apar la un moment dat, se dezvoltă un timp și apoi dispar. Incorporalitatea zici – dar cum să ajungi la ea?

— Cred că, dacă omenirea vrea să devină fără trup, se va găsi o cale, spuse Mustața de Morsă. De multe ori omul a făcut lucruri de care era mai bine să nu se apuce.

— Totul se întoarce, spuse Barba ca Neaua vorbind pe un ton avocățesc, la o caracteristică umană pe care am cântărit-o seri de-a rândul – nesăturata căutare a fericirii de către omenire…

Corcoran lăsă discuția să continue. Își luă și restul de supă cu un colț de pâine, apoi goli halba. Se îndreptă în scaun cât putu mai bine, umplându-l.

Privi în jurul camerei și văzu pentru prima oară că era de fapt o baracă. Era mică și mohorâtă, fără ornamente, cu prea puțină preocupare pentru confort, ideea unui robot despre un sălaș, un spațiu îngrădit, de apărare împotriva vremii. Era bine lucrată, cât puteau de bine s-o facă niște roboți. Masa și scaunele erau făcute din lemn veritabil, solid. Vor dura secole. Dar pe lângă munca bine făcută și lemnul veritabil, nu mai era nimic altceva. Farfuriile de supă și halbele erau din cea mai simplă ceramică; lumânările erau făcute în casă. Chiar și lingurile de supă erau făcute din lemn sculptat și șlefuit.

Și totuși acești oameni din sat stăteau la masa asta brută, în acest adăpost primitiv și discutau lucruri care erau departe de abilitatea sau puterea lor de a le influența în vreun fel,

bolborosind fericiți considerații privind treburi despre care n-aveau nicio informație pe care să le bazeze – deși, își spuse, el n-ar fi un judecător tocmai potrivit pentru asta. Dar, se gândi el, nu prea avea de ce să se mire. Totul se petrecea în vechea și onorabila tradiție care se pierdea în negurile istoriei. În vechea Atenă, oamenii trândavi se întâlneau în Agora pentru a se angaja în discuții pompoase; veacuri mai târziu, oameni trândavi stăteau în ușile prăvăliilor americane de țară și vorbeau la fel de pompos ca orice vechi atenian despre lucruri pe care nu le înțelegeau. În cluburile engleze, alți oameni stăteau în fața băuturilor lor bolborosind unii la alții.

Trândăvia ducea la pălăvrăgeală, se gândi el și oamenii erau transportați de strălucirea propriilor gânduri. Acești oameni de aici deveniseră trândavi datorită unei societăți computerizate și robotizate.

David se ridica din scaunul său spunând:

— Mă tem că pentru noi e timpul să plecăm. Am mai zăbovi dacă am mai putea, dar trebuie să ne vedem de drum. Mulțumim pentru mâncare și băutură și pentru conversație.

Bărbații de la masă nu se ridicară. Nu întinseră mâinile pentru a spune la revedere. Priviră scurt în sus și dădură din cap, apoi se întoarseră la interminabila lor discuție.

Corcoran se ridică împreună cu David și porni spre ușă. Robotul, acum înaintea lor, le-o ținu deschisă.

— Mulțumim pentru supă și pentru bere, spuse David.

— Oricând, spuse robotul. Sunteți bineveniți oricând.

Apoi fură afară în stradă, ușa închizându-se în urma lor.

Strada era pustie.

— Am găsit ceea ce am căutat, spuse David. Știm acum că Infiniții sunt aici, că s-au postat și și-au început misiunea.

— Îmi pare rău pentru oamenii ăia de acolo, spuse Corcoran. Niște nenorociți vrednici de milă. Nu fac nimic altceva decât să stea și să pălăvrăgească.

— Nu-i nevoie să le plângi de milă, spuse David. Ei pot să nu-și dea seama, dar au găsit fericirea. Sunt oameni cu adevărat fericiți.

— Poate așa o fi, dar e un mod oribil de a o sfârși pentru rasa umană.

— Poate că la asta s-a străduit tot timpul rasa să ajungă. În toată istoria sa, omul a căutat o metodă care să permită ca

altcineva să-i facă treaba. Mai întâi câinele, apoi boul, calul. Apoi mașinile și după computere, roboții.

Amurgul tocmai începuse să se lase în vale când ajunseră în poiana unde se afla peregrinul.

Pe când se apropiau de peregrin, o ceață de scânteieri vagi veni în întâmpinarea lor. Corcoran, care o observă primul, se opri brusc. Simți cum i se ridică părul de pe spinare cuprins de o frică atavică, apoi își dădu seama brusc de ce se întâmpla.

— David, spuse el, vorbind încet, avem un vizitator.

David își ținu respirația, apoi spuse:

— Henry, ne bucurăm că te-ai întors. Am tot sperat că o vei face.

Henry plutea peste iarbă și veni mai aproape de ei.

„Mi-ați lăsat o urmă lungă, spuse el. Am avut mult de mers.”

— Ce știi de ceilalți? în ce peregrin ai fost?

„N-am fost în niciun peregrin, spuse Henry. Am rămas la Hopkins Acre. Știam că ați plecat separați unii de alții și nu aveam nicio urmă a voastră.”

— Deci, ai planificat s-o iei de la zero.

„Asta am și făcut. Și e bine că am făcut așa. Ar fi apărut complicații.”

— Ne-ai găsit. Ăsta e un început. Dar de ce ne-ai urmărit pe noi? Trebuia să fi știut că suntem în stare să ne purtăm singuri de grijă. Ar fi trebuit să iei urma lui Enid. Ea avea cea mai puțină experiență, își asuma cel mai mare risc.

„Asta am și făcut, spuse Henry. Ea a dispărut.”

— Cum se poate una ca asta? Ea te-o fi așteptat. Ar fi știut că o să-i iei urma.

„Nu m-a așteptat. A ajuns la prima ei destinație, apoi a plecat. Mi-e teamă că a fugit de monstru. La prima ei destinație zace monstrul, mort.”

— Mort? Cine o fi omorât monstrul?

— Poate Boone, spuse Corcoran. Boone era cu ea. El a fugit în peregrinul ei cu monstrul pe urmele lui. Am încercat să-l ajut, dar tu m-ai apucat și m-ai aruncat în peregrin.

„Nu mă lași să spun totul, se văicări Henry. Trebuie mereu să te bagi în discuție cu palavrele tale. Mai sunt și altele de spus.”

— Păi, atunci spune.

„Ea m-a lăsat singur. Sunt sigur de asta. Și Boone a fost părăsit.”

— Asta nu prea sună corect. Ea nu l-ar fi părăsit.

„Pot fi sigur de puține lucruri; spuse Henry. Am numai deducții. Am ajuns la destinație departe, în trecut de la Hopkins Acre. 50.000 de ani în trecut, în sud-vestul Americii de Nord. Peregrinul dispăruse, dar se mai simțea mirosul lui. Peregrinul plecase cu numai o săptămână sau mai mult înainte.”

— Mirosul? întrebă Corcoran. Ia urma peregrinilor după miros?

— Nu știu, zise David. Cred că nu știe nici el, așa că n-are niciun rost să-l întrebi. Are ceva ce nu avem nici tu nici eu și n-aș îndrăzni să ghicesc ce anume.

„Pot s-o fac, spuse Henry. Nu știu cum; nu-mi pun problema. Acum mă lăsați să continui?”

— Dacă-ți face plăcere, spuse David.

„M-am uitat în jur. Era un foc de tabără destul de recent. Două – trei zile, poate cel mult patru. Lângă el era un morman de pietre. Pe el era o bucată de hârtie prinsă cu o piatră în vârful lui. N-am putut să ridic piatra și nici să mă strecor suficient de mult sub ea pentru a citi ce scria, dacă scria ceva, pe hârtie. Cred că era o notă lăsată pentru cei ce vor mai veni. La mică distanță zăcea carcasa monstrului ucigaș distrus și la câțiva pași mai încolo, carcasa unei fiare mari, un fel de taur după cum arăta. Avea niște coame enorme.”

— Nu era niciun semn de la Boone? întrebă Corcoran.

„Niciunul. M-am uitat, dar trebuie să mărturisesc cu toată sinceritatea, că nu prea mult timp. Eram prea îngrijorat de Enid. Poteca de urmat era lungă și grea, dar am găsit a doua destinație unde aterizase peregrinul ei.”

— Și Enid nu era acolo, spuse David.

„Nici ea, nici peregrinul nu erau acolo. Peregrinul nu decolase; fusese luat. Am găsit urme de tălpici pe pământ; am găsit și urme de roți. Fusese târât și urcat într-un vehicul. Am încercat să găsesc urmele, dar n-am fost capabil să o fac până la sfârșit.

— Ai căutat-o și pe Enid?

„Am încercat făcând foarte multe cercuri largi. Am iscodit fiecare colțișor. Nicio dată n-am dat de o urmă a ei Dacă ar fi fost în zonă, aș fi știut.”

— Deci e pierdută. Și cineva are un peregrin pe care n-ar trebui să-l aibă.

— E o șansă mare, spuse Corcoran, ca ei să nu știe ce au. Cineva l-a găsit, a fost intrigat de el și l-a înhățat repede, înainte

ca să vină proprietarul – imaginându-și că mai târziu vor avea timp să iscodească despre ce este vorba.

David dădu din cap.

— Ascultă, spuse Corcoran, câte mașini de călătorit în timp sunt în lume? câți oameni înainte de timpul vostru știau că această călătorie este posibilă?

„Corcoran s-ar putea să aibă dreptate, spuse Henry. Ar trebui să-l asculți, David. Are un cap bun pe umeri. Privește lucrurile în față.”

— În momentul ăsta, spuse David, nu are rost să dezbatem subiectul. Pentru moment, nu putem ajunge la Enid. Peregrinul ei a dispărut și tot așa și ea. Nu avem habar unde să căutăm.

„Eu aș sugera să ne întoarcem la locul acela preistoric, spuse Henry. Acolo îl putem căuta pe Boone. El s-ar putea să aibă vreun indiciu care să ne ajute s-o găsim pe Enid. Ea i-o fi spus ceva care ar putea fi semnificativ.”

— Ne poți duce acolo? Ai coordonatele?

„Foarte apropiate. Am coordonatele locului. Le-am prelucrat cu grijă înainte de a pleca. Iar coordonatele de timp sunt doar puțin aproximative.”

— Cred că ai dreptate, spuse David. Putem găsi ceva pe care să ne centrăm. Altfel rătăcim de colo colo fără să știm ce să facem.

Corcoran încuviință.

— Asta trebuie să facem, spuse el.

David păși prin ușa peregrinului întinzând o mână ca să-l apuce pe Corcoran și să-l tragă înăuntru.

— Închide ușa aia, spuse el și pregătește-te. O dată ce Henry îmi dă coordonatele, o luăm din loc.

Corcoran închise ușa și se duse înainte, urmărind cum David scrie coordonatele în jurnalul său pe măsură ce i le dădea Henry. David întinse degetele spre panoul cu instrumente.

— Ține-te bine, avertiză el, apoi urmară șocul și bezna, bezna adâncă și fără iertare. Și aproape instantaneu, David ciripea iar. Am ajuns.

Corcoran găsi ușa și se luptă cu ea, o deschise în cele din urmă și se rostogoli afară. Soarele strălucea de pe un cer muiat. Coline se înălțau pe fondul albastru topit. Pelinul strălucea în sclipirea nisipului. Pe câmpie se vedea scheletul unei fiare mari.

— Ești sigur că ăsta e locul? îl întrebă David pe Henry.

„Ăsta e. Mergi drept înainte și vei găsi cenușa unui foc de tabără.”

— Nu e niciun morman de pietre, spuse Corcoran. Ai spus că lângă foc e un morman de pietre și o notă fixată pe el.

„Ai dreptate. Mormanul nu e aici, dar pietrele din care era făcut sunt împrăștiate pe pământ. Cineva l-a dărâmat.”

Corcoran o luă înainte. Pietrele erau împrăștiate pe pământ și în mijlocul lor era o gaură săpată. Cenușa focului era albă pe fondul nisipului.

— Lupi sau vulpi, spuse Corcoran. Au împrăștiat pietrele pentru a ajunge la ceea ce era sub ele. Trebuie să fi fost ceva îngropat sub morman.

— Carne, spuse David. Boone trebuie să fi ascuns niște carne acolo și a construit mormanul pentru a ține lupii la distanță.

Corcoran încuviință. Suna rezonabil.

— Nota ar trebui să fie pe undeva pe aici, spuse David. Totul se potrivește. Cenușa focului. Scheletul unui animal mare. Grămada aia de gunoi care trebuie să fie resturile monstrului ucigaș.

Căutară nota dar nu o găsiră.

— Nicio speranță, spuse David. A zburat-o vântul. N-avem nicio șansă s-o mai găsim.

Corcoran stătea și privea câmpia din jur. Undeva departe, un nor de praf unduia ca un șarpe dansând. Chiar la limita vederii dansau puncte întunecate pe fondul căldurii tremurânde. Bizoni, își spuse Corcoran, deși era mai mult o presupunere; un ochi uman neajutat nu putea în niciun fel să poată distinge ceva până acolo. Scheletul, asta o știa, era al unui bizon preistoric. Craniul zăcea într-o parte, sprijinit într-un corn, celălalt corn străpungând aerul. Nicio altă creatură decât un bizon, gândi el, nu avea coame ca acesta.

Oare Boone omorâse bizonul? Dacă așa era cazul, trebuie să fi avut cu el o pușcă de calibru mare, pentru că niciun alt tip n-ar fi putut doborî un animal așa mare. Și dacă avea pușcă, tot el e cel care a doborât monstrul ucigaș? Corcoran dădu din cap; n-avea cum s-o știe.

— Ce facem acum, întrebă David.

— O să dăm o raită prin jur spuse Corcoran. S-ar putea să ne întâlnim cu Boone întorcându-se de pe unde o fi fost. S-ar putea să-l găsim mort. Deși e greu de crezut că ar putea să-l ucidă

ceva. După toate riscurile pe care și le-a asumat, după toate belelele în care a fost, nebunul ăsta blestemat ar fi trebuit să moară de mult. Dar viața lui e vrăjită.

— O să urc colina, spuse David. Din vârf poate văd ceva care să ne dea un indiciu.

— Te-ar ajuta un binoclu.

— Mă îndoiesc că avem vreunul. Mă duc să văd.

David se întoarse la peregrin; Corcoran se îndreptă spre mormanul de resturi care fusese monstrul ucigaș. Se ținu la distanță de el dând un cerc larg în jurul lui, deși grămada de metal nu mai putea prezenta nicio amenințare. Totuși, o conștiință ce părea să nu-i aparțină îl avertiza să se țină la distanță.

David se întoarse de la peregrin.

— N-am găsit niciun binoclu, spuse el. Horace a aruncat în el totul în grabă; nu s-a gândit la nimic.

— Am să mă urc pe colină dacă n-ai prefera s-o faci tu.

— Nu. Am s-o fac eu. Sunt foarte bun la cățărat.

— Eu o să mă plimb la poalele colinei, spuse Corcoran. Nu mă aștept să găsesc mare lucra. Toată treaba asta îmi sună cumva deosebit. Încep să mă întreb dacă nu cumva Boone o fi șters-o cu Enid.

— Henry nu crede că a făcut-o.

Corcoran își înăbuși o observație nu tocmai amabilă la adresa sclipitorului Henry. În locul ei, puse întrebarea:

— Unde e Henry? N-a scos o vorbă de mult timp și nici nu l-am mai zărit.

— Dacă mă gândesc bine, nici cu. Dar asta nu înseamnă nimic. O să se întoarcă. Probabil că mișună prin împrejurimi.

David ducea o pușcă de vânătoare. Trebuie s-o fi luat când căuta binoclul. I-o întinse lui Corcoran ținând-o în sus de pat.

— Poftim, s-ar putea să ai mai multă nevoie de ea decât mine.

Corcoran dădu din cap.

— Nu mă aștept să dau de vreun necaz. Am să am grijă să nu dau. Iar tu să fii al naibii de sigur că nu tragi într-o țintă greșită. Pe aici sunt creaturi pentru care o pușcă de vânătoare s-ar putea să nu însemne mare lucru.

David își îndesă arma confortabil sub braț, părând mulțumit că n-a luat-o Corcoran.

— N-am tras niciodată cu arma asta, nici cu alta, spuse el, dar

în plimbările mele pe la Hopkins Acre m-am obișnuit să port una. Mai ales pușca asta a devenit o parte din mine. Mă simt mai bine, mai eu însumi, cu ea sub braț. Pușca n-a fost niciodată încărcată când am luat-o cu mine.

— Ascultă-mă pe mine, spuse Corcoran cu oarecare dezgust, și încarc-o. Presupun că ai gloanțe?

David se bătu peste unul din buzunarele jachetei sale.

— Chiar aici. Vreo două mâini. Chiar și la Hopkins Acre totdeauna aveam la mine două gloanțe. Le scosesem din pușcă dar, Timothy insista că pușca trebuie totdeauna să fie încărcată când stă în rastel.

— E o absurditate să cari după tine o pușcă dacă n-ai de gând s-o folosești, spuse Corcoran. Ce rost are să iei o pușcă dacă nu-i încărcată? Bătrânul meu îmi spunea de mult, când mi-a dăruit prima pușcă – niciodată să nu îndrepți o pușcă spre nimic, în afară de cazul că ai de gând să ucizi.

— Am îndreptat adesea această pușcă spre ceva, spuse David, dar n-am ucis niciodată. Am îndreptat-o spre sute de păsări pe care le stârneau câinii, dar n-am apăsat niciodată pe trăgaci.

— Ce ai de gând să dovedești – că ești totuși civilizat?

— M-am întrebat adesea asta, spuse David.

Rătăcind pe la poalele colinei, Corcoran găsi un firicel de apă care fusese lărgit formând un bazin în care se strângea apa. Stârni pe neașteptate un viezure care sâsâi la el înainte să dispară în viteză. Își dădu seama că se ține după el un lup și nu-i dădu nici o atenție. Îl urmărea mereu ținându-se la aceeași distanță, fără să se apropie dar nici să rămână în urmă.

Nu s-a mai întâmplat nimic altceva. Nu găsi nimic demn de interes. După un timp se întoarse și urmă curba colinei înapoi spre locul unde se afla peregrinul. Înainte de a se întoarce, lupul dispăruse.

Soarele nu era cu mult deasupra orizontului vestic. Folosind niște lemne din grămada rămasă lângă vechiul foc de tabără, aprinse un foc. Se duse la bazin și se întoarse cu o găleată de apă. Când David coborî de pe colină, el frigea șuncă într-o tigaie și clătite în alta.

David se lăsă la pământ cu pușca în poală.

— Nu e nimic, spuse el. Câteva turme păscând departe pe câmpie și asta e tot. Ăsta e cel mai singuratic loc pe care l-am

văzut vreodată.

— Toarnă-ți niște cafea, îi spuse Corcoran. Am destule clătite pentru tine ca să începi. Ia și niște șuncă. Farfuriile și cănile sunt acolo pe pătură.

După ce s-a servit cu primele clătite, David întrebă:

— Vreun semn de la Henry?

— Nici urmă.

— E ciudat pentru el să plece fără să spună nimic. Sau să lipsească atât de mult timp.

— I-o fi venit vreo idee și o fi vrut s-o verifice.

— Sper că da, spuse David. Sunt momente în care nu sunt sigur că-l înțeleg pe Henry. E fratele meu și încearcă să-l vezi în carne și oase, deși nu mai e de mult carne și oase, – dar rămâne totuși fratele meu, cu toate că e o ființă omenească destul de neobișnuită. S-a lăsat prins în capcană de Infiniți, de vorbele lor mieroase și frumoase. Dar procesul n-a avut loc. Poate Henry era prea dificil, o personalitate prea contorsionată ca să poată fi prinsă.

Corcoran încercă să fie liniștitor.

— Nu-ți face griji cu el. Nu i se poate întâmpla nimic. Nimic nu poate pune stăpânire pe el.

David nu răspunse. Câteva momente mai târziu, întrebă:

— Ce crezi că ar trebui să facem acum? Are vreun rost să mai rămânem aici?

— E prea devreme să spunem, zise Corcoran. Am fost aici numai câteva ore. Să așteptăm măcar până mâine. Atunci poate vom avea alte idei.

O voce fără sunet le vorbi.

„Căutați un om pe nume Boone?” întrebă ea.

După un moment de surpriză, Corcoran îi spuse lui David:

— Ai auzit asta?

— Da, am auzit. Nu a fost Henry. E altcineva.

„Eu sunt mintea”, spuse vocea „a ceea ce voi numiți un monstru ucigaș. Vă pot ajuta în privința lui Boone ăsta.”

— Poți să ne spui unde este? întrebă Corcoran.

„Vă pot spune unde a plecat. Dar mai întâi trebuie să încheiem un târg.”

— Ce fel de târg, monstrule?

„Nu-mi mai spuneți monstru. E destul de rău că gândiți astfel despre mine, dar să mi-o și spuneți în față e grosolănie curată.”

— Dacă nu ești un monstru, atunci ce ești?

„Sunt un servitor credincios care nu face altceva decât să execute ordinele stăpânului său. Nu e problema mea să pun la îndoială înțelepciunea voinței sale.”

— Nu te mai obosi să te scuzi, spuse David. Știm cine ești. Zaci în învălmășeala de resturi care au fost odată un monstru ucigaș.

„Începeți iar să-mi spuneți monstru. Și eu n-am încercat în niciun fel să mă scuz.”

— Mie mi-a sunat ca și cum ai fi făcut-o, spuse Corcoran. Hai să vedem ce-i cu târgul.

„E un târg simplu. Direct și fără brizbrizuri. Eu vă spun unde să-l căutați pe Boone, dar înainte să fac asta voi trebuie să mă scoateți din ruina asta a vechiului meu eu și să vă angajați cu toată onestitatea că mă veți duce de aici oriunde, departe de această înfiorătoare nimicnicie.”

— Păi, spuse David, ăsta e un târg simplu.

— Ia-o încet, îi atrase atenția Corcoran. Întreabă-te câtă încredere putem acorda vocii ăsteia de la fier vechi.

— Pare un lucru destul de simplu, spuse David. El știe unde e Boone și vrea…

— Aici e aici. El nu spune că știe unde e Boone. Zice că ne va spune unde să-l căutăm. Astea sunt două lucruri diferite.

— De fapt, așa e. Cum e cu asta, domnule? Cât de exacte sunt informațiile tale?

„O să vă ajut așa cum pot. Ajutorul pe care vi-l ofer nu se va limita la găsirea lui Boone.”

— Ce altfel de ajutor? Cum ne mai poți ajuta?

— Las-o baltă, mormăi Corcoran. Nu-i mai da nicio atenție. E la înghesuială și e gata să promită orice numai să scape.

„Dar pentru caritatea umană, se văicări monstrul, trebuie să vă fie milă de mine. Nu trebuie să mă condamnați la milenii de lipsă de orice contact cu vreun stimul extern. Sunt orb; cu excepția acestei discuții telepatice nu am nici auz. Nu simt căldura sau frigul. Chiar și trecerea timpului e vagă. Nu pot să fac diferența dintre o secundă și un an.”

— Ești în găleată, spuse Corcoran.

„Așa e. Fiți bun domnule și fie-vă milă de mine.”

— N-am să ridic o mână să te ajut. N-am să ridic un deget.

— Ești cam dur cu el, spuse David.

— Nu tot atât de dur pe cât a fost el la Atena. Nu mai dur decât ar fi fost el cu noi dacă ar fi avut șansa – dacă n-ar fi încurcat-o.

„N-am încurcat-o eu. Eu sunt un mecanism eficient. M-a părăsit norocul.”

— Categoric te-a părăsit, spuse Corcoran. Și încă mai fuge de tine. Acum taci. Nu mai vrem să te auzim.

Tăcu. O vreme nu-l mai auziră.

După un timp, David spuse:

— Henry nu s-a întors. Am rămas singuri, tu și cu mine. Mintea monstrului spune că are informații. Cred că e rezonabil să credem că într-adevăr are. Era aici când era și Boone. Poate o fi vorbit cu el.

Corcoran mormăi:

— Încerci să te convingi singur că ar trebui să arăți mărinimie unui dușman învins, că ar trebui să acționezi nobil într-o situație ca asta. E vorba de capul tău, dacă vrei să ți-l riști. Eu mă spăl pe mâini. Fă ce vrei.

Soarele apusese și se lăsa o beznă adâncă. Undeva, în pustietăți, urlă un lup și altul îi răspunse. Corcoran termină de mâncat.

— Dă-mi farfuria și argintăria, îi spuse lui David. Mă duc jos la bazin să le spăl.

— Vrei să vin să te păzesc?

— Nu. O să fiu în siguranță. E doar la doi pași de aici.

Ciucit lângă bazinul săpat în rocă, Corcoran spălă vesela. La răsărit, luna se ridica încet. La distanță, vreo șase lupi se tânguiau jelindu-și viața grea și amară.

Când se întoarse la foc, David scosese deja păturile.

— A fost o zi lungă, spuse el și trebuie să dormim bine. Am să fac primul de gardă. Cred că trebuie să facem de gardă.

— Da, cred că ar trebui, spuse Corcoran.

— Mă îngrijorează Henry, îi spuse David. Știe că într-o situație ca asta n-ar trebui să ne divizăm forțele.

— Probabil că a întârziat numai, spuse Corcoran. Dimineață o să se întoarcă și lucrurile vor reintra în normal.

Își împachetă jacheta ca s-o folosească drept pernă și întinse pătura. Câteva momente mai târziu era deja adormit.

Când se trezi, era întins pe spate. Deasupra lui, cerul se mai luminase de prima atingere a zorilor, iar David nu-l chemase să-

și ia în primire garda.

Naiba să-l ia, se gândi Corcoran. Știa mai bine cum stau lucrurile. Și nu trebuia să-mi dovedească că poate mai mult sau că e mai bun decât mine.

— David! strigă el. Ce crezi că faci, lua-te-ar naiba?

Pe colină cântau păsărele salutând prima geană de lumină de la răsărit. Cu excepția cântecului lor nu se mai auzea niciun alt sunet, iar tremurul flăcărilor focului ce se stingea era singura mișcare. Pe câmpie, oasele înălbite ale bizonului străluceau în lumina moale a dimineții; iar puțin mai la dreapta de ele se puteau vedea resturile ce marcau moartea monstrului ucigaș.

Corcoran se ridică, scuturând pătura cu care se învelise. Se duse spre foc luând un băț lung pentru a rearanja jarul împrăștiat. Se ciuci lângă foc și atunci auzi zgomotul de bale care îi trimise fiori pe spinare. Nu mai auzise acest sunet mai înainte și habar n-avea ce ar putea fi, dar avea darul să te înghețe, lucru ce-l făcu să încremenească. Se auzi din nou și de data asta fu în stare să întoarcă capul pentru a vedea de unde ar putea veni.

Pentru moment tot ce putu vedea fu o pată palidă aplecată deasupra alteia întunecate care zăcea pe pământ. Își încordă vederea să vadă mai bine dar nu recunoscu pata deschisă până ce aceasta nu ridică capul – fața plată de pisică, urechile cu smocuri, strălucirea colților de 6 inci – un tigru cu colții de sabie aplecat deasupra prăzii, mâncând cu zgomotul acela oribil pentru a marca deliciul mâncării.

Corcoran știa cine e prada. Acolo, sub ghearele și dinții tigrului zăcea David!

Apucând bățul pe care îl scosese din grămada de lemne, Corcoran se ridică. Balansă bățul în mână, apucându-l mai bine. Era o armă neînsemnată, dar era singurul lucru pe care îl avea. Felina se ridică și ea pe picioarele ei. Era mult mai mare decât crezuse. Avea dimensiuni înspăimântătoare. Păși peste pata neagră care era David și mai făcu vreo câțiva pași înainte. Se opri și rânji cu colții curbați strălucind în soare. Picioarele din față erau mai lungi decât cele din spate; spinarea i se curbă și bestia părea gata să stea jos. Acum era destulă lumină pentru Corcoran ca să vadă blana pătată, pete brune pe un fond mai deschis.

Nu se mișcă. După ce făcu vreo câțiva pași, nu se mai mișcă

nici felina. Apoi, încet, intenționat, de parcă nu s-ar fi hotărât, se întoarse. Se duse ușor înapoi la pradă, își coborî capul, adulmecând pata întunecată astfel încât să poată să o apuce mai bine. Dinții felinei se înfipseră în pata întunecată și o ridică; Apoi felina începu să se îndepărteze, fără grabă, întorcând spatele omului de lângă foc.

Corcoran o privi incapabil să miște vreun mușchi. Felina trecu la o alergare fără efort. Își ținea capul în sus astfel încât prada atârnândă să nu atingă pământul. Dar un picior căzu și începu să se târâie, felina împiedicându-se o dată sau de două ori de el când laba ci călcă peste piciorul atârnând. Merse pe la baza falezei, ocolind pintenul de deal ce ieșea din colină în câmpie, apoi dispăru.

Corcoran nu se mișcă până când fiara nu plecă. Se chirci iar în fața focului și mai puse câteva lemne pe el. Lemnul luă foc și flăcările se ridicară în înălțimi. Încă chircit, se întoarse să vadă dacă peregrinul se mai afla acolo unde poposise. La vreo zece metri sau mai mult dincolo de foc zăcea pușca de vânătoare. Nu observase mai înainte pușca. Fusese prea întuneric și, în orice caz, fusese prea ocupat să urmărească felina ca să mai vadă și altceva. Nu se mișcă s-o ridice. Era încă paralizat de frică.

Încet, grozăvia a tot ceea ce se întâmplase îl izbi cu toată puterea. Ucis de un tigru cu colții de sabie! Ucis și mâncat de un tigru cu colții de sabie! Ucis nu la mânie sau în apărare, nici în furia ucigașă, ci omorât pentru carnea de pe oase.

David era mort. David cine? Șocat, Corcoran își dădu seama că nu-i știa nici măcar numele de familie. Cei de la Hopkins Acre nu-l pomeniseră niciodată și nici el nu-i întrebase. El își rememoră lista: David, Enid, Timothy, Emma și Horace. Deși nu prea era corect. Numele de familie al lui Horace trebuia să fie altul.

David nu-l chemase, îl lăsase să doarmă. Dacă m-ar fi chemat, se gândi Corcoran, aș fi putut fi eu în locul lui.

Încercă, în imaginație, să-și dea seama cum s-a întâmplat moartea. David trebuie să fi auzit ceva dincolo de foc, în bezna dinaintea zorilor și s-a dus să cerceteze ce este. Trebuie să fi fost luat prin surpriză căci altfel ar fi văzut felina. Oricare a fost situația, nu a tras cu pușca.

Dacă aș fi fost cu, cugetă Corcoran, aș fi tras. Dacă aș fi plecat de lângă foc și aș fi dat cu nasul de un tigru cu colții de

sabie, aș fi folosit pușca. O pușcă de vânătoare nu e chiar arma cea mai potrivită împotriva unui tigru cu colții de sabie, dar de aproape, deși poate că nu l-ar fi omorât, ar fi înăbușit pofta de a ucide chiar și a unui animal atât de mare. David nu folosise pușca, poate pentru că n-a tras niciodată cu ea, poate pentru că era prea civilizat ca s-o utilizeze, chiar dacă ar fi avut șansa.

Bietul nebun, își spuse Corcoran.

Plecă de lângă foc și se duse la pușcă. Avea două cartușe pe țeavă; nu se trăsese cu ea. O luă sub braț și se aventură mai departe. Pe pământ zăcea o cizmă și în interiorul cizmei, un picior. Oasele erau dislocate, rupte de dinții unui animal de pradă. Puțin mai departe era o jachetă sfâșiată. În jurul ei erau împrăștiate alte gloanțe rămase acolo unde căzuseră. Corcoran le strânse și le puse în buzunarul lui. Nu părea să mai fi rămas nimic altceva din David. Se întoarse înapoi la cizma cu piciorul prins în ea și stătu acolo privind-o. Nu se aplecă s-o atingă. Ar fi fost, o impietate s-o ridice, își spuse el și se depărtă.

Se întoarse înapoi la foc și se ciuci iar. Ar trebui să mănânce ceva, știa asta, dar n-avea niciun chef. Gura îi era amară și sălcie.

Acum ce trebuia să facă?

Era sigur că ar fi putut opera peregrinul. Știa unde păstra David jurnalul; îl urmărise pe David cum programase panoul de comandă pentru a ajunge aici.

Dar unde să se ducă? Înapoi în secolul său, douăzeci, spălându-se pe mâini de întreaga afacere? se gândi la asta. Ideea îl atrăgea oarecum, dar nu se simțea în largul său s-o aplice. Gândind așa, se simțea ca un dezertor. Boone fusese undeva în acest petec nebunesc de timp și el nu trebuia să plece până când nu era sigur că nu putea să-l ajute pe prietenul său.

Se gândi la tigrul cu colții de sabie și la ce înseamnă să fii singur prin locurile astea uitate de Dumnezeu și ideea nu prea îi surâse. Dar cântări toate acestea în comparație cu nevoia de a fi aici dacă Boone s-ar fi reîntors de pe unde plecase. Și Henry, la fel poate, deși Henry n-avea nevoie de peregrin ca să se miște prin timp și spațiu. Henry, se hotărî, n-avea nicio nevoie de el.

Luă în considerare tigrul și își dădu seama că felina fusese un incident care nu trebuia luat în considerare la luarea unei

decizii. Felina s-ar putea să nu se mai întoarcă. Chiar dacă o făcea, acum era o armă în mâinile cuiva care știa s-o folosească. Cu arma în mână își spuse el, n-ar fi la fel de vulnerabil ca David. Noaptea ar putea dormi în peregrin, cu ușa bine închisă contra carnivorelor ce mișunau pe aici. Avea de mâncare o oarecare vreme și apă în gaura de scurgere. Știa că putea să rămână oricât ar fi vrut.

Dimineața se instalase și el se puse în mișcare. Se duse la bazin după o găleată de apă; se duse la peregrin pentru mâncare. Se așeză lângă foc să-și facă o turtă de mălai, să-și fiarbă o cafea și să prăjească niște șuncă. La dracu' își spuse, e doar un picnic într-o excursie.

Încercă să-i pară rău după David, dar nu reuși mare lucru. Oroarea de moarte, sau mai degrabă, oroarea față de circumstanțele morții, îl făcu să se înfioare, dar se strădui să nu se lase copleșit. Cu cât va șterge mai repede toate astea din minte, cu atât va fi mai bine.

Undeva în mintea lui simți ceva ca un chicotit. Venea de undeva din afara lui. „He-he-he” se auzea chicotind.

Furia i se urcă la cap.

— Taci dracului, se oțărî la monstru.

„He-he-he, chicoti monstrul. Prietenul tău e mort și cu sunt încă viu.”

— O să-ți dorești de un milion de ori să fi murit când se vor fi terminat toate astea.

„O să fii și tu mort, jubilă monstrul, cu mult înaintea mea. O să fii oale și ulcele.”

Corcoran nu răspunse. Prin minte îi trecu o umbră de suspiciune. Era oare posibil ca monstrul să fi atras fiara spre David?

Dacă te gândeai bine, era o prostie. Devenise paranoic, cugetă el, numai pentru că se gândea la asta. Își mâncă micul dejun, apoi spălă și uscă oalele și farfuriile, folosind poalele cămășii sale uzate pentru a le usca. Gândindu-se mai bine, se duse la peregrin și găsi o lopățică. Săpă o groapă și puse în ea cizma cu piciorul dinăuntrul ei. Din rațiuni sanitare, își explică el sieși însuși: acțiunea nu avea un caracter ceremonios.

Învelind o bucată de turtă într-o batistă, o puse în buzunar. Se învârti prin peregrin după provizii căutând o gamelă, dar nu găsi niciuna. În loc de gamelă, umplu o jumătate de găleată cu apă.

Era destul de incomod de cărat după tine, dar era cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut.

Luând pușca de vânătoare și găleata cu apă, se îndrepta spre câmpie. După vreo câteva mile, făcu la stânga și începu să se învârtă în cerc, cu colina în centrul lui. Căută cu multă atenție orice semn că Boone ar fi trecut pe acolo.

Corcoran găsi de două ori ceea ce credea că ar putea fi o urmă umană. Se luă după fiecare, dar până la sfârșit nu putu fi sigur. Ambele urme se pierdeau. Era inutil, își spuse. Știuse tot timpul că o să fie inutil – dar chiar convins că e inutil, era dator să încerce. El și Boone trecuseră prin atâtea împreună. Uneori intraseră în belele unul pentru altul. Boone era tot ce putea fi numit un prieten pentru el. Și nu avusese mulți prieteni.

În unele momente întâlnea lupi care se dădeau de o parte din cale mârâind, așezându-se apoi liniștiți ca să-l privească trecând. Un animal asemănător unui cerb sări dintr-un pâlc de tufișuri și o luă la fugă. Trecu la vreo milă de o turmă de bizoni. De la distanță văzu ceva ce aducea cu niște mastodonți, deși erau prea departe de el ca să fie sigur. Aici puteau fi și mastodonți, își spuse el; era timpul lor.

Când soarele îi ajunse drept deasupra capului, se opri și se lăsă pe vine la umbra unui copac. Morfoli puțină turtă și bău apă stătută din căldare.

Probabil că ar fi trebuit să se întoarcă la colină. Pornise cu intenția de a descrie un cerc în jurul ei. Aproape că executase jumătatea vestică a cercului. Spre est nu era nimic, doar câmpia care se întindea vastă, plată și goală pentru a se uni în cele din urmă cu cerul. Dacă Boone plecase undeva, ar fi trebuit s-o ia spre vest unde se ridicau și alte coline; nu s-ar fi dus în pustietatea din est. Corcoran cântări treaba. Poate ar fi trebuit să se întoarcă pe propriile urme, pe aceleași locuri, uitându-se mai atent după un indiciu pe care s-ar putea să nu-l fi remarcat prima dată.

Termină pâinea de porumb și mai luă o înghițitură de apă stătută. Se pregătea să se ridice când simți prezența. Îngheță și ascultă. Nu se auzea nimic, dar prezența se simțea.

Vorbi șovăitor, nesigur.

— Henry?

„Da, eu sunt,” răspunse Henry.

— Știi de David?

„Da, știu de el. De cum m-am întors am știut. Și tu lipseai. Am plecat să te caut.”

— Îmi pare rău de David.

„Și mie îmi pare rău. Era un frate care nu poate fi înlocuit. A fost un om nobil.”

— Da. Un om foarte nobil.

„O felină l-a răpus, spuse Henry. Am urmărit-o și am găsit-o cu resturile lui. A mai rămas foarte puțin. Spune-mi cum s-a întâmplat.”

— Făcea de pază. Când m-am trezit am descoperit ce s-a întâmplat. N-am auzit nimic. Felina l-a dus de aici.

„Era un mormânt, unul foarte mic.”

— O cizmă, spuse Corcoran. Cu piciorul în ea. Eu am îngropat-o.

„Îți mulțumesc pentru actul tău. Ai făcut ceea ce ar fi trebuit să facă familia.”

— Știi unde sunt resturile. Aș putea lua o lopată și să sperii tigrul…

„N-ar avea niciun rost. Un gest inutil. Am văzut că ai pușca. El n-a folosit-o?”

— Trebuie să fi fost luat prin surprindere.

„Oricum, spuse Henry, el n-ar fi folosit-o. Era prea blând pentru lumea asta. Aventura asta s-a terminat prost. Pentru noi toți. Mai întâi a dispărut Enid, apoi Boone.”

— Știi ceva de Boone? Ai vești de la el?

„Am descoperit încotro a plecat, dar nu era acolo. Era o pușcă și un sac pe care îl cărase, dar el plecase. Cred că era un lup cu el. Îmi pare rău, Corcoran.”

— Cred că știu ce s-a întâmplat cu el, spuse Corcoran. A pășit după alt colț. Sper să rămână acolo unde e și să nu se întoarcă.

„Ce avea de gând să facă acum? N-avea niciun rost să mai rămână aici.”

Corcoran dădu din cap. Cu o zi în urmă gândise repede ce ar trebui să facă și ce nu. Se gândise să se întoarcă la New York. Respinsese ideea ca inacceptabilă; Boone se pierduse și trebuia regăsit. Acum Boone dispăruse și-și dădu seama că erau foarte puține șanse să fie regăsit.

Se gândi la secolul douăzeci și respinse și această idee. Nicio dată în viața lui n-a întors spatele unei aventuri înainte ca aceasta să se termine definitiv. Această aventură, își reaminti

el, era departe de a se fi terminat.
Se putea întoarce la Hopkins Acre. Coordonatele, era sigur, le putea găsi în jurnalul lui David. Traiul la Hopkins Acre ar fi confortabil. Servitorii și argații erau probabil încă acolo. Era un loc unde ar fi putut fi în siguranță, unde ar fi putut sta și regândi situația și poate ar elabora un nou plan de acțiune. Mai era posibil ca acolo să se întoarcă și alții dintre cei plecați.
Dar mai era și un alt loc unde ruinele unui oraș împodobeau un vârf și unde un copac masiv străpungea cerul de deasupra ruinelor cu o scară în spirală ce se înfășura în jurul lui. Acolo trebuie să fie un mister, poate nu așa cum îl văzuse el, dar în orice caz un mister care merita o atenție sporită.
Henry aștepta un răspuns. Corcoran de-abia vedea licărirea lui, un nor de mici scântei strălucind în soare.
În loc să răspundă la întrebarea lui Henry, răspunse la propria sa întrebare.
— Din câte am înțeles, ai oprit decorporalizarea. Poți să-mi spui cum s-a întâmplat?
„A fost o judecată pripită din partea mea, spuse Henry. Am lăsat sporovăială Infiniților să mă atragă. Mă învârteam în jurul lor. Curios, aș fi putut să ghicesc întrebându-mă ce fel de lucruri sunt în realitate. Trebuie să recunoști că e foarte ciudat. Ei sunt doar marginal umani, sau ceea ce am putut eu să văd la ei era uman. Nu-i vezi. Îi zărești ici și colo din când în când. Plutesc încolo și încoace, ca fantomele. Dar fie că-i vezi sau nu, îi auzi tot timpul. Predică, argumentează, imploră și pledează. Îți arată drumul spre imortalitate și descriu nesfârșitul confort al imortalității – o imortalitate intelectuală, zic ei, e singurul drum de urmat. Toate celelalte sunt grosolane, ieftine, și rușinoase. Nimeni nu vrea să-i fie rușine.”
— Ți-au trimis și o listă de plată?
„M-au cumpărat, spuse Henry. Dar m-au cumpărat într-un moment de slăbiciune. Când această slăbiciune a dispărut, i-am înfruntat. Au fost șocați până în fundul sufletului că am avut curajul să le rezist și atunci de abia au început să lucreze asupra mea. Dar cu cât mă presau mai tare, cu atât deveneam mai încăpățânat. Am rupt-o cu ei. Sau poate ci m-au abandonat dezgustați. Poate le luam mai mult timp decât merita și ei m-au îndepărtat. Când am plecat, procesul ajunsese deja prea departe; eram pe jumătate decorporalizat, eram blocat undeva

la mijloc. Eram așa cum mă vezi acum.
— Asta nu pare să te deranjeze.
„Sunt avantaje și dezavantaje și eu consider că sunt undeva înainte, avantajele întrecând dezavantajele. Cel puțin, asta-mi spun singur. Sunt multe lucruri obișnuite, umane pe care nu le pot face, dar sunt și lucruri pe care nici om nu le poate realiza, și eu trag cât mai multe foloase din acestea, ignorând ce am pierdut.”
— Și acum ce ai de gând să faci?
„A mai rămas o parte din familie pe care trebuie s-o găsesc. Horace și Emma – și Timothy care a fost înghesuit în peregrin de bruta aia de Horace.”
— Ai vreo idee unde să-i cauți?
„Niciuna. Trebuie să le iau urma.”
— Poți folosi peregrinul în căutările tale? L-aș putea conduce pentru tine.
„Nu, trebuie s-o fac cu propriile mele mijloace. Trebuie să mă întorc la Hopkins Acre și să le iau urma de acolo. O să fie slabă și anemică, dar e acolo. Spui că poți să conduci peregrinul?”
— Da. Știu și unde e jurnalul de bord și l-am observat pe David cum introduce coordonatele când a stabilit cursul încoace.
„Ar fi mai bine pentru tine să te întorci la Hopkins Acre. Cred că locul e sigur. Unii dintre noi s-ar putea întoarce după tine. Putem face asta știind unde te afli. Coordonatele pot fi scrise în jurnalul de bord. Ești sigur că poți conduce peregrinul?
— Sunt sigur, răspunse Corcoran. Nu cred că mă voi duce la Hopkins Acre. Poate mai târziu, dar nu imediat. Vreau să mă duc în locul unde ne-ai găsit pe mine și pe David. E ceva acolo care merită o examinare mai atentă.
Henry nu puse întrebarea pe care Corcoran era sigur că o va pune. Mai degrabă dădea impresia că e indiferent.
Brusc, Henry dispăru.
Corcoran se ridică în picioare. Boone nu se mai afla în aceste timpuri și în aceste locuri și nu avea niciun motiv să mai rămână. Știa unde se duce așa cum spusese Henry, și ar trebui să plece cât mai repede.
Când ajunse la tabără, locul era pustiu. Nu se mai vedea nicio urmă de felină și nici chiar de lupi. Corcoran luă oalele și cratițele de lângă cenușa focului și le înveli în pătură; apoi, ridicând pătura o săltă pe umăr.

O voce îi vorbi „He-he-he”, glăsuia.

La auzul acestui sunet, Corcoran se întoarse pe călcâie spre grămada de resturi.

Chicotitul continua.

Corcoran o luă spre grămadă.

— Mai termină o dată cu chicotitul ăsta blestemat, țipă el.

Chicotitul încetă fiind înlocuit de văicăreală.

” Dragă domnule, ești pe cale să pleci. Ți-ai strâns lucrurile să pleci. Te rog, ia-mă cu tine. N-o să regreți. Pot să fac multe pentru tine. Pot să-ți răsplătesc bunătatea. Voi fi prietenul tău pe veci; Dacă mă iei cu tine, n-o să te împiedic de la nimic. Sunt ușor și nu ocup mult loc. Nu trebuie să mă cauți. Sunt în spatele a ceea ce a mai rămas din trupul meu Sunt o casetă a creierului, o sferă bine lustruită. O să arăt bine așezat pe un cămin. Pot constitui un subiect de conversație. Îmi vei găsi multe întrebuințări. Când ești singur și dornic de tovărășie putem avea conversații amuzante și instructive. Am o minte brici și sunt versat în logică. Vor fi momente în care îți voi putea fi sfetnic. Și voi fi totdeauna prietenul tău, plin de loialitate și recunoștință.”

— Nu, mulțumesc, spuse Corcoran, întorcându-se pe călcâie și mergând spre peregrin.

Îndărătul lui, monstrul ucigaș continuă să se tânguie, să se văicărească, să-l roage și să promită. Apoi văicăreala încetă și fu înlocuită de un val de ură.

„Ticălos nenorocit, n-o să-ți iert asta. Până la urmă pun eu gheara pe tine. O să dansez pe oasele tale.”

Corcoran, netulburat își continuă drumul spre peregrin.

BOONE

Pe Boone îl trezi un nas rece și încercă să sară în picioare. Dar picioarele lui urlară și el își înăbuși urletul de răspuns ce i se ridicase în gât. Lupul, scâncind, stătea sfios de o parte. Pe tot orizontul sudic, stele străluceau reci. Hainele îi erau ude de roua înghețată a dimineții.

De acolo de unde stătea privea câmpia prin care trecuse, argintată de lună, mai mult deșert decât câmpie, deși era ceva iarbă și pășuni pentru mici turme. Undeva, poate spre răsărit, or fi pășuni bogate unde pasc turme enorme. Dar aici turmele erau mici și animalele de pradă puține.

— Locul tău nu e aici, îi spuse el lupului. Ai găsi mai multă

mâncare în altă parte.

Lupul se uită la el și mârâi.

— Nu așa se poartă o conversație, îi spuse Boone. Eu nu mârâi. N-am mârâit niciodată la tine. Am călătorit împreună, am mâncat împreună și suntem prieteni.

Începuse să se ridice sprijinindu-se în mâini, dar acum se relaxă și se lăsă iar pe pământ, întorcând capul ca să poată observa lupul – nu pentru că i-ar fi fost teamă de lup, își spuse el; era doar tendința de a menține contactul cu singurul tovarăș pe care îl avea.

Dormise, dar cum putuse dormi în asemenea condiții – cu piciorul prins într-o crevasă și privind lupul care-l aștepta să moară ca să-l poată mânca? Totuși, se gândi el, s-ar putea să-l nedreptățească pe lup, pentru că erau prieteni.

Piciorul îl săgetă. Nu mai era un țipăt, ci o durere, monotonă și enervantă. Se simțea ca naiba – piciorul îl durea, stomacul îi era gol, gâtul îl ardea și gura îi era uscată. Avea o nevoie disperată de apă. Undeva, nu prea departe era sigur că aude sunetul unei ape curgând.

Lupul stătea jos cu coada stufoasă încolăcită în jurul picioarelor, cu capul plecat într-o parte și urechile ciulite înainte.

Boone închise ochii. Își lăsă capul să să se reazeme mai bine de pământ. Încercă să ignore durerea. Cu excepția sunetului apei curgând, în rest era liniște. Încercă să ignore și sunetul apei.

Ce sfârșit de iad, gândi el. Și ațipi pentru câteva momente.

Redeveni brusc conștient.

Era în genunchi, fără nicio armă în mână și fără niciuna prin apropiere. Repezindu-se asupra lui era călărețul care venea din străfundurile memoriei sale, un bărbat uriaș călare pe un cal mic dar vânjos. Calul, cu dinții dezveliți, era la fel de hotărât și de fioros ca și bărbatul care îl încăleca.

Gura omului era deschisă într-un strigăt de triumf, lăsând dinții să sclipească în lumina unui foc ce părea să răsară de nicăieri. Mustața lui mare fâlfâia în vântul stârnit de goană, sabia grea ridicată sus deasupra capului începuse să coboare.

Atunci lupul fu acolo, ridicându-se într-un salt, cu fălcile de pe care curgeau bale spre gâtul călărețului. Dar era târziu, prea târziu. Sabia cobora și nimic în lume n-o mai putea opri.

Boone ateriză cu o bufnitură și se întinse cât era de lung.

Suprafața de sub el era moale; când se întinsese pe ea își simțise piciorul eliberat – piciorul era liber și nu se mai afla acolo unde fusese, prins în capcana de pe panta unei coline, cu mormanul de piatră în spatele lui și cu zgomotul apei curgând.

Sunetul apei curgând era încă în apropiere și el se târî spre ea. Ajungând la ea se întinse pe burtă și-și aplecă fruntea pentru a bea, reușind să se stăpânească și să bea numai câteva înghițituri, apoi să se rostogolească de lângă apă.

Zăcea pe spate și privea cenușiul cerului. Ceață, se gândi el. Dar știa că nu e ceață; era un cer cenușiu. Totul era cenușiu. Se examină critic. Piciorul care fusese prins îl durea, dar nu era nimic rupt. Apa băută îi potolise setea răvășitoare. Stomacul îi era gol. În rest, părea ca totul să fie bine.

Se întâmplase iar; pășise după colț.

Dar unde era toată chestia aia cu călărețul acela cu mustăți fâlfâinde și sabia care se lăsa în jos? Nu existase niciun călăreț, nu putea să existe un astfel de călăreț în acel trecut îndepărtat. Subconștientul, gândi el – complexitatea, misterul și ascunzișurile creierului uman. Nu fusese niciun pericol prezent, instantaneu care era necesar pentru a declanșa pasul după colț. Subconștientul lui, pentru a-i salva viața, pentru a face posibil pasul după colț, inventase războinicul călare, barbarul înfiorător, astfel încât creierul lui să poată reacționa automat. Gândindu-se mai bine, acesta nu i se părea chiar răspunsul corect și logic. Totuși, își spuse el, logic sau nu, acest lucru nu conta. Era aici, oriunde ar putea fi acest loc și asta e tot ceea ce conta. Întrebarea acum este dacă va rămâne aici sau după un timp va fi aruncat din nou în trecutul preistoric. În toate cazurile precedente se întorsese în punctul de plecare, cu excepția ultimei dăți când, însoțit de Corcoran, pășise în peregrinul lui Martin și rămăsese acolo fără să se mai întoarcă în camera din hotelul Everest, care de altfel se și prăbușise. Poate, se gândi el, tipicul fusese încălcat. Se afla aici de ceva timp.

Se târî din nou la apă și bău iar. Apa era bună, curată, rece și curgătoare. Încet se ridică în picioare. Piciorul care fusese prins în crevasă îl ținea. Îl durea și îl înțepa, dar în rest era la fel de bun cum fusese totdeauna. Avusese noroc, se gândi el.

Privi în jur. Locul era destul de substanțial. În alte cazuri, cu excepția cazului Everest care fusese deosebit, locul de după colț era un loc înnegurat, cețos cu toată structura blocată de ceață.

Aici nu era ceață. Ceața, dacă fusese vreodată, se risipise. Locul mai era încă cenușiu, dar un cenușiu cu formă și structură.

Era pe o câmpie. Câmpia se întindea fără îndoială până la orizont, dar n-avea cum să știe pentru că cenușiul cerului cobora spre cenușiul câmpiei și cele două nu puteau fi despărțite. Cursul de apă din care băuse șerpuia în josul câmpiei, venind de nicăieri și curgând înspre niciunde. În josul câmpiei era un drum care nu șerpuia, ci mergea drept, cât de drept putea merge un drum. Era și el cenușiu, dar marcat de două dâre întunecate ce păreau a fi urme de roți. Urmele de roți erau clare, regulate și drepte.

— Ce dracu de loc mai e și ăsta? se întrebă Boone, vorbind tare, fără să aștepte vreun răspuns și fără să primească niciunul.

Drumul se întindea în cele două direcții și probabil că ar trebui să meargă pe el, dar în ce direcție?

Întreaga situație era în neregulă, își spuse el. Habar n-avea unde era și încotro s-o apuce. N-avea cum să afle de când se afla aici. Era apă, dar nu era mâncare.

Plecă de lângă cursul de apă și se duse în mijlocul drumului. Îngenunche și pipăi ceea ce luase drept urme de roți. Nu putea vedea cu ochii care era înălțimea urmelor, dar degetele îi spuneau că au vreun inci deasupra terenului. Ca textură, păreau din același material ca și suprafața doar că erau mai ridicate. Ar putea fi, se întrebă el, șine? Poate că dacă așteaptă suficient de mult, un mijloc oarecare de transport va trece alunecând pe șine și el va putea să facă o călătorie cu el.

Stând în mijlocul drumului, se hotărî. Va urma drumul în aceeași direcție în care curgea râul. Va merge de-a lungul apei. Apa, își aminti el că spusese cineva cu mult timp înainte, ducea spre civilizație. Urmează un râu și vei da de oameni. Asta s-ar putea să fie așa, dar nu se aplica acestui loc. Mergând în orice direcție, s-ar putea să nu ajungă nicăieri. Poate că nici nu avea unde să ajungă.

Își târși picioarele o vreme, dar nu se întâmplă nimic. Cursul de apă mai alerga încă de-a lungul drumului, când aproape de el, când mai departe după cum șerpuia prin câmpie. Erau doar drumul și râul.

Auzi un clinchet în spatele lui și se întoarse rapid. Clinchetul părea să fie al unor gheare. Un lup era aproape, în urma lui.

Lupul? Privindu-l n-ar fi putut spune. Și lupul ăsta și celălalt erau cenușii, dar nu asta era semnificativ, pentru că aici toate erau gri. Întinse brațele și mânecile hainei lui erau gri. Haina lui, înainte de a ajunge aici, era cafenie.

Lupul se oprise și se așezase cam la vreo șase picioare depărtare de el. Își încolăcise coada în jurul picioarelor și-și săltă capul spre el. Rânji.

— Mă bucur că-ți place, spuse Boone. Poate poți să-mi spui unde suntem.

Lupul nu spuse nimic. Stătea acolo și continua să rânjească.

— Cred că ești lupul pe care îl știu, spuse Boone. Dacă ești tu, mârâie puțin la mine.

Lupul își ridică buzele într-un mârâit instantaneu, apoi se întoarse la rânjet. Când mârâise i se văzuse grămada de dinți.

— Același lup, spuse Boone. Hai s-o luăm din loc amândoi.

Începu să meargă întins pe drum, lupul lângă el. Era bine să-l aibă pe lup aici, își zise Boone. La urma urmei, era mai bine să meargă cu un prieten decât cu un străin.

Nu se întâmpla nimic. Nu se schimba nimic. Boone continua să meargă și lupul ținea pasul cu el, dar la fel de bine ar fi putut sta pe loc; oricât ar fi mers, totul rămânea la fel.

Se întrebă unde o fi Enid și de ce nu s-a întors. Ce i s-o fi întâmplat?

— Ți-o amintești pe Enid? îl întrebă pe lup. Lupul nu răspunse.

În depărtare pe drum se văzu un punct. Punctul devenea tot mai mare.

— Vine ceva, îi spuse lupului.

Se dădu la o parte din drum și așteptă. Era, după câte vedea el, un vehicul oarecare, care venea pe șine.

— Nu merge cum trebuie, îi spuse lupului.

Lupul căscă. Ar fi putut la fel de bine să spună: „Ce importanță are? De unde să știm cum trebuie?”

— Nu cred că știm, zise Boone.

Punctul se dovedi a fi un vagonet ca o drezină, un vagonet foarte caraghios, deschis vântului, deși o prelată dungată atârna deasupra celor două banchete situate spate în spate. Nu exista niciun conducător; vagonetul mergea singur.

Drezina încetini, dar nu se opri.

— Urcă, îi spuse Boone lupului.

Lupul sări și se așeză pe unul din locuri. Boone sări și el și se

așeză lângă lup, amândoi cu fața în sensul mersului. Vagonetul prinse viteză.

Și vagonetul era desigur cenușiu. Prelata era vărgată numai în sensul că benzile de cenușiu mai deschis alternau cu cele de cenușiu mai închis. Vehiculul trecea ca vântul prin câmpie, cu lupul cenușiu și cu omul cenușiu stând pe bancheta lui sub prelata fâlfâindă.

În cele din urmă, pe stânga șinelor și foarte departe în față se ivi un cub care devenea tot mai mare în timp ce ei goneau spre el. Vagonetul începu să încetinească și acum se vedea că acel cub era o clădire, cu trei mese scoase afară și scaune în jurul meselor. Cineva stătea la una dintre mese; când vagonetul se opri, Boone văzu că persoana de la masă era Pălăria, care stătuse dincolo de foc și îi vorbise despre prietenia dintre lup și om. Pălăria conică era aceeași, dar atât de enormă încât acum îi cădea pe umeri ascunzându-i capul.

Lupul sări din vagonet și se duse spre masa lui Pălărie, se așeză și se uită la Pălărie. Boone se dădu jos mai încet și se îndreptă spre masă, așezându-se pe scaunul din fața lui Pălărie.

„Te-am așteptat. Mi s-a spus că vei veni” spuse Pălăria.

Cine ți-a spus?

„N-are importanță. Ce contează este că ai venit și ți-ai adus și prietenul.”

— Nu l-am adus eu, spuse Boone. A venit singur. E cel care m-a însoțit peste tot.

„Sunteți făcuți unul pentru celălalt,” spuse Pălăria. „Ți-am spus că veți fi prieteni.”

— S-ar părea că ăsta e un loc unde se mănâncă, spuse Boone. Cum se poate căpăta ceva de mâncare?

„Nevoile tale sunt cunoscute. E deja ceva pe drum.”

— Pentru amândoi?

„Sigur. Pentru amândoi.”

Un robot scund de serviciu se rostogoli pe ușa clădirii. Pe capul cubic al robotului era o tavă. Acesta se opri lângă masă și, ridicând brațele, mută tava pe masă.

— Farfuria asta e pentru carnivor, spuse robotul. Cum să i-o servesc?

— Pune-i-o pe pământ, spuse Boone. Așa mănâncă de obicei.

— Eu nu gătesc carne.

— E-n regulă. Lui îi place crudă și în sânge.

— Eu i-am tăiat-o în bucățele ca să-i fie mai ușor.

— Un lucru înțelept din partea ta, spuse Boone. Îți mulțumim amândoi. Robotul puse farfuria cea mare pe pământ și lupul începu să hăpăie. Era flămând; hăpăi totul la repezeală fără să mai mestece.

— E flămând, spuse robotul.

— Și eu, zise Boone.

Robotul goli repede tava în fața lui Boone – o friptură enormă și sfârâindă, un cartof copt cu o oală de smântână, o salată cu brânză, fasole verde, o bucată de plăcintă cu mere și o oală de cafea.

Boone îi spuse lui Pălărie:

— Asta-i prima mâncare civilizată pe care am văzut-o în ultima săptămână și mai bine. Dar sunt surprins să găsesc o bucătărie americană bună din secolul XX într-un loc ca ăsta.

„Ne cunoaștem clienții, spuse Pălăria. Ne potrivim bucătăria după ei. Știam că tu și lupul ne veți fi oaspeți.

Boone ignorând salata, atacă friptura. Puse smântână în cartoful copt. Întrebă cu gura plină:

— Poți să-mi spui unde ne aflăm? Sau ești legat de jurământul tăcerii de mai știu eu ce secret zărghit?

„Câtuși de puțin, spuse Pălărie. Pentru binele tău îți spun că suntem pe Șoseaua Eternității.”

— N-am auzit niciodată de ea.

„Sigur că nu. Nici n-aveai cum. Tu sau orice altă ființă umană.”

— Dar suntem aici, lupul și cu mine.

Pălărie spuse trist: „Erau motive să se creadă că nu se va întâmpla niciodată. Raselor inferioare credeam noi, le era interzis. Era doar o șansă la multe milioane ca procesul de evoluție să ducă la tipul de monștri care sunteți. Odată universul era stabil. Se putea calcula ce o să se întâmple. Se putea planifica. Dar asta nu mai e adevărat. Nu cu voi. Procesul biologic aleator a creat o caricatură de rațiune.”

Boone continuă să mănânce. Era prea flămând pentru a mai încerca să fie politicos. Lupul terminase de hăpăit farfuria lui de carne și acum stătea liniștit lângă ea, la numai vreo două picioare mai încolo astfel încât să fie aproape dacă s-ar ar mai aduce altă porție de mâncare. Foamea i se mai potolise, doar un pic, deoarece era un animal greu de îndopat până în punctul în

care nu mai putea să mănânce.
Boone înghiți lacom. Îi spuse lui Pălărie:
— Șoseaua spre Eternitate, ai spus?
„Nu așa am spus. Am spus Șoseaua Eternității.”
— Diferența e mică, îi spuse Boone.
„Nu chiar așa de mică precum crezi.”
— Bine, nu contează, spuse Boone. Dacă aș fi urmat drumul ăsta, aș fi ajuns la Eternitate? Și ce e Eternitatea? Ce aș găsi la Eternitate. Cine, te întreb ar vrea să ajungă la Eternitate?
„Ești deja în Eternitate, spuse Pălăria. Unde credeai că ești?”
— Habar n-am, spuse Boone. Dar Eternitatea!
„E un loc bun spuse Pălăria. E sfârșitul la toate. Când ești în Eternitate, ai ajuns. N-are rost să mergi mai departe.”
— Deci să mă așez și să stau?
„Poți să faci și asta. Nu mai e vreun loc unde să te duci.”
Ceva era teribil de anapoda, își spuse Boone. Pălăria era lângă el și-și bătea joc. Eternitatea nu era un loc; poate că nu era decât un lucru gândit de un filosof din antichitate, dar nu un punct în timp și în spațiu. Și drumul nu se termina în acest locșor de mâncat; se întindea mai departe în zarea gri. Mai erau evident și alte locuri în care să te duci.
Friptura și cartofii se terminaseră. Împinse farfuria de o parte și trase farfuria cu salată în fața lui, inversând ordinea naturală a felurilor de mâncare. Nu-i păsa de salată, deși când era flămând, așa cum fusese și cum părea încă să fie, ar fi mâncat-o.
Pălăria nu vorbi un timp. Când Boone se uită vis-a-vis, văzu că Pălăria căzuse cu fața lui ascunsă pe masă. Brațele care se odihniseră pe tăblia mesei acum îi căzuseră și atârnau din umeri.
Surprins, Boone se ridică în picioare și se uită în jos la silueta prăbușită.
— Ești bine? întrebă el. Ce ți s-a întâmplat?
Pălăria nu răspunse. Nici nu se mișcă.
Pășind vioi în jurul mesei, Boone o apucă de un umăr și o ridică. Pălăria atârna moale în strânsoarea lui.
E mort, gândi Boone. Pălăria murise – dacă fusese vreodată vie.
Lăsă strânsoarea și Pălăria se prăbuși, căzând înapoi pe masă. Boone se duse spre cub și intră pe ușă. Robotul de

serviciu stătea cu spatele la el meșterind ceva la ceea ce părea să fie o sobă.

— Repede! spuse Boone. S-a întâmplat ceva cu Pălăria!

— S-a prăbușit, spuse robotul. A scos cineva aerul din el.

— Așa e. Cred că e mort. De unde ai știut?

— Se întâmplă, răspunse robotul. Se întâmplă mereu.

— Și când se întâmplă, ce faci? Cum putem să-l ajutăm?

— Eu nu fac nimic, zise robotul. Nu mă privește pe mine. Eu sunt doar un robot de serviciu. Tot ce trebuie să fac este să aștept clienții să vină pe drum. Nu vin mai niciodată. Aștept pe cineva și nu vine nimeni. Pentru mine e tot una. Când, și dacă, vin, eu sunt aici ca să-i servesc. Asta e tot ce fac. Nu pot să fac nimic altceva.

— Și Pălăria? Ce-i cu Pălăria?

— Se arată din când în când, dar n-are nevoie de serviciu. Nu mănâncă. Se așază la masă, totdeauna la aceeași. Nu vorbește niciodată cu mine. Se așază la masă și privește în josul drumului. Câteodată se prăbușește.

— Nu faci nimic pentru el?

— Ce e aici de făcut? îl las întins acolo și după minute, ore sau zile, pleacă.

— Unde pleacă?

Robotul ridică din umeri, o ridicare din umeri studiată, exagerată.

Boone se întoarse și ieși pe ușă. Lupul trăsese Pălăria de pe scaun și o smucea peste tot, cum trage un cățeluș de o cârpă. Aruncând Pălăria sus în aer, lupul o prindea de mijloc înainte să atingă pământul și o scutura violent.

O păpușă, gândi Boone, asta era ceea ce fusese Pălăria, o păpușă de cârpă prost modelată care se extindea în timp și în spațiu și putea servi drept voce pentru cineva sau altcineva, acționând ca păpușa unui ventrilog necunoscut.

Stând la masă și privind cum se juca lupul cu păpușa de cârpă care fusese Pălăria, îl trecu un fior care venea din adâncurile lui, un fior psihic pe care îl recunoștea cu toată onestitatea că era provocat de frica de moarte.

Când ajunsese prima oară pe acest tărâm se întrebase în ce loc straniu fusese aruncat. Acum întrebarea îi revenea, de data asta mai distilată și mai înspăimântătoare. Tărâmul sau locul sau condițiile erau dezolante și străine și se întrebă de ce nu le-

a remarcat mai înainte. Se simțea gol și singur în fața unei amenințări pe care nici n-o putea bănui, deși nu era nicio amenințare aparentă și nu era singur – Lupul era cu el.

Lupul se oprise din joaca lui cu Pălăria și privea peste păpușa căzută, rânjind la Boone, bucuros că are o jucărie, bucuros că nu e singur. Boone îl bătu încetișor pe coapsă și Lupul veni luând bătaia ca o invitație de a se așeza lângă el. Boone se întinse și mângâie capul partenerului său iar Lupul nu se trase înapoi.

Răcoarea, descoperi surprins Boone, se retrăsese și peisajul cenușiu nu mai era decât tărâmul cenușiu care fusese și mai înainte.

Lupul scheună. Era strâns lângă piciorul lui Boone și Boone putea simți tremurul nervos al corpului animalului.

— Ce-i băiete? Ce se întâmplă?

Lupul scânci.

Privindu-l, Boone văzu că Lupul avea capul înălțat, Uitându-se spre cer, care de fapt, nu era nicidecum un cer, ci ceva cenușiu care apăsa cenușiul locurilor.

— Nu-i nimic sus acolo, îi spuse Boone Lupului. Absolut nimic.

Chiar când vorbea, văzu că greșește. Era ceva acolo în cenușiul acela, luând încet formă. Era o formă tremurătoare care nu putea semăna decât cu o carpetă prost țesută unduind în cenușiul cerului.

Privi cum carpeta fluturândă cobora din înalturi spre pământ, și văzu în cele din urmă că nu era o carpetă ci o plasă deschisă cu două siluete ghemuite pe ea.

Apoi ajunse pe pământ umflându-se când ateriză și o femeie sări de pe ea alergând spre el cu brațele întinse.

— Enid! strigă el sărind înainte s-o prindă.

Fură imediat unul în brațele celuilalt, în timp ce ea se strângea la pieptul lui. Fața ei era cufundată în piept și spunea ceva, dar vorbele îi ieșeau bolborosite astfel că la început el nu putu să deslușească mare lucru. Apoi reuși.

— ...așa de bucuroasă să te găsesc. N-am vrut să plec și să te părăsesc, dar ai strigat la mine să plec și să salvez peregrinul. Mă întorceam să fiu cu tine. Am vrut să mă întorc dar s-a întâmplat ceva și n-am putut.

— E-n regulă, îi spuse el. Acum ești aici și asta e tot ce contează.

— Te-am văzut, spuse ea ridicându-și fața și Uitându-se la el.

Te-am văzut într-un loc cenușiu și tu erai cenușiu și era și un lup cenușiu cu tine.

— Lupul mai e aici, spuse Boone. E prieten cu mine.

Ea se dădu un pas înapoi și-l examină cu atenție.

— Ești bine? îl întrebă.

— Niciodată n-am fost mai bine.

— Ce e locul ăsta?

— Suntem pe Șoseaua spre Eternitate.

— Ce lume e asta?

— Nu știu. N-am putut să mă lămuresc.

— E un loc diferit. Nu e pe pământ.

— Cred că nu, spuse Boone, dar nu știu unde sau ce este.

— Ai pășit după alt colț?

— Cred că da. Dumnezeu știe că m-am străduit destul de mult.

Cea de a doua siluetă care fusese și ea pe plasă, se dăduse jos de pe ea și venea spre ei. Avea două picioare și două brațe și părea, de altfel, să fie humanoidă, dar nu era omenească. Fața era cea a unui cal costeliv, iar expresia pe care o avea era cea de mizerie extremă. Urechile i se lărgeau pe cele două părți ale capului alungit. Brațele nu aveau coate, ci semănau mai degrabă cu niște tuburi de cauciuc. Pe cele două părți ale gâtului pulsa o pereche de branhii. Corpul semăna cu un butoi acoperit de negi.

— Ți-l prezint pe Față-de-Cal, îi spuse Enid lui Boone. Nu știu cum îl cheamă, dar așa îi spun eu și lui nu pare să-i pese. Față-de-Cal, el e Boone. Cel despre care ți-am povestit. Cel pe care am venit să-l găsim.

— Sunt bucuros că te-am găsit, spuse Față-de-Cal.

— Și eu sunt bucuros că sunteți aici, îi spuse Boone.

Robotul ieșea din cub cu o tavă în echilibru pe cap.

— Ți-e foame? întrebă Boone. Aici e mâncare.

— Sunt leșinată de foame, spuse Enid repede.

Cum stăteau la masă, Boone se întoarse spre Față-de-Cal. Asta e mâncare omenească. S-ar putea să nu fie pe gustul tău.

— În peregrinările mele, îl asigură Față-de-Cal, am învățat să înfulec orice alte materii nutritive.

— Ție nu ți-am adus nimic, îi spuse robotul lui Boone. Tocmai ai dat gata un prânz copios. I-am mai adus lupului altă porție de carne. Arată de parcă e lihnit de foame. Robotul puse jos

farfuria cu carne pentru Lup. Lupul se repezi la ea.

— E un mâncău, spuse Boone. Lupul poate înfuleca o jumătate de bizon fără să respire.

— E unul dintre cei care se învârteau în jurul taberei? Unul dintre cei care-l pândeau pe bietul bizon bătrân? întrebă Enid.

— El însuși. După ce ai plecat – nu, mai înainte – s-a tras lângă mine. M-am trezit în prima noapte și el era acolo, nas în nas cu mine. N-am spus nimic pentru că credeam că am o halucinație.

— Povestește-mi. Ce s-a întâmplat cu monstrul ucigaș și cu bătrânul bizon viteaz?

— Ai și tu ceva de povestit și ași vrea să te aud.

— Nu, mai întâi tu. Sunt prea flămândă acum ca să vorbesc.

Lupul terminase de mâncat. Acum se îndepărtase și începuse să se joace cu Pălăria.

— Ce-i lucrul ăla cu care se hârjonește Lupul, întrebă Enid. Parc o păpușă neghioabă.

— Aia e Pălăria. O să-ți povestesc despre ea. Ocupă o mare parte din povestea mea.

— Păi începe cu asta, spuse Enid.

— Imediat, spuse Boone. Mi-ai spus că tu m-ai văzut. Într-un loc cenușiu, și lupul era cu mine. Te-ar deranja să-mi spui exact cum m-ai văzut, de unde ai știut că eu sunt?

— Câtuși de puțin, spuse ea. Am găsit un televizor. O să-ți explic mai târziu. Televizorul îți arată ce voiai să vezi. Trebuia doar să te gândești la asta. Așa că eu m-am gândit la tine și iată-te.

— S-ar putea să mă fi arătat în cenușiu. Dar nu putea să-ți spună unde să mă găsești.

— Plasa a făcut asta, îi spuse Față-de-Cal. Poate să ți se pară șubredă, dar e un mecanism minunat. Nu, nu un mecanism. Nu e așa de stângace ca un mecanism.

— Față-de-Cal a făcut-o, spuse Enid. A construit-o în mintea lui și…

— Tu m-ai ajutat, insistă Față-de-Cal. Dacă n-ar fi fost pentru tine n-ar fi existat nicio plasă. Tu ai ținut degetul astfel încât să pot să fac nodul final, cel mai important.

— Sună interesant și misterios, spuse Boone. Povestește-mi.

— Nu acum, spuse Enid. Mai întâi să terminăm de mâncat. Acum spune-ne tot ce ți s-a întâmplat de când ai strigat la mine

să plec, când monstrul ucigaș se arunca asupra noastră.

Boone expuse faptele cât putu de concis. Când termină, Față-de-Cal împinse farfuria sa deoparte și-și șterse gura cu dosul mâinii.

Lupul își termină joaca cu Pălăria și o folosea chircit ca pe o pernă. Clipi cu ochii lui galbeni spre ei.

— Pălăria, după câte mi-ai spus a fost vie, spuse Enid.

— Acum e deconectat, spuse Boone. Nu știu cum s-o spun mai bine. Nu e nimic altceva decât o păpușă. O păpușă de ventrilog.

— N-ai idee cine ar putea fi ventrilogul?

— N-am nicio idee, spuse Boone. Vă pierdeți timpul. Spuneți-mi ce vi s-a întâmplat vouă.

Când ea își termină povestea, el dădu din cap.

— Multe n-au nicio noimă. Ar trebui să existe o schemă, dar nu există. Niciuna pe care să văd eu.

— Există o schemă, spuse Față-de-Cal. E o picătură de rațiune. Noi trei am fost aduși împreună de cutia pe care am găsit-o pe planeta roz-roșie.

— Ai furat-o, spuse Enid. N-ai găsit-o. Ai furat-o. Eu știu foarte bine că ai furat-o.

— Bine, atunci am furat-o, spuse Față-de-Cal. Poate că numai am împrumutat-o. E un termen mai blând și mai acceptabil.

Sări din scaun și se duse, târșâind picioarele spre plasă.

În timp ce-l priveau luptându-se cu cufărul, Boone întrebă:

— Ai vreo idee ce ar putea fi?

— E plin de minuni, spuse Enid. N-am nicio idee ce ar putea fi sau care ar putea fi originea sa. Dar are idei mari și poate și oarecare știință, deși nu de tip uman.

— Se poate avea încredere în el?

— În privința asta n-aș putea spune nimic. A trebuit să mergem cu el și să-l ținem sub observație.

— Lupului nu pare să-i displacă. Nu sunt sigur că-l place, dar nu dă niciun semn de respingere.

— Tu ai încredere în Lup?

— Ar fi putut să mă mănânce, acolo sus, pe colină. Nu avea ce să-i oprească. Eram în criză de alimente și el era flămând. Dar cred că nici măcar nu s-a gândit să mă mănânce.

Față-de-Cal se întoarse la masă, cocoșat de greutatea cufărului din spatele lui. Îi dădu drumul pe pământ.

— Acum o să vedem, spuse el.

Enid întrebă:

— Adică vrei să spui că nu știi ce e?

— Oh, știu ce este. Dar nu de forma asta și nici cum se folosește.

Se aplecă și deschise încuietorile. Capacul se deschise cu o pocnitură și un aluat ca o fiertură năvăli afară. Coca se umflă, apoi se dezumflă căzând de jur-împrejurul cufărului și parcă fiertura continua să iasă din el ca și cum fusese ținută comprimată în cufăr și acum, odată eliberată, se grăbea să scape.

Aluatul continua să iasă. Umplu suprafața pe care erau așezate mesele și scaunele și începu să învelească cubul. Robotul veni în goană ocolind invazia masei ca un aluat. Boone o apucă pe Enid de mână și o târî spre șosea. Lupul veni și el în goană să li se alăture. De Față-de-Cal nu mai era nici urmă. Într-o parte, plasa se ridicase și plutea în derivă la câțiva metri de pământ. După ce zbură vreo câteva sute de metri, reveni pe pământ. Partea din față a aluatului ajunse lângă cărucior și acesta începu să meargă înapoi și să prindă viteză de parcă s-ar fi mișcat pe șine.

Acum totuși, aluatul își schimba înfățișarea. În loc să continue ca o masă solidă devenea poros și parcă asemănător unui fagure. În tot acest timp, totuși, continua să se mărească. Se întindea pe pământ și se umfla în aer. Dimensiunea sa crescu enorm. În el apărură puncte scăpărătoare de lumină, dar și mari suprafețe de întuneric murdar și unele învălătuciri cețoase punctate de lumini. Unele din punctele luminoase deveniră mai strălucitoare, iar altele se îndepărtară devenind mai stinse pe măsură ce se mișcau. În întreaga masă era un freamăt de mișcare, de alunecare, de schimbare.

— Știi ce-i asta? întrebă Enid.

Boone dădu din cap.

— L-ai văzut pe Față-de-Cal? Mai e aici?

— Cred că da, spuse Boone. Bietul nebun s-a lăsat prins.

Cufărul nu se mai vedea. Fusese îngropat de masa care se transformase și devenise tot mai subțire și tot mai mare, deși într-un ritm mai redus decât o făcuse la început. Acum era ca o bulă de săpun strălucitoare și scânteietoare.

— Uite-l că vine, spuse Enid cu vocea înceată și încordată.

Privind în direcția în care arăta degetul, Boone îl văzu pe Față-de-Cal, estompat și micuț în bășică, dar încercând încăpățânat să ajungă la ei.

În cele din urmă reuși să se elibereze, așa cum iese un om dintr-o pânză de păianjen și se îndreptă șovăitor spre ei.

— Asta este galaxia, strigă el spre ei. O hartă a galaxiei. Am auzit de astfel de hărți, dar niciodată de una ca asta.

Se opri și se holbă la ei cu ochii cu multe fațete, apoi se întoarse și începu să împungă bășica cu un deget ca de cauciuc.

— Uite stelele, spuse el. Unele lucind cu o strălucire mândră, altele atât de slabe că de abia le poți vedea. Remarcați norii de pulbere, nebuloasele cețoase. Și acolo, linia aia albă dreaptă care se înfige drept în inima galaxiei este șoseaua eternității voastre.

— Imposibil, spuse Enid.

— O vedeți și totuși strigați că e imposibil. Nu vedeți gloria și imensitatea galaxiei noastre?

— Bine, e o galaxie, spuse Boone. Și o linie dreaptă, deși niciodată n-aș fi crezut să fie asta șoseaua pe care ne aflăm.

— Asta e, v-o spun eu, insistă Față-de-Cal. În legendele lor mei se menționează o șosea care trece printre stele. Deși legende, ei n-au fost în stare să spună de ce șoseaua trebuie să se afle acolo sau unde ar putea duce. Dar acum noi mergem pe ea. Acum o să mergem și o să vedem.

Boone mai aruncă o privire lungă spre bășică și nu mai avu nicio îndoială că reprezenta o galaxie spirală. Ca formă, era aproximativ ovală, mai groasă în centru decât pe margini deși nu atât de clară și de regulată cum era în fotografiile pe care le văzuse cu galaxii spirale. Era totuși o spirală care se extindea cu brațe vagi ieșind din ea, mai subțiri și mai înmănuncheate decât zona centrală. Unul dintre brațele spirale se încolăcise în jurul locului unde se aflau mesele. Deși vagi, mesele încă se mai zăreau.

Față-de-Cal se depărtă de ei apropiindu-se de hartă și aplecându-se asupra ei, o studie și o examină.

Lupul stătea aproape de Boone și când Boone privi în jos, văzu fiorii care străbăteau animalul. Nu e de mirare, își spuse el. E destul de înspăimântătoare pentru oricine. Se întinse pentru a mângâia pe cap animalul.

— Ușor, băiete, spuse el. O să fie bine. Toate sunt în regulă.

Lupul se apropie de el și el se întrebă dacă ce spusese fusese adevărat. Nu putea fi sigur că toate sunt în regulă.

Îi spuse lui Enid:

— A vorbit cu tine, nu-i așa, despre grafice și hărți?

— A vorbit despre o mulțime de lucruri, spuse ea. Unele dintre ele n-aveau noimă. Sau cel puțin, așa mi s-au părut mie. Nu mi le pot aduce aminte pe toate. Cel mai adesea vorbea despre hărți genetice sau hărți implantate în mintea sau conștiința lui.

Față-de-Cal veni greoi spre ei.

— Să aruncăm o privire? întrebă el.

— Vrei să spui, în chestia asta? întrebă Enid. Să intrăm direct în ea?

— Sigur că da, spuse Față-de-Cal. Altfel cum să știm? Să mergem să vedem unde duce. Linia albă duce undeva. Să mergem să vedem unde duce. A fost pusă acolo cu un scop.

— S-ar putea să ne pierdem acolo, protestă Enid. Am putea rătăci zile întregi.

— Nu și dacă urmăm linia albă. O urmăm, apoi ne întoarcem.

— Dacă intrăm acolo, spuse Enid, aș vrea ceva.

O dată acestea spuse, ea alergă spre plasă.

Să meargă și să arunce o privire în tot vârtejul ăla era ultimul lucru pe care și-l dorea Boone. La suprafață, era destul de simplu. Nimic altceva decât o reprezentare creată de o tehnologie și de o artă la care nici nu se putea gândi cineva din timpul său. Harta avea o stranietate înspăimântătoare, pe care el n-o putea trece cu vederea. Ce se întâmplă dacă cineva e prins înăuntru și nu mai are cum să iasă afară? Urmează linia albă, spusese Față-de-Cal și toate ar fi în regulă dacă linia albă ar rămâne. Totuși, dacă linia albă nu era decât momeala destinată să atragă prada în cursă?

Enid se întoarse ducând în mână o cutioară neagră. O ridică să i-o arate lui Boone.

— Ăsta e televizorul pe care l-am găsit la picnic. Cred că ne-ar prinde bine să-l avem cu noi dacă intrăm în hartă.

— E o prostie, spuse Față-de-Cal.

— Nu, nu e. Mi-a arătat unde este Boone și cum să ajungem aici. E încă o pereche de ochi și acolo înăuntru, avem nevoie de toți ochii disponibili. Îți arată tot ce vrei să vezi.

Aluzia ei la încă o pereche de ochi, se gândi Boone, era ceva deosebit pentru că, dacă și ea și el aveau câte o pereche Față-

de-Cal avea o grămadă – două grupări de ochi care erau probabil cu mult mai mult decât echivalentul unei simple perechi de ochi omenești.

Lupul scânci încetișor și Boone privi în jos spre el. Era speriat și, se gândi Boone, dacă ar mai avea o fărâmă de judecată, ar trebui să fie și el la fel de speriat precum Lupul.

— Ei, veniți? întrebă Enid.

— Ce putem vedea acolo? Față-de-Cal spune că Șoseaua Eternității duce acolo unde vrem noi și asta e tot ce trebuie să știm. Doar ne urcăm în vagonet și o luăm pe șosea.

— E ridicol, comentă Enid. Dacă ne urcăm în vagonet o să ne trebuiască o jumătate de veșnicie ca să ajungem undeva. Când o să plecăm, ne urcăm pe plasă și nici timpul nici distanțele nu mai înseamnă nimic când călătorești cu plasa.

— Toate bune și frumoase, spuse căutând să amâne momentul intrării în drăcia aia de hartă, și când pornim, ce o să căutăm?

— Cum ce, Infiniții spuse ea. Planeta natală a Infiniților. Asta e toată problema.

Până să pronunțe ea cuvântul, el aproape că uitase de Infiniți. O mulțime de timp și de peisaje se scurseseră de când fuseseră menționați Infiniții și când ajunseseră aici. Dar ea desigur trebuia să fie printre cei care-și aminteau, pentru că ea trăise secole fugind din calea lor.

— Asta e prima oară când aud de căutarea Infiniților, spuse el. V-ați ascuns de ei atât amar de vreme și eu și cu tine am fugit ca să ne scăpăm viețile din calea monstrului lor ucigaș.

— M-am gândit la asta și se pare că n-o să putem să ne tot ascundem de ei. O să mergem să-i căutăm. Avem plasa și pe Față-de-Cal și am putea găsi pe alții care să ne ajute să le facem față.

— N-aș fi crezut niciodată, spuse Boone că ești așa de războinică.

— Vii sau nu? întrebă Față-de-Cal cu o voce aspră. Dacă mergem cu plasa, e posibil să căpătăm o idee despre cele în care am intrat. Harta s-ar putea să ne dea măcar un indiciu.

— Ai deplină încredere în harta asta a voastră? întrebă Boone. Cum poți fi atât de sigur că este precisă? Au fost timpuri pe vechiul Pământ, când făuritorii de hărți treceau pe ele ca multe lucruri reale care nu erau altceva decât mituri sau simple

produse ale imaginației lor.

— Îmi dau cuvântul de onoare pentru asta, spuse Față-de-Cal. Această construcție a fost realizată de o rasă savantă, care știa despre ce vorbește.

— I-ai cunoscut?

— I-am cunoscut. Mi-au vorbit când eram pe genunchii bunicului și am mai auzit despre ei și de la înțelepții neamului meu.

Boone se uită iar în jos spre Lup și Lupul nu mai era acolo. Uitându-se peste umăr îl văzu stând la oarecare distanță mai sus pe drum. Găsise Pălăria care atârna jalnic din gura lui. Lupul nu voia să meargă în hartă, și n-avea niciun rost să-l târască și pe el prin cețurile alea.

— O.K. Lupule, spuse el, mă aștepți chiar aici.

Ceilalți doi intrau în hartă, Față-de-Cal înainte și Enid după el. Boone se grăbi să-i prindă.

Arăta ca un spațiu plin de pânze de păianjen, dar acolo nu erau niciun fel de pânze. De fapt nu era nimic. Când Boone păși înăuntru, nu mai simți pământul sub picioare. Era ca și cum n-ar fi mers pe nimic sau, mai exact, ca și cum picioarele i-ar fi amorțit brusc și el nu mai simțea nimic când călca.

Într-o parte a lui ardea un mare glob roșu și se feri de el; făcând asta, se trezi față-n față cu o altă bijuterie arzândă de un albastru incandescent. Înainte să o poată ocoli, intră drept în ea. Nu avu nicio senzație, nu simți căldură, nicio indicație că acolo ar fi fost stele. Chicoti nervos. Ocolise o stea gigantică roșie ca să dea buzna într-o stea albastră mult mai fierbinte. Oare această hartă conținea reprezentarea fiecărei stele, fiecărui văl de gaz, fiecărui nor de pulbere din galaxie? Analizând lucrurile, părea imposibil. Își aminti că a citit undeva, într-un timp uitat, că erau peste o sută de miliarde de stele în Calea Lactee. S-ar putea ca unele să nu fie reprezentate pe hartă. Fiind atât de multe, chiar și cele mai mici stele, nu mai mari decât un fir de praf. Ar trebui să formeze un tot atât de compact încât să nu mai fie loc de trecere printre ele. Cu atât mai mult, gândi el, nici vorbă de precizia de care amintise Față-de-Cal.

— Privește linia albă pe care o urmăm, spuse Față-de-Cal. E la înălțimea coapselor tale, în dreapta ta. Boone privi în jos și ea era acolo, un fir alb, o linie care ducea înapoi, la lumea cenușie unde îl aștepta Lupul cu Pălăria atârnând jalnică și zdrențuită în

fălcile sale. Acolo era cubul și undeva pe aproape, robotul care o fi gătind din nou pentru ei altă mâncare, dacă ei se vor întoarce.

Nu cred, își spuse. Nu cred o vorbă din toate astea. Nu admit nimic. Pur și simplu, nu se întâmplă.

Dar se întâmpla. Mergea printr-un loc în care nu simțea pământul sub picioare, trecând printr-o zonă care era nu numai iluzorie dar și imaginară, unde erau stele strălucitoare și nori de gaze și praf pe care le putea vedea, dar nu le putea atinge sau simți. Acum apăruse altceva – un sunet, un cântec. Acum stelele îi cântau – muzica sferelor, șuieratul hidrogenului, melodia radiațiilor, colindul timpului, cântarea spațiului, bâzâitul prafului și imnul vastei pustietăți. Partea oribilă a lucrurilor era că acolo nu era de fapt nimic. Asta nu era realitate; în cel mai bun caz o vrăjitorie a reprezentării, a unei construcții în întregime abstracte.

Văzu că rămăsese în urma celor doi. Prin ceață, abia o putea deosebi pe Enid; pe Față-de-Cal nu-l putea zări de loc. Am umblat ore întregi, se gândi el, și asta era ridicol, pentru că această hartă prin care se plimbau nu avea un diametru mai mare de câteva sute de picioare.

Se luptă să-i ajungă, repezindu-se înainte. Nu mai încerca să ocolească stelele sau pânzele de gaz pentru că acum putea să accepte că nu existau. Cu toate că nu era nimic acolo, părea să existe o substanță care îi împiedeca înaintarea. Era ca și cum încerca să răzbată printr-un torent năvalnic.

În fața lui se țesea un văl de pulbere mai gros decât ar fi fost normal. În ciuda faptului că știa că nu există niciun văl, el încercă să-și aplece capul pentru a trece pe sub el, dar era mai adânc decât se așteptase și nu mai văzu nimic în jur. Stelele dispăruseră toate și el intră în beznă de parcă s-ar fi repezit cu capul înainte într-un zid, picioarele ducându-l înainte, deși presiunea acelui torent necunoscut îl împingea îndărăt.

Țâșni din norul de praf și se trezi iar în lumină, mult mai multă lumină decât era înainte. Sursa ei, după cum văzu, era o stea strălucitoare cu marginile neclare aflată la dreapta lui.

Lângă el, Enid spuse:

— O novă. Poate chiar o supernovă. Atât de ascunsă de praf că nu poate fi văzută de pe pământ.

În timp ce ea vorbea, el văzu cealaltă stea care era atât de aproape încât crezu că poate întinde mâna să o atingă. Era o

stea nu prea spectaculoasă – o stea galbenă mică, lucind slab. Lucrul care îl făcuse s-o bage în seamă fusese faptul că cineva – cineva? — pictase sau desenase un X precis peste ea, ca și cum ar fi luat o carioca cu vârf fin și ar fi marcat-o, deosebind-o de toate celelalte stele din galaxie, marcând-o astfel încât dacă e văzută iar, să fie recunoscută ca o stea foarte specială.

— Boone, mă auzi? întrebă Enid. Ce e cu tine?

El nu răspunse, ci păși înainte, dând un ocol astfel încât să poată vedea steaua și din alt unghi.

În timp ce se mișca, X-ul se mișca o dată cu el. Își schimbă poziția și X-ul își schimbă și el poziția. Văzut din orice unghi, X-ul își păstra poziția rămânând centrat pe stea. Lucrul ăsta, se gândi el, era imposibil. Trebuie că era o iluzie...

Enid îl apucă de braț.

— Față-de-Cal a luat-o cu mult înaintea noastră. Și, Boone, unde e linia? Am pierdut linia albă. Nu se mai vede nicăieri.

El se întoarse din cauza apăsării mâinii ei și a urmei de frică din voce. Ea se tot uita în jur, căutând pretutindeni albul liniei dispărute.

— Nu e aici, spuse ea. În graba noastră și din cauza minunăției acestui loc... Ce ne facem acum?

Boone dădu din umeri.

— O luăm înapoi pe urmele noastre și o căutăm. O s-o găsim.

Dar avea puțină încredere că o vor găsi. Era o linie atât de subțire, atât de insignifiantă, că n-o puteau deosebi.

La mică distanță, mai încolo, atârna o stea mare albă, care se învârtea nebunește în jurul axei sale, în timp ce în jurul ei se rotea o stea mult mai mică, albă și strălucitoare. Strălucirea ei pălea însă din cauza celei a companionului său mai mare. Steaua mai mică se învârtea atât de repede încât mișcarea ei era neclară din cauza vitezei, o rotire nebună în jurul tovarășului enorm, între ele două întinzându-se o panglică strălucitoare de energie aprinsă, curgând de la corpul mai mare spre cel mai mic. O stea de tip B, se gândi Boone, înconjurată de o pitică albă.

— Nu putem să ne întoarcem, spuse Enid. Chiar în momentul ăsta nu ne putem întoarce. Trebuie s-o luăm înainte și să-l găsim pe Față-de-Cal. El o să ne ajute să găsim linia.

Ea se grăbi înainte și el o urmă. Acum că păreau urcă un deal și asta era o nebunie, își spuse Boone. În galaxia asta nu existau

niciun fel de dealuri. Văluri de praf li se învălătuceau în jurul gleznelor, și, după câte se părea, stelele era mult mai dese acum și o parte din ele băteau în roșu.

Era limpede că urcau un deal lung, abrupt. Chiar dincolo de creastă îl găsiră pe Față-de-Cal, slab și cocârjat privind drept în fața lui.

Ei se opriră privindu-l pe el și bezna care îl înfășura, străpunsă din când în când de fulgere de lumină strălucitoare.

— Un vârtej! icni Enid. Se învârte. E un vârtej.

— Ăsta e miezul galaxiei, spuse Față-de-Cal. Este chiar centrul a tot ce există. O gaură neagră imensă care mănâncă galaxia. Sfârșitul a toate.

Bătea un vânt mușcător, deși aici n-ar fi trebuit să existe vânt. Avea fiorul înghețat al pustietății, era sărutul negru și glacial al morții. Ar putea fi, gândi Boone, înghețul negru al Timpului învins, fugind de anihilarea care îl înghite în centru.

— Ai spus că este sfârșitul a toate, obiectă Enid. Nu poate fi sfârșitul a toate. Poate al acestei galaxii. Dar mai există și alte galaxii. Există o infinitate de galaxii.

— Ar putea fi cei care știu, spuse Față-de-Cal. Nu sunt dintre ei. Nu este nimeni din poporul meu.

— Dar cei care au făcut lucrul ăsta? Cei care au făcut această hartă?

— Poate, spuse Față-de-Cal. Poate nu. Poate că adevărul îți strânge sufletul. Sau poate că nu există niciun răspuns.

— Atunci, la dracu’ cu toate astea, spuse Boone. Eu mă întorc.

— Nu ne putem întoarce, îi reaminti Enid. Am pierdut linia. Linia aceea albă și subțire, mai ții minte? Am pierdut-o.

Față de Cal mormăi surprins:

— Linia? ziceți că am pierdut-o? Eu am și uitat de ea.

— Și noi, spuse Enid.

— N-ar fi mare problemă, spuse Boone. Harta asta în care ne aflăm se întinde în toate părțile la fel și nu poate avea mai mult de câteva mile în diametru, vreo două sau trei, poate. Impresia mea când eram pe șosea, era că se întinde doar pe câteva sute de picioare. Dacă mergem în linie dreaptă în orice direcție ar trebui să ieșim repede din ea.

Față-de-Cal mormăi la el:

— Aici nu există linii drepte. Există numai spirale răsucite, o iluzie a simțurilor.

— Dar ai mers drept în centru, spuse Boone. Ai luat-o înaintea noastră îndreptându-te spre centru. Ai mers unde ai vrut să mergi. Nu există spirale răsucite…

— E adevărat, răspunse Față-de-Cal. M-am dus în centru. Am auzit legende. Centrul era cel ce prezenta interes și intuiția m-a adus aici. Am auzit de mult de pustietatea neagră și…

— Asta nu e nimic nou, îi spuse Boone. Oamenii din timpul meu știau de centru. Cunoșteau marile turbulențe din centrul celor mai multe galaxii și erau unii care spuneau că găurile negre și…

— Asta nu ne duce nicăieri, spuse Enid. Problema noastră este să găsim linia albă.

— N-avem nevoie să găsim linia, spuse Boone. Putem să ieșim și fără ea. Tot ce trebuie să facem este să urmăm o linie dreaptă. Făcând asta vom găsi marginea.

— Nu m-ai ascultat, spuse Față-de-Cal. Ți-am spus că linia dreaptă de care vorbești nu poate exista aici. Totul e răsucit, înfășurat, o sinuozitate de mare complexitate.

— Adică vrei să ne spui că nu putem ieși afară?

— Nu asta. E destul de încurcat, dar vom ieși. Numai că n-o să fie o treabă ușoară.

Totul era o prostie, își spuse Boone. Problema, în ciuda întregii discuții privind complexitatea ei era simplă. Totuși putea să înțeleagă în parte, ce voia să spună Față-de-Cal. Erau prea multe repere – nicio stea, nicio strălucire, nicio beznă învăluritǎ de care el să-și poată aminti – prea multe aduceri aminte. Era o învolburare spre orice.

Ca și cum ar fi simțit ce ar putea el înțelege, Enid spuse:

— Cu siguranță trebuie să fie ceva de care să-ți aduci aminte.

— Da, spuse Boone. Era o stea cu un X pe ea.

— Un X?

— Da, un X. Ca și cum ar fi pictat cineva un X pe ea. Era o stea obișnuită, o stea foarte obișnuită. Galbenă. Probabil o stea din clasa G, ca soarele nostru.

— Nu mi-ai spus niciodată de ea.

— Am uitat de ea când mi-ai spus că am pierdut linia albă.

— Tu n-ai văzut nicio stea cu un X pe ea? o întrebă Față-de-Cal pe Enid.

— Nu, spuse ea. N-am văzut. Cine s-ar apuca să picteze un X pe o stea?

Față-de-Cal îl întrebă pe Boone:

— Îți mai amintești și altceva?

— Nu, nu prea, spuse Boone.

— E simplu atunci, spuse Față-de-Cal. Eu am stat în locul ăsta privind gaura neagră, fără să mă mișc de când am venit. Deci avem un punct de referință. Când m-ați găsit eram cu spatele la voi?

— Da, răspunse Enid. Erai cu spatele la noi.

— E elementar atunci, spuse Față-de-Cal. Mă voi întoarce cu 180 de grade și vom coborî colina din locul unde suntem.

Boone dădu din umeri. Părea prea elementar. Nu ținea seama de ceilalți factori. Dar nu găsea altă cale pe care ar putea merge.

— Am putea încerca, zise el.

Toți trei se întoarseră și o luară în josul dealului. Mersul era ușor. Nu mai era niciun curent care să li se opună. Boone nu simțea nicio suprafață tare când punea piciorul jos, stelele continuau să cânte, dar nu le dădu nicio atenție. Ei coborau dealul și el continua să meargă. Se grăbea, dornic să iasă din acest labirint de iluzii.

În spatele lui, Enid strigă deodată:

— Linia, țipă ea. Uite iar linia!

Boone se întoarse și îi văzu pe cei doi privind încremeniți linia. Se uită la stânga și linia era și acolo. El era de o parte a ei și era limpede că trecuse prin ea fără s-o bage de seamă.

Se întoarse unde stăteau cei doi și toți trei priviră linia.

— Acum, spuse Enid o putem urma și ajunge de unde am plecat. Ce noroc că am găsit-o.

— Era în firea lucrurilor s-o găsim, spuse Boone. Am mers în linie dreaptă.

Față-de-Cal pufni:

— Linie dreaptă, zici. Dar ți-am tot spus și ți-am tot spus… Boone nu mai ascultă tirada. Privind în sus pe deal, văzu din nou strălucirea novei, sau poate supernovei, pe care el și Enid o văzuseră când urcaseră dealul. Lângă ea, într-o parte era o mică stea galbenă.

El începu să urce din nou dealul spre micuța stea.

— Unde te duci? strigă Enid.

— Vino încoace, spuse fără să se uite îndărăt, cu ochii fixați pe mica stea galbenă. Vino sus și am să-ți arăt steaua cu un X

pe ea.

Se simțea nebun chiar când spunea astea, pentru că s-ar putea să nu fie nicio stea cu un X pe ea. Erau o grămadă de stele galbene. Se vedeau pretutindeni.

Dar nu trebuia să se îngrijoreze. Era steaua cu un X înscris pe ea.

— Are o importanță, spuse Față-de-Cal când ajunse lângă el. Altfel de ce ar fi marcată?

— E exact ca alte milioane de stele din clasa ei, spuse Boone. De aia pare așa de straniu. Am fost sigur că ochii nu-mi joacă o festă. Una din stelele astea e exact ca celelalte.

— Poate că nu steaua este importantă, sugeră Față-de-Cal. Poate ea are o planetă și această planetă este importantă. Dar nu putem vedea nicio planetă.

— Stai puțin, spuse Enid, poate există o cale…

Ridică cutia neagră pe care o ducea cu ea și o îndreptă spre stea. Imediat ce o ridică i se opri respirația.

— Asta era, spuse ea. Acolo e o planetă.

Boone veni lângă ea și privi ecranul. Pe când făcea asta, planeta se mări umplând ecranul. Continuă să se mărească până când putură vedea doar o parte a suprafeței ei și ce era pe suprafață.

— Un oraș, spuse Față-de-Cal. Planeta are un oraș.

Structuri enorme se ridicau spre ei.

— Asta e, spuse Față-de-Cal, cu vocea șoptită dar veselă. Acolo mergem. Acolo duce linia.

— Și când ajungem acolo? întrebă Enid.

Față-de-Cal răspunse printr-o altă întrebare:

— Și cum știm asta?

Așa e drept, gândi Boone – cum să afli altfel decât ducându-te acolo?

Enid lăsă televizorul și ecranul se stinse.

— Ne întoarcem în galop înapoi, spuse Față-de-Cal, ținându-ne aproape de linie. Apoi ne urcăm pe plasă…

— Stai puțin, îi atrase atenția Boone. E ceva despre care aș vrea să vorbim. Ar trebui să ne mai gândim la asta.

Cu toate acestea, Față-de-Cal nu mai stătu să asculte. O luase la goană ținându-se aproape de linie.

Boone se uită la Enid.

— Ai dreptate, spuse ea. O să trebuiască să vorbim despre

asta.

— Atunci hai să plecăm de aici, spuse Boone.

Mergeau mai încet decât Faţă-de-Cal, dar tot se grăbeau. Amândoi erau nerăbdători să iasă din hartă.

În faţa lor se zărea acelaşi tărâm cenuşiu pe care îl părăsiseră. Văzură ţesătura cubului şi mesele înconjurate de scaune. Şi chiar dincolo de scaune se zărea silueta Lupului şi robotul cu capul plat care stătea lângă el.

Când Boone simţi în sfârşit impactul suprafeţei de sub picioarele lui, ştiu că lăsase harta în urmă. Mai făcu vreo câţiva paşi înainte şi-i spuse Lupului:

— Ce mai faci băiete? Cum mai merg treburile?

Lupul stătea pe labele dindărăt. Pălăria, încă moale şi sfâşiată zăcea în faţa lui.

Nu era nici urmă de Faţă-de-Cal, dar vagonetul, văzu Boone venea pe şine; iar pe locul din faţă stătea cineva.

TIMOTHY

Uşa se desfăşură în afară devenind o rampă. Horace ieşi prin uşă, dar se opri cu piciorul pe prima treaptă.

În spatele lui, Emma ţipă.

— Unde suntem?

— N-aş putea spune, spuse Horace. Nu e nimeni pe aici să-l întrebăm.

Deşi, îşi dădu el seama, întrebarea mai potrivită ar fi fost când.

El ar fi trebuit să ştie mai bine, se mustră singur. Fuseseră într-o situaţie de criză, dar ar fi avut timp să fixeze cursul. N-a fost timp destul, desigur, să-l cântărească cu grijă, să-i acorde atenţia pe care o merita. Graba de a scăpa de monstrul aflat pe urmele lor era însă de neiertat.

Dar nu asta îl speria, se linişti el singur. Era doar o chestiune de bun simţ faptul că trebuiau să plece de aici cât mai repede cu putinţă. Multe lucruri, îşi spuse Horace, se puteau spune despre el: emfatic, probabil, pentru că fuseseră ocazii în care dovedise emfază; încăpăţânat, dar în cele mai multe cazuri încăpăţânarea se dovedise a fi o virtute, nu un defect; tipicar poate, pentru că în toate era un om foarte grijuliu. Singurul lucru care nu se putea spune despre el era că e laş.

La urma urmei, se gândi, toate merseseră bine până când

apăruseră în scenă cei doi din secolul XX. Cel mai probabil era totuși ca vina să fie a lui Martin. Martin ar fi trebuit să știe ce se întâmplă. Dar era limpede că n-a știut nimic, că n-a avut nicio bănuială până când Corcoran nu i-a șoptit că umbla cineva prin Londra întrebând despre un loc numit Hopkins Acre. Și atunci ce a făcut? Au șters-o, și el și Stella. Gândindu-se la asta, Horace se simți mai bine. Găsise pe cineva pe care să dea toată vina. El însuși era acum absolut nevinovat.

Coborî câțiva pași pe rampă, dar rămase pe ea pentru cazul în care ar fi trebuit să facă o retragere rapidă.

Peregrinul stătea pe panta unui deal, chiar sub culmea lui. Jos se întindea o vale mică în care se ridica o clădire neagră cu un singur etaj, dar cu multe unghiuri și adăugiri, ca și cum, s-ar fi lipit la întâmplare de structura originală o mulțime de alte corpuri.

Uitându-se la ea, oarecum șocat Horace își dădu seama că era una dintre numeroasele mânăstiri construite de Infiniți. De fapt, puteau să nu fie chiar mânăstiri în cel mai strict sens al cuvântului, dar oamenii le spuneau așa pentru că Infiniții semănau cu mici călugări ce mergeau ca împiedecați.

Nimic nu se mișca în vale. Era un loc pustiu. Ici și colo creșteau petice de iarbă și câteva desișuri de plante pitice, dar nu era niciun copac deși se vedeau câteva cioturi putrezinde, care s-ar putea să fi fost cândva pomi.

Soarele era ascuns în spatele unui pâlc gros de nori. Acum când privea, norii se dădură deoparte și soarele străluci pentru un moment. De-a-lungul culmilor dealurilor din jur, urcând sus în ceruri erau licăriri și reflectări de parcă cineva ar fi atârnat de cer o cortină cu paiete lucitoare.

În spatele lui, Timothy spuse încet, aproape prozaic:

— Acolo poți vedea zise el, ce a mai rămas din milioanele rasei noastre. Fiecare din acele licăriri este un om dezcorporat, așezat acolo și așteptând în veci.

— Nu poți fi sigur de asta, spuse Horace, luptându-se iar cu oroarea și cu frumusețea acestei priveliști. N-ai văzut niciodată o ființă dezcorporată.

— L-am văzut pe fratele nostru Henry, răspunse Timothy. El e o aglomerație de astfel de scântei, un om care n-a intrat în ultima fază de dezcorporare. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost doar o scânteie și nu mai multe așa cum este.

Timothy avea dreptate, își spuse Horace. Timothy avea totdeauna enervant de multă dreptate.

— Dacă citesc corect cadranul, spuse Timothy, suntem în viitorul îndepărtat, cam 50 de mii de ani după momentul în care am fugit în trecut.

— Deci Infiniții au câștigat, spuse Horace. Deci totul s-a terminat. Noi, oamenii n-am putut să-i oprim.

Emma le vorbi din pragul ușii.

— Voi doi, de acolo de jos dați-vă la o parte din drum. Iese Spike. Nu e loc pentru toți.

Horace se uită repede peste umăr. Spike, semănând mai mult ca niciodată cu un porc spinos care se învârtește, cobora deja rampa. Horace coborî repede pe pământ și se dădu lângă rampă. Timothy îl urmă. Spike începuse să se rostogolească în josul dealului.

— O să se ducă acolo jos și o să ne facă numai necazuri, spuse Horace. Totdeauna a făcut numai necazuri. Infiniții din mânăstire nu ne-au văzut încă.

— Nu știm dacă ne-au văzut sau nu, spuse Timothy. S-ar putea să nu fie Infiniți. Din câte se vede de acolo de sus, și-au făcut treaba și au plecat. Asta e probabil numai una dintre aglomerările de dezcorporați. Prin lume mai pot fi și altele.

Emma coborî rampa să li se alăture.

— Am așteptat prea mult, spuse ea. Trebuia să plecăm mai devreme. Atunci am fi putut să ne alegem timpul și locul și nu s-o ștergem așa, în goană fără să știm unde vom ajunge.

— Eu mă întorc, spuse Timothy, cât de repede voi putea. Am greșit să vin cu voi. Acolo sunt toate cărțile și notele mele și…

— Am remarcat, spuse rece Horace, că nu te-ai dat în vânt să pleci. Aproape că m-ai dărâmat pe când fugeai. Erai speriat de moarte.

— Nu chiar. Poate că eram puțin alarmat. Un mecanism automat de apărare, asta a fost tot.

— N-am reușit să ne întoarcem să-l îngropăm pe Galian, spuse Emma. Asta-i o rușine. L-am lăsat acolo învelit în lințoliu pe catafalc, lângă mormântul deschis.

Spike ajunsese la poalele colinei și se rostogolea hotărât pe câmpie spre mânăstire.

Câțiva nori lânoși acoperiseră soarele. Strălucirea sclipitoare a pânzei ce atârna peste dealuri și zbura spre cer se mai stinse.

Timothy se uita în sus spre ea, gânditor.

— Doar scame de gândire, spuse el. Filosofi cât firul de praf. Teoreticieni minusculi generând vise de măreție. N-au funcții fizice la care să se gândească, numai minți umane concentrate pe gândire…

— O, termină! țipă Horace.

Ceva se mișcă deasupra lor și o piatră începu să se rostogolească în josul pantei. Toți trei se întoarseră în direcția perturbației. Un robot cobora colina spre ei. Corpul său metalic strălucea mohorât în lumina slabă a soarelui, și pe un umăr ținea un topor.

Ridică un braț să-i salute.

— Bine ați venit oamenilor, spuse cu o voce adâncă. Noi n-am mai văzut de mult pe unul dintre voi.

— Noi? întrebă Horace. Atunci nu ești singurul.

Robotul coborî panta până când ajunse puțin dedesubtul lor, apoi se întoarse să-i privească.

— Suntem mulți, zise robotul. S-a auzit de voi și mai vin și alții, fericiți să vă vadă.

— Atunci pe aici nu sunt oameni?

— Puțini, foarte puțini, spuse robotul. Împrăștiați și ascunzându-se. O mică bandă ici, alta acolo, nu prea mulți. Acum noi suntem prea mulți. Foarte puțini dintre noi au oameni pe care să-i servească.

— Și atunci cum vă petreceți timpul? întrebă Horace.

— Tăiem copacii, îi spuse robotul. Tăiem tot ce putem. Dar sunt prea mulți copaci; nu putem să-i tăiem pe toți.

— Nu înțeleg spuse Timothy. Odată doborâți, ce faceți cu ei?

— Îi adunăm și le dăm foc atunci când s-au uscat. Îi distrugem.

Un alt robot veni greoi în josul dealului și se așeză în rând cu celălalt. Își luă toporul de pe umăr și punându-l pe pământ, se aplecă deasupra mânerului.

Începu de parcă ar fi fost el și nu primul robot cel care vorbise:

— Munca e grea, spuse el, pentru că noi nu avem niciunul dintre acele minunate mijloace de economisire a efortului pe care le-ați creat pe vremuri voi, oamenii. Odată erau și roboți cu cunoștințe tehnice, dar acum au plecat cu toții. Când oamenii s-au retras ca să-și cultive mințile, nu a mai fost nevoie de ei. Tot

ce mai aveau nevoie oamenii atunci, erau roboți foarte simpli – grădinari, bucătari și alții asemenea. Numai aceștia au mai rămas când oamenii au început să dispară.

Alți roboți coborau panta, fiecare ducând o unealtă. Veneau singuri sau în grupuri de doi sau trei și toți se așezau în spatele primilor doi care veniseră și stăteau în fața oamenilor.

— Dar spune-mi, zise Timothy, de ce puneți atât zel în distrugerea copacilor? Nu-i folosiți la nimic o dată doborâți. Sunt sigur că nu aveți nimic de împărțit cu copacii.

— Ei sunt dușmanii, spuse primul robot. Ne luptăm cu ei pentru drepturile noastre.

— Vorbești prostii, izbucni Horace. Cum pot fi niște simpli copaci să fie dușmanii voștri?

— Trebuie cu siguranță să știi că o dată ce toți oamenii au plecat – și acum au plecat aproape toți – copacii le vor lua locul ca rasă dominantă a pământului.

— Am auzit ceva despre asta, le spuse Timothy roboților strânși în fața lui. Simple vorbe și speculații. Nu le-am acordat niciodată prea multă atenție, deși sora noastră, Enid, o găsea o idee splendidă. Ea simțea că, devenind rasă dominantă, copacii nu vor fi agresivi și nu vor provoca rău altor forme de viață.

— Baliverne, țipă Horace. Enid e cunoscută pentru gândirea ei haotică. Un copac nu are rațiune – nicio rațiune. Nu poate face nimic. El stă și crește și asta e tot ce face. După un timp, cade și putrezește și cu asta se termină totul.

— Sunt unele basme, spuse Emma cu cea mai timidă voce a ei, care în mod obișnuit era foarte timidă.

— Basmele sunt prostii, țipă Horace. Toate astea sunt prostii. Numai un robot prost le poate crede.

— Noi nu suntem proști, domnule, spuse al doilea robot.

— Presupun, spuse Timothy, că animozitatea voastră împotriva copacilor se datorează credinței că voi veți fi cei care vor succede oamenilor.

— Da, sigur, spuse primul robot. Asta e exact ceea ce credem. E rațional ca noi să fim cei care ar trebui să luăm locul oamenilor. Noi suntem o extensie a rasei. Noi suntem făcuți după imaginea rasei. Credem că gândurile și comportarea noastră sunt modelate după cele umane. Noi suntem moștenitorii oamenilor și se încearcă să ni se fure moștenirea.

Emma spuse:

— Se întoarce Spike. Și e cineva cu el.

— Nu-l văd, spuse Horace.

— Vin de după colțul mai îndepărtat al mânăstirii. Lucrul cu care e Spike e mai mare decât el. Sare în spatele lui. Vin amândoi încoace.

Horace își miji ochii și în cele din urmă îi zări pe cei doi. Îl recunoscu pe Spike imediat după felul lui de a sări dezordonat, dar pentru un timp nu putu distinge cine era celălalt. Apoi ceva sclipi în razele soarelui și nu mai fu nicio îndoială. Chiar de la distanța la care se afla, putea vedea pânza de păianjen și singurul ochi strălucitor.

Emma spuse:

— E un monstru ucigaș. Spike se joacă cu un monstru ucigaș. El se joacă cu orice.

— Nu se joacă cu el, spuse Horace, înecat de o mânie subită. Îl mână spre noi.

În josul pantei din dreptul lui erau acum mai puțini roboți, observă el, de cât fuseseră la început. Chiar în timp ce se uita la ei, aceștia continuau să se împuținеze, plecând câte unul, câte doi sau trei, fără să pară că se grăbesc, ci pur și simplu coborând dealul.

El îl întrebă pe Timothy:

— Ce fel de arme ai pus în peregrin?

— N-am pus nicio armă, îi spuse Timothy. Tu te-ai îngrijit de asta. Ai dat o raită prin colecția mea fără să-mi spui vreun cuvânt. Ai înșfăcat armele ca și cum ar fi fost ale tale.

Emma țipă:

— Toți roboții pleacă. O întind de aici. Nu are cine să ne ajute.

Horace bufni:

— Nici nu m-am gândit că o vor face. Sunt un trib fără curaj. N-am contat niciodată pe ei.

El o porni hotărât pe rampă.

— Cred că era un treizeci-zero-șase, spuse el. Nu e un calibru așa de mare pe cât mi-ar fi plăcut, dar cartușele sunt puternice și pot veni de hac aproape la orice.

— Cel mai bun lucru pe care îl putem face ar fi să intrăm în peregrin și s-o întindem.

Timothy spuse sec:

— Nu putem pleca fără Spike. El e unul dintre ai noștri.

— El e cel, spuse Emma acid, care cauzează toate necazurile.

El e totdeauna cel care provoacă belelele.

Roboții plecaseră toți. Panta de dedesubtul peregrinului era goală; nu mai rămăsese niciunul. Nu contează, își spuse Horace după ce aruncă o privire rapidă împrejur. Chiar dacă ar fi rămas, nu erau de ajutor. O adunătură aiurită.

Monstrul, care venea pe lângă Spike, era acum mai aproape. Cei doi erau la jumătatea distanței dintre mânăstire și poalele dealului.

Horace se întoarse și urcă pe rampă în peregrin. Armele erau acolo unde credea el că sunt, cu țevile ieșind de sub o pătură – o pușcă de vânătoare și una de 30,06.

Înșfăcă pușca de 30,06 și trase închizătorul. Pe țeavă era un cartuș și încărcătorul era plin.

Peste puțin timp, undeva afară se auzi zgomotul unei lovituri ușoare, apoi sunetul încet al unor pași fugind și răpăitul pietrelor alunecând pe panta dealului. Horace le auzi pe când inspecta pușca, dar acum, brusc, lovitura se auzi mai tare. O piatră, mai mare probabil decât celelalte lovi cu un zgomot puternic, metalic, peregrinul. Afară, lângă ușă, Emma țipa, deși el nu putea desluși cuvintele.

El se răsuci greoi și se îndreptă spre ușă. De afară nu se auzeau numai urletele Emmei ci și tropăitul greu al mai multor picioare și zgomotul unor obiecte grele trântite de pământ.

Nu putea fi monstrul ucigaș târât pe pantă de incalificabilul pervers Spike, pentru că atunci când Horace se repezise în peregrin, cei doi erau încă departe în câmpie.

Când păși pe rampă, în fața ochilor i se desfășura o învălmășeală aiuritoare formată din sute de roboți dintre care mulți purtau unelte sau bușteni. Cei care duceau bușteni îi cărau în câteva locuri, unde-i aruncau pe pământ și întorcându-se sprinteni, urcau iar dealul.

Alți roboți cu lopeți, târnăcoape, pari sau topoare zburau în toate direcțiile ca și cum ar fi avut de făcut o lucrare.

Buștenii lungi erau înfipți în găuri adânci, înclinați sub unghiuri ascuțite față de panta dealului. Alți bușteni erau fasonați cu topoarele în căpriori cu secțiunea pătrată. Sfredelele mușcau lemnul făcând găuri pentru cuie grele de lemn în timp ce alte bande de roboți se opinteau să pună buștenii la locul lor pentru a forma ceea ce părea la prima vedere o structură fără sens.

Timothy spuse liniștit:

— Îți dai seama că suntem martorii înălțării unei linii de apărare romane? Fortificații scurte pe flancuri, cu șanțuri săpate în fața fiecărui fort situate astfel încât să se apere unele pe altele. Structurile celelalte sunt catapulte, destinate să spargă în forță atacurile inamicului. Apărarea întreagă se pare că este bazată pe un model roman clasic. Totuși se pare că exagerează.

De jur-împrejurul liniei de dealuri care închideau valea circulară unde era adăpostită mânăstirea, se opinteau alte grupuri de roboți. Ici și colo se ridicau fire de fum din focurile de tabără pe care le aprinseseră roboții. Dacă aceste semne însemnau ceva, legiunea asta de roboți era hotărâte să reziste.

— Nu pot să cred că roboții ăștia au studiat istoria romană, spuse Timothy. Istoria imperiului roman n-ar trebui să fie mai mult decât o picătură de istorie risipită într-un morman de praf. Dar aceeași gândire și aceleași principii inginerești sunt valabile și astăzi cum au fost și în timpuri străvechi.

— Dar de ce? țipă Emma. De ce ne fac asta?

— Nu ne-o fac nouă, prostuțo, strigă Horace. O fac pentru noi. Ne protejează. Inutil. Scutură arma în pumnul strâns deasupra capului. Ne-am putea proteja singuri și fără amestecul lor.

Jos, în câmpie, în fața pantei, un mic vârtej făcea zigzaguri oprindu-se ici și colo.

— Ăsta e Spike cu monstrul, explică Timothy. Monstrul, văzând ce se întâmplă, încearcă să o întindă probabil înapoi, în siguranța mânăstirii. Spike e la fel de hotărât să urce colina.

— Toate astea sunt prostii, mugi Horace. De ce ar vrea Spike să îl aducă pe monstru la noi? Știe doar ce fel de lucru este.

— Spike a fost totdeauna nebun, spuse Emma. David obișnuia să-i ia apărarea din când în când, iar Henry avea totdeauna o vorbă bună pentru el. Dar pentru mine e un nimic.

Unul dintre roboți urca dealul spre ei.

Robotul se opri brusc în fața rampei pe care stătea Horace. Bătu din călcâiele lui metalice și-și ridică brațul drept în semn de salut. Privind în sus pe rampă spre Horace, spuse:

— Situația e asigurată, domnule. O avem sub control.

— La ce situație te referi? întrebă Horace.

— Cum, spuse robotul, la Infiniți. La nenorociții ăia de Infiniți!

— Nici nu suntem siguri că e vorba de Infiniți. Tot ce am văzut e un monstru ucigaș.

— Acolo e mânăstirea, domnule, spuse robotul, țeapăn de parcă ar fi fost ofensat de faptul că cineva îi pusese la îndoială cuvintele. Unde e o mânăstire sunt totdeauna și Infiniți. Noi ținem sub observație locul ăsta de ani de zile. Le-am înregistrat activitățile.

— Câți Infiniți ați văzut? întrebă Horace.

— Niciunul domnule. Până acum niciunul.

— De cât timp îi observați?

— Nu tot timpul, înțelegeți. Dar din când în când, de vreo două sute de ani.

— În două sute de ani n-ați văzut Infiniți?

— Nu domnule, asta cam așa e. Dar dacă i-am fi observat tot timpul…

— O, hai, spuse Emma. Terminați cu prostiile.

Robotul fu categoric.

— Mă numesc Conrad, spuse el și sunt comandantul acestei acțiuni. Nu facem altceva decât să ne îndeplinim funcția noastră principală, protecția și îngrijirea rasei umane, făcându-ne datoria. Aș putea spune cu o competență și promptitudine exacte.

— Admirabil Conrad, spuse Horace. Te rog, continuați.

Monstrul și Spike își continuau valsul lor în pulbere stând împreună, niciunul dintre ei mișcându-se. Roboții erau atât de mulți acum încât colinele din jur păreau acoperite de ei și continuau să construiască energic noi linii de apărare înconjurând valea centrală în care se ridica mânăstirea.

— Păi cred că nu putem face mare lucru în privința asta, spuse Emma. Mai bine mă duc să văd de mâncare. E flămând vreunul dintre voi?

— Eu, spuse Horace. El era totdeauna flămând.

Ea urcă sprintenă rampa, iar Horace coborî încet și veni lângă Timothy.

— Ce zici de asta? întrebă el.

— Îmi pare rău de ei, zise Timothy. Au stat aici secole fără să aibă vreun om de care să aibă grijă.

— Și deodată, iată-ne, spuse Horace, aruncați în brațele lor.

— Asta e. Nicio ființă umană și deodată, trei oameni care lor li se par lipsiți de apărare și care sunt amenințați. O amenințare parțială pentru că se pare că pe aici nu e nici urmă de Infiniți. Dar monstrul ucigaș e destul de real și extrem de periculos.

— Așa că ei au fost înnebuniți.

— E normal să fi fost așa. Au stat aici fără nicio treabă ani și ani.

— N-au stat degeaba. Au tăiat orice copac pe care l-au găsit, apoi au tăiat cioturile și au făcut focuri în care au ars lemnele.

— Și-au făcut de lucru, zise Timothy. Pentru a face asta, pentru a depune toate eforturile, trebuiau să creadă cu tărie că forța dominantă ce va înlocui oamenii pe planetă vor fi copacii.

— Nu crezi treaba asta cu copacii, nu?

— Ca să ți-o spun pe-a bună, am două păreri despre treaba asta. Faptul că pomii trebuie să-și asume o poziție dominantă, mă atrage întrucâtva. Ei vor face probabil o treabă mai bună decât oamenii, dinozaurii sau trilobiții, toate astea trei eșuând remarcabil.

— Toată ideea e o nebunie, protestă Horace. Ei pur și simplu stau acolo, nu se pot mișca nicăieri.

— Uiți, spuse Timothy că ei au avut la dispoziție miliarde de ani. Au putut să-și permită să stea și să lase evoluția să aibă o șansă. Asta a fost necazul cu rasa umană. Noi n-am putut aștepta, așa că am scurtcircuitat evoluția. Dar e o greșeală să lași evoluția pentru că e prea înceată. Vezi ce a făcut în mai puțin de un miliard de ani, de la primul licăr de viață până la un animal cu o inteligență înaltă. Care s-a dovedit prea isteț pentru propriul său bine…

— Iarăși ajungi aici, răcni Horace, și îți umilești propria specie.

Timothy dădu din umeri. Poate, își spuse el, Horace are dreptate. El umilea rasa umană. Dar faptul era că ea se umilea singură. Oamenii fuseseră o bandă stângace de primate. În decursul istoriei umane existaseră momente de glorie și împlinire, dar și prea multe erori fatale. Omul făcuse toate erorile posibile.

Soarele cobora în spatele colinei vestice. Timothy coborî încet panta lăsându-l pe Horace unde era. Când se apropie de prima fortificație, roboții aruncară uneltele și luară sprinteni poziția de drepți.

— E bine, spuse Timothy. Nu-mi dați nicio atenție. Continuați-vă lucrul. Ar trebui să fiți lăudați. Ați făcut o treabă foarte bună.

Roboții se întoarseră la treaba lor. Conrad, văzându-l pe Timothy, urcă dealul în fugă pentru a-l întâlni.

— Domnule, acum avem întăriri în toate părțile. Îi privim

drept în față. Lasă-i să se apropie și sărim drept pe ei.

— Bună treabă, căpitane, spuse Timothy.

— Domnule, spuse Conrad, nu sunt căpitan. Sunt colonel. Colonel plin, domnule.

— Scuze, zise Timothy, am greșit. N-am avut intenția să te ofensez.

— Scuzele au fost primite, spuse colonelul.

Din ușa peregrinului, Emma strigă că masa e gata.

Timothy se întoarse și începu să urce sprinten dealul. Îi era foame, trecuse mult timp de când nu mai mâncase.

Pe masă Emma pusese o farfurie cu brânză, alta cu șuncă, un borcan mare de dulceață și o bucată de pâine.

— Asta e tot ce am putut, le spuse ea celorlalți doi. Toate sunt reci. Fie că soba nu merge, fie că nu știu eu cum s-o folosesc. A rezistat la toate încercările mele.

— Ne descurcăm noi, spuse Horace.

— O să beți apă, se jeli Emma. Este cafea și ceai, dar fără sobă…

— E perfect, o liniști Timothy. Nu te mai gândi la asta.

— Am căutat bere, dar nu e.

— Apa o să fie perfectă, spuse Horace.

Se așezară și începură să mănânce. Nu era prea rău. Brânza era veche și sfărâmicioasă, topindu-se în gură, șunca aspră și delicioasă. Dulceața era de mure și în ciuda multelor semințe, era excelentă; pâinea era crocantă și consistentă.

Emma mușcă dintr-o bucată de brânză și dintr-o felie de pâine unsă cu dulceață. Între două mușcături întrebă:

— Și acum ce facem?

— Pentru moment, îi spuse Horace, o să rămânem aici. Peregrinul e luxos după orice standard. Ne va servi drept adăpost și bază de operații.

— Cât timp? ciripi Emma. Nu-mi place locul ăsta.

— Până aflăm ce se întâmplă. Situația pe afară mi se pare cam haotică, dar în câteva zile o să se lămurească singură și atunci o să știm ce să facem.

— Din partea mea, spuse Timothy, eu mă întorc imediat ce se poate.

— Te întorci unde? întrebă Emma.

— Înapoi la Hopkins Acre. N-aveam niciodată de gând să plec de acolo. Dacă aș fi avut timp să mă gândesc nici n-aș fi plecat.

— Dar monstrul? strigă Emma îngrozită.
— Când o să mă întorc, monstrul va fi plecat.
— De ce ai vrea să te întorci întrebă Emma. Nu înțeleg. Ar putea fi primejdios înapoi, acolo.
— Acolo sunt cărțile mele, spuse Timothy. Și notele la care am lucrat ani de zile. Mai am de lucru.
— Treaba ta e terminată, îi spuse brutal Horace.
— Nu, nu e. Mai sunt încă multe de făcut.
— Lucrezi pentru un viitor care speri să fie. Crezi că oamenii ar putea găsi o cale prin care să întoarcă cursul lor, să profite din vechile greșeli și să o ia de la început. Nu înțelegi că ai eșuat? Acesta este viitorul tău și în el omenirea, sau cea mai mare parte a ei, a fost transformată în acele puncte sclipitoare de lumină pe care le vezi în cer. Infiniții și-au făcut treaba și au plecat.
— Dar aici mai sunt oameni. Am putea s-o luăm de la început.
— Nu sunt destui, spuse Horace. Câțiva într-un loc, alții în altul și toți se ascund. Unii în trecut, câțiva în prezent. Rezervorul de gene e prea mic pentru a o începe din nou.
— N-are niciun rost să mai vorbești cu el, spuse Emma, E încăpățânat. O dată ce i-a intrat o idee în cap, nu-i mai dă drumul. Nu-l poți convinge cu nicio discuție, cu niciun argument.
— O să mai vorbim mâine, spuse Horace. După un somn bun.
Timothy se ridică în picioare.
— Pot căpăta câteva pături? O să dorm afară. Vremea e blândă și nu e prea frig. O să dorm sub stele.
Emma îi dădu păturile.
— Nu te îndepărta, îl avertiză ea.
— Nu mă îndepărtez niciodată, îi spuse el.
Se lăsă noaptea. Negreala mânăstirii fu înghițită de beznă. Focurile aprinse de roboți străluceau pe dealurile din jur și peste toate se întindea sclipirea cerului. Privind în sus, Timothy putea deosebi câteva dintre cele mai luminoase, pentru că strălucirea lor o acoperea pe a celor mai slabe.
Găsi pe panta dealului o terasă ca o bancă. Era destul de netedă și putea servi foarte bine drept pat. Îndoi o pătură ca așternut și se acoperi cu cealaltă.
Stătea întins pe spate privind punctele lucitoare de pe cer. Îi plăcea să se uite. Acolo sus văzu faza finală a rasei umane. Ca bucăți de gândire pură, omenirea putea supraviețui stingerii

timpului și spațiului la sfârșitul universului. Inteligența omului va rămâne neatinsă în pustietate și va dura veșnic. Dar să dureze pentru ce? Încercă să-și imagineze ce ar putea urma, dacă ar putea urma ceva, după ce timpul și spațiul vor fi dispărut. Nu putu să-și imagineze nimic.

Îi spusese lui Horace că oamenii fuseseră prea nerăbdători cu evoluția, că ei nu se puteau mulțumi să aștepte. Greșise spunând asta? Fuseseră lucrurile pe care le crease omul și visurile sale cu adevărat evoluționare, pe măsură ce se desfășura procesul lent prin care micul impuls al vieții ajunsese la om? Intervenția Infiniților nu făcuse altceva decât să ajute omul pe pista evoluției pe care el era destinat s-o urmeze? Fusese prima sclipire slabă de viață, dintr-o mare puțin adâncă, irevocabil orientată spre scânteile strălucitoare care erau acolo sus? Tot universul, în toată gloria și splendoarea sa fusese doar o seră în care să crească inteligența? Dacă era adevărat, atunci rasa umană fusese Poporul Ales. Deși se poate să nu fi fost un singur Popor Ales, ci mai multe Popoare Alese. Decât să se bazeze pe o singură rasă, poate că a fost o încercare să se crească mai multe inteligențe diferite, pentru că una nu putea fi sigură de supraviețuire. Datorită unor greșeli nebunești, poate inevitabile, multe or fi murit pe drum. Altele or fi luat întorsături atât de nefavorabile încât eliminarea deliberată a lor o fi fost singurul răspuns. Ca și multe creaturi de pe pământ care răspândeau mii de ouă pentru a fi sigure că vreo câteva dintre progeniturile lor vor ajunge în cele din urmă la o dezvoltare deplină.

S-ar putea să nu fie, își spuse Timothy. Era o nebunie, un gând nebun chiar și pentru o clipă.

Dar de ce făcuse umanitatea un astfel de pas într-un moment când stelele erau cu siguranță în mâna ei și când omenirea părea să culeagă beneficiile călătoriei pe șoseaua tehnologiei? De ce ezitase omul? A fost o oboseală a rasei, o timiditate în fața unei responsabilități care în lumina realizărilor trecute, ar fi fost pe deplin capabilă și nerăbdătoare să și-o asume? Față în față cu spațiul infinit și cu ocazia care i se oferea, omul a dat înapoi de frica eșecului? Sau frica de altceva?

Timothy încercă să-și oprească gândurile și să-și golească mintea, pentru că tot ce realiza era să clădească o confuzie în propriul său interior și să nu ajungă la nicio concluzie. Închise

ochii și se luptă să-și alunge încordarea din trup. În cele din urmă gândurile ce-i veneau în cap se răriră. Încercă să doarmă dar nu reuși decât să picotească cu întreruperi. Din când în când, se trezea pe jumătate, întrebându-se unde se află, ascultând târșâitul și murmurul legiunilor care lucrau încă la forturi, deranjat de valurile pulsânde de pe cer – apoi, amintindu-și unde era se întorcea să doarmă.

După un timp cineva îl zgâlțâia de umăr și-i vorbea cu o voce cârcotașă.

— Timothy, Scoală-te! Scoală-te Timothy! A dispărut Spike.

Se sculă, aruncând de o parte pătura mirat de perseverența vocii știind că Emma era cea care-l zgâlțâia ca să-i spună că a dispărut Spike. Era foarte mirat. Spike dispărea mereu. La Hopkins Acre, Spike era plecat mai tot timpul. Nu-l vedeau cu zilele și niciodată nu se îngrijoraseră din cauza lui. Într-un timp, în propriul lui timp, o să apară iar, mai zburdalnic ca totdeauna și niciodată afectat de absență.

Pământul era argintat de ivirea zorilor. Fundul văii era încă învăluit în negură. Fumul se ridica din focurile aprinse lângă forturi. De ce, se întrebă Timothy, or fi roboții așa de grijulii să aprindă focuri? Sigur că nu pentru gătit că doar ei nu mâncau niciodată. Probabil că aprinderea focurilor era o altă dovadă a nevoii atotprezente a roboților de a maimuțări pe om, creatorul său.

Horace stătea la vreo câteva sute de picioare mai încolo, vorbind cu Conrad și cu un grup de roboți. Horace striga brutal, dar asta nu însemna nimic. Horace totdeauna țipa și vocea sa era aproape totdeauna brutală, o afectare studiată pentru a arăta ce dur era.

Emma i se văită lui Timothy:

— Spike ne face necazuri iar. Totdeauna ne face necazuri. Nu știu cum l-am răbdat atâția ani.

Timothy se ridică în picioare. Își alungă somnul frecându-și ochii cu pumnii, apoi o porni încet spre Horace și spre roboți.

Auzindu-l apropiindu-se, Horace se întoarse cu fața spre el.

— Iar e Spike, strigă el. Se joacă. Se ascunde pe undeva. Crede că o să ne ducem să-l căutăm. Se joacă de-a v-ați-ascunselea.

Conrad vorbi mai încet decât Horace, dar vorbele lui erau limpezi.

— Singurul loc unde poate fi este mânăstirea. Și el și monstrul au dispărut. Sunt în mânăstire.

— Bine, țipă Horace, atunci de ce ne bați la cap? De ce nu te duci la mânăstire să-l cauți?

— Nu eu, spuse robotul comandant. Mânăstirea nu e treaba noastră. E treaba oamenilor. Dacă vă duceți acolo, voi merge cu voi, dar nu mă duc singur.

Timothy veni și se alătură grupului.

— Ești sigur, îl întrebă pe Conrad, că nu s-au strecurat printre liniile voastre?

— Ar fi fost imposibil. Am stat de gardă toată noaptea. I-am urmărit; apoi, deodată, au dispărut.

— Ce au făcut tot timpul cât i-ați supravegheat?

— Se pare că se jucau. Se fugăreau unul pe altul, mai întâi unul, apoi celălalt. O făceau pe rând.

— Spike a petrecut de minune, spuse Horace. Nimic nu-i place mai mult. N-o să mai pierd timpul cu el. După ce obosește o să se târască el încoace.

— Își bate joc de noi de ani de zile, spuse Emma alăturându-li-se. Am fi niște proști iar, dacă ne-am duce să-l căutăm.

Timothy spuse:

— Situația asta e puțin diferită. Cred că ar trebui să ne ducem. De data asta s-ar putea să aibă necazuri.

— Nu! țipă Horace. Nici gând. N-o să fac niciun pas.

— Poate că Timothy are dreptate, spuse încet Emma, nesigură pe ce spune. La urma urmei, e din familie. Noi l-am primit să stea cu noi.

— Dacă nu vrei să mergi, îi spuse Timothy lui Horace, atunci mă duc singur. Voi doi rămâneți aici. Dă-mi pușca.

Horace făcu un pas mare înainte.

— Nu ți-o dau. Nu știi să umbli cu ea. O să te împuști în picior.

— E pușca mea, Horace.

— Da, e a ta. Ceea ce nu înseamnă și că știi să umbli cu ea.

— Atunci o să mă duc fără ea.

— Nu, n-o să te duci, răcni Horace. N-o să te las să te duci singur. Nu se știe în ce bucluc o să te vâri și n-o să fie nimeni să te scoată din el.

— Dacă te duci cu el, îi spuse Emma lui Horace, atunci merg și eu cu voi. N-o să mă lăsați singură în sălbăticia asta.

— Îți sunt îndatorat, spuse Timothy, adresându-se lui Horace.

O să fiu bucuros să te știu cu mine.

— O să organizez o companie, spuse Conrad, ca să vă sprijine.

— Nu e nevoie, spuse Horace categoric.

— Insist, îi spuse Conrad. Aici noi oferim protecție. O să continuăm s-o oferim.

Conrad se întoarse și începu să dea ordine. Roboții se așezară într-o linie în poziție de drepți, fiecare ținând pe umăr unealta pe care o avea – unul o lopată, altul o rangă, târnăcoape, drugi grei de fier…

— Dacă sunteți deciși să ne faceți să arătăm ca niște proști, mormăi Horace spre Timothy, să trecem peste asta.

Timothy o luă în josul pantei, cu Horace într-o parte cărând arma de-a-curmezișul trupului său și cu Emma poticnindu-se în fața lui. În urmă venea legiunea zdrăngănitoare cu sergenții sau echivalentul lor, comandând cadența.

Timothy coborî panta, luptându-se cu înclinarea ei abruptă și sprijinindu-se în călcâie pentru a-și păstra echilibrul. Peste ei veneau sărind și stârnind norișori de praf, pietre și pietricele desprinse de legionarii mărșăluind în urmă.

Unde era Henry? se întrebă el. Dacă Henry ar fi fost aici, s-ar fi putut infiltra în mânăstire și spiona locul. Apoi, dacă ar fi fost necesar, ar fi venit și ceilalți fără a fi nevoie să între orbește.

Ajunseră la poalele dealului, și compania de roboți se despărți în două șiruri, fiecare mergând de câte o parte a lor spre mânăstire.

Conrad, care pășea înainte, dădu o comandă și cele două șiruri de roboți se opriră. El veni spre oameni.

— Rămâneți aici, le spuse el. O să trimit înainte niște cercetași.

Strigă o altă comandă și patru roboți alergară înainte.

— Trebuie să fie o ușă sau poate mai multe, spuse Conrad. Trebuie să fie o cale să intrăm înăuntru.

— E o prostie, protestă Horace. Nu e niciun pericol.

— Nu unul care poate fi văzut, îi spuse Conrad, dar există posibilitatea unui pericol în orice situație nouă. S-ar putea să fie studiată și planificată o încercare de a părea că nu există niciun pericol. În orice caz, o mică precauție nu strică.

Timothy se întoarse pentru a privi peste umăr. Mai erau și alți roboți care veneau să li se alăture. Se rostogoleau, alergând

nebunește peste liniile de apărare pe care le construiseră pe dealuri. Alții curgeau pe câmpie, grăbindu-se să se alăture celor din echipa lui Conrad.

— O să vină și restul, îi spuse acesta lui Horace. Toți.

Horace se întoarse să se uite. Își mormăi dezgustul față de roboți.

Așteptară. Peste ei se așternu tăcerea așteptării. Nu se auzea sunetul vântului sau bâzâitul insectelor. În cele din urmă unul dintre cercetași veni alergând de după unul din colțurile clădirii. Se opri în fața lui Conrad și spuse:

— Domnule, am găsit o intrare. O ușă deschisă. Mai sunt și alte uși, dar erau încuiate. Nu am încercat să le forțăm. Am gândit că ar fi mai înțelept să n-o facem. După aia am găsit ușa deschisă.

— Ați intrat?

— Ne-am gândit iar că ar fi mai bine să n-o facem. Ceilalți așteaptă să vină întreaga companie.

— Bine, mulțumesc, Toby, spuse Conrad. Ați acționat cu înțelepciune. Apoi îi spuse lui Horace: sunteți gata să mergem?

— Am fost gata tot timpul, zise Horace. N-a fost decizia noastră să stăm aici și să pierdem vremea.

Coloana se puse în mișcare și cei trei oameni mergeau în mijlocul ei, cu cercetașii înainte. Ajunseră la mânăstire și trecură de împrejmuirea exterioară. Înăuntru era o clădire demodată. Pereții exteriori păreau făcuți dintr-un metal ce începuse să ruginească. Nu erau ferestre, dar din loc în loc erau uși închise.

În cele din urmă ajunseră la ușa pe care o găsiseră cercetașii. Ea dădea în clădirea centrală.

— O să așteptăm aici, spuse Conrad. O să trimit înăuntru o echipă să arunce o privire, apoi mergem și noi.

Așteptară iar și în sfârșit, unul dintre membrii echipei apăru în ușă și făcu un semn.

— Intrăm, dar vă rog, fără grabă inutilă, zise Conrad.

Intrară fără nicio grabă inutilă. Compania de roboți se răspândi, cercetând locurile înainte.

Interiorul era luminat de o strălucire verzuie. Când Timothy se uită după sursa de lumină, nu văzu niciuna. Lumina, hotărî el, era emisă de pereți și de tavanul boltit.

La început nu li se păru că erau prea multe lucruri de văzut. Camera vastă în care intraseră era goală. Uși deschise ici și colo

dădeau în diverse dependințe, care fuseseră adăugate construcției principale. Roboții tot intrau pe aceste uși ca să iasă imediat, semn că nu găsiseră nimic acolo.

Când ochii li se mai obișnuiră cu lumina verzuie slabă, Timothy zări o secțiune marcată a podelei. În ea erau găurele de formă ovală sau găuri scobite mai adânc. Dar niciun fel de mobilă – nici mese, nici scaune, nici dulapuri sau cufere, nici mașini.

Nici mașini, sigur că da! El gândea în termeni omenești, ori asta era o clădire străină, construită pentru scopuri străine. N-ar trebui să te aștepți să găsești mese, scaune sau dulapuri. Aici trebuia să se afle alte obiecte – obiecte străine – dar nu era nimic din toate acestea.

Emma îl înghionti în coaste.

— Uite acolo, sus, spuse ea. El se uită în direcția în care arăta ea și văzu obiecte stranii atârnând de tavan. Erau sute, toate suspendate de fire sau de corzi. Fluturau în slabul curent de aer ce circula prin clădire.

— Arată ca Infiniții, spuse Emma.

— Dacă sunt așa ceva, spuse Conrad, care era la mică distanță de ei, n-au viață. Eu nu pot detecta niciun semn de viață. Dacă ar fi fost viață, cât de puțină, simțurile mele mi-ar fi spus. Dacă sunt Infiniți, sunt morți și agățați la uscat.

De când intraseră în clădire și parcurseseră o mică distanță, ei nu prea se mișcaseră. Acum, din interiorul clădirii venea un zumzet de agitație.

— Băieții au găsit ceva, spuse Conrad. Hai să mergem să vedem ce.

— Cei patru se grăbiră înainte, ajungând la roboții care formaseră un cerc Uitându-se la ceva și scoțând exclamații de uimire.

— Lăsați-ne să trecem, spuse Conrad vorbind aspru. Ce se întâmplă? Faceți loc.

Roboții se dădură la o parte și acolo, în centrul cercului, Spike și monstrul ucigaș dansau un rigadoon[2]. Că era un dans sau o luptă, fiecare combatant învârtindu-se pentru a găsi momentul de a-l ataca pe celălalt, nu aveau cum să știe. Țopăiau și făceau mișcări rapide, încercând să se apuce unul pe altul și revenind repede înapoi.

[2] Dans din secolul XVIII. (n. trad.).

— Stați de o parte, țipă Horace. O să pun capăt la toate astea!
Dusese pe jumătate arma la umăr când clădirea se zgâlțâi atât de violent, că oamenii și mulți dintre roboți căzură. Pe când cădea și aluneca pe podeaua înclinată, Timothy auzi o ușă trântindu-se.
Căzu în ceva. Când încercă să iasă, textura în care căzuse era așa de alunecoasă că nu găsi niciun punct de sprijin de care să se agațe.
La fel de brusc cum începuse, clătinarea clădirii încetă și Timothy își dădu seama că de fapt căzuse în una din găurile săpate în podea. Corpul său umplea exact gaura și se gândi că dacă un om ar fi putut să se strângă în ea, gaura ar fi fost un loc perfect de dormit. Poate că asta și era; era ușor de imaginat că aceste găuri erau poate paturi pentru Infiniți. Fiind întrucâtva mai mici decât ale oamenilor, corpurile lor ar fi încăput și mai bine în aceste găuri.
— Te-ai înțepenit acolo? întrebă Conrad, aplecându-se deasupra lui.
— Nu, nu m-am înțepenit. Mi-e doar greu să ies afară. Dă-mi o mână, te rog.
Conrad îi întinse o mână, îl trase afară și-l puse pe picioare.
— Cred, spuse robotul, că am dat de belea. Cred că ne-am mișcat.
— Mișcat?
— Clădirea s-a mișcat.
— M-a aruncat jos.
— Cred că a făcut mai mult decât atât.
Cineva deschisese ușa pe care intraseră și roboții dădeau buzna prin ea, fugind din clădire. Horace care făcuse un pas afară, se zbătea acum să se întoarcă luptându-se cu șuvoiul de roboți care curgea prin ușă. Venind spre Timothy, flutură pușca în aer și strigă:
— Clădirea a fost o cursă. Ne-a supt în ea și ne-a dus altundeva. Îl întrebă pe Conrad: ai idee unde suntem?
— Conrad dădu din cap.
— Nici cea mai mică idee, spuse el.
Timothy era confuz neînțelegând încă ce se petrece, ce spunea Horace.
— Altundeva? întrebă el. Nu e o problemă. Chestie de câteva

mile, poate.

— Nebunule, spuse dur Horace, nu asta am vrut să spun. Nu mile. Mai probabil, ani lumină. Asta nu e planeta noastră. Nu suntem pe pământ. Uită-te afară.

Horace îl apucă de braț și-l îmbrânci violent spre ușă.

— Ieși și uită-te!

Timothy se împletici spre ușă, propulsat de mâna lată a lui Horace dintre umerii săi.

Era amurg sau dimineață. Aerul era proaspăt, iar cerul părea straniu. Pământul era vălurit; coline în valuri duceau spre altele și mai înalte dispărând într-un orizont îndepărtat. Deasupra orizontului atârna o lună galbenă, buhăită.

Poate că era acolo ceva care îl făcuse pe Horace să afirme că asta era altă planetă. Lui Timothy i se părea un loc liniștit, fără particularități. Aerul era respirabil și gravitatea era aceeași ca pe pământ.

Unul dintre roboți întrebă:

— Au ieșit toți? Eliberăm mănăstirea?

— Au ieșit toți, răspunse vocea altui robot.

— Comenzile? Horace urla. A văzut cineva comenzile?

— Comenzile?

— Da, comenzile, ceva cu care se poate opera mănăstirea. S-o comanzi și s-o ghidezi.

— Nimeni, sunt sigur, răspunse Conrad. Nu e un vehicul. Deci nu sunt comenzi.

— S-a mișcat de aici acolo, strigă Horace. S-a mutat. Altfel, cum am fi aici?

— Începe să se dărâme, spuse alt robot. Plesnește la încheieturi. Ascultați.

Ascultară și se puteau auzi gemetele și pârâiturile structurii – metalul prea vechi ceda.

— De abia s-a ținut ca să ne aducă aici, spuse Conrad. Ăsta e sfârșitul. Câțiva ani mai târziu și nu s-ar mai fi mișcat.

— La dracu'! gemu Horace. La dracu'! La dracu'! La dracu'!

— De acord cu tine, spuse Conrad vorbind liniștit. Sunt momente în care nimic nu merge cum trebuie.

Timothy se întoarse și ieși din mulțimea strânsă în fața mănăstirii ce se dărâma. Era poate bine, se gândi el. Dacă mănăstirea s-ar fi dovedit a fi de fapt un peregrin în funcțiune, cine știe ce schemă îmbârligată ar fi clocit Horace. Cel puțin, pe

moment aici erau în siguranță într-un mediu care până acum s-a dovedit a fi asemănător cu cel din care au venit. Puteau să respire și să se miște, temperatura nu era excesivă și probabil pe aici există o hrană oarecare pe care să poată s-o mănânce.

Era pe panta unei coline și sub picioarele sale avea gazon – dar ce fel de gazon? Era încă prea întuneric pentru a vedea, deși la dreapta sa cerul se mai lumina. Horace spusese că sunt pe altă planetă deși nu era nimic care să sprijine afirmația lui. Dealurile arătau ca cele de pe pământ. Era prea întuneric ca să vezi ceva.

Cineva urca dealul spre ei și văzu că era Emma. El porni în jos s-o întâmpine.

— Ești bine? o întrebă el.

— Sunt bine, spuse Emma, dar sunt speriată. Horace spune că nu mai suntem pe pământ. Spune că sunt două luni, ori pământul nu are două luni și nu înțeleg cum s-au putut întâmpla toate astea.

— Două luni? E numai una. Atârnă spre apus. Sau spre ce cred eu că e apusul…

— Mai e alta chiar deasupra capului, spuse Emma. E o lună mai mică.

El își întinse gâtul ca să vadă și luna era acolo, chiar deasupra capului. Cum spusese Emma, era o lună mai mică, mai mică decât jumătate din luna pământului. Deci de aici știa Horace.

Mănăstirea scârțâia încă. Cerul de la răsărit era mai luminos decât fusese înainte. În curând va răsări soarele.

— L-ai văzut pe Spike? întrebă Emma.

— Nici urmă de el.

— O fi pe afară, jucând jocurile alea prostești cu monstrul ăla stupid.

— Nu sunt sigur că sunt jocuri, spuse Timothy.

— Ce ar putea fi altceva decât jocuri? Spike totdeauna juca tot felul de jocuri prostești.

— Da, asta cam așa e, îi spuse el.

Ceata de roboți care se strânsese mai jos de mănăstire, se retrăgea coborând colina spre un punct unde începea fundul văii. O comandă scurtă se auzi și roboții începură să se așeze într-o formație militară.

Lumina zorilor se mai intensificase și se vedea mai bine. Valurile colinelor își pierduseră rigiditatea nopții și profilul lor se

mai îndulcea. Privindu-le prima oară pe întuneric, el le văzuse ca pe niște coline înverzite, dar acum văzu că nu era nici urmă de verde pe ele. Erau arse de soare, de culoarea unui leu sau a unui ghepard sub cerul violet. De ce ar fi violet un cer – nu numai o mică parte a lui – ci tot?

Horace veni tropăind spre ei. Se opri chiar în josul pantei, cu arma sub braț.

— Ne-au avut, spuse el furios. Am fost răpiți și aduși în locul ăsta, oricare o fi el.

— Dar nu suntem singuri, zise Emma. Avem roboții cu noi.

— Un trib de proști, spuse Horace. O adunătură de marionete.

— O să ne fie de oarecare ajutor, spuse Timothy. Conrad mi se pare competent – poate face ceva.

— Am pierdut tot ce aveam, strigă Emma. Tot ce era în peregrin. Păturile! Și toate celalalt! Tigăile și oalele!

Horace îi puse un braț pe după umăr.

— Au adus păturile și altele, spuse el. O să ne descurcăm noi cumva.

Suspinând, ea se agăță de el. El o ținea stângaci, bătând-o pe spate. Timothy îi privea stingherit. Era prima oară în viață când îl vedea pe Horace arătând un pic de afecțiune pentru sora sa.

Răsăritul se lumina cu repeziciune și acum se vedea că prin valea dintre coline curgea un râu de-a-lungul căruia creșteau mici pâlcuri de pomi și pe pantele joase ale unor dealuri. Erau totuși niște pomi caraghioși; arătau ca niște ferigi gigantice sau ca niște trestii superdimensionate. Pe dealurile de deasupra văii creștea o vegetație roșiatică ce ar fi putut fi o iarbă unduită de vânt. O pășune bună, se gândi Timothy, dar pe cât de departe putea vedea, nu era nicio turmă de ierbivore sau, de fapt, niciun animal păscând.

O placă de metal se desprinse din mănăstirea care se dărâma și alunecă vreo câteva picioare de-a-lungul colinei. Structura se prăbușise devenind o grămadă informă de metal.

Jos, în vale, formația militară a roboților se destrămase. Tot ce mai rămăsese din ea era falanga, pătratul gol, cugetă Timothy, care fusese clasică de la macedonenii lui Alexandru prin secole până la ultima luptă a lui Napoleon la Waterloo. Restul roboților se împrăștiau ca niște gândaci fugind din centru. Se pare că ei acționau ca cercetași pentru a investiga terenul din jur.

Trei dintre ei urcau hotărâți colina spre oameni. Cei trei

ajunseră la ei, așezându-se astfel încât să-i înconjoare parțial. Unul dintre ei grăi:

— Domnilor și doamnă, Conrad ne-a trimis să vă escortăm în siguranță în tabără.

— Voi numiți pătratul ăla gol, tabără? grohăi Horace.

— Căutăm combustibil ca să facem un foc, alții aduc apă și ce-o mai fi nevoie.

— Bine, e în regulă, fu de acord Horace mormăind. Nu știu de voi doi, dar mie mi-e foame.

O porni în jos pe colină cu Emma pășind alături de el și cu Timothy după ei.

De acum soarele limpezise orizontul. Privind peste umăr, Timothy observă similitudinea cu soarele Pământului – poate un pic mai mare și un pic mai strălucitor, deși era greu de judecat. În multe moduri, planeta asta semăna mult cu Pământul. Dedesubt creștea iarba fină amestecată cu niște liane ce acopereau solul.

Din pătratul gol de sub ei se ridica un firișor de fum.

— Au găsit combustibil, spuse Horace. Ceva ce arde. O să avem un mic dejun cald, la urma urmei.

În interiorul pătratului protector, Conrad le spuse de combustibil.

— Lemn, spuse el, din ferigile copaci. Nu chiar atât de bun ca lemnul obișnuit, dar arde dând căldură și lumină. Mijlocul e gol dar înconjurat de măduvă, o măduvă destul de densă. Am găsit și cărbune.

El întinse mâinile să le arate cărbunele, plăci sparte de un negru strălucitor.

— Am săpat o formație stâncoasă de pe malul râului. Nu e cărbune de cea mai bună calitate, mai mult ca lignitul, dar totuși cărbune. O să mai căutăm pe unde om mai merge și poate găsim un cărbune mai bun. Cu lemn prost sau cu cărbune prost, avem totuși foc. Pe Pământ mai tot cărbunele a fost scos și ars.

— Să mergem? ciripi Emma. Unde să mergem?

— O să mergem undeva, spuse Conrad. Nu putem rămâne aici. Trebuie să găsim un loc care să ne asigure adăpost și mâncare.

— Mâncare?

— Sigur, doamnă, mâncare. Puținul pe care îl avem n-o să ne ajungă.

— Dar ar putea fi otravă!
— O s-o încercăm, spuse Horace.
— N-avem cum s-o încercăm.
— De acord, zise Horace. N-avem laboratoare, n-avem chimicale, și chiar dacă am fi avut chimicale, n-avem cunoștințe de chimie. Dar există o cale. Ne vom folosi pe noi înșine drept cobai.
— Treaba asta trebuie s-o faceți voi, spuse Conrad. Roboții nu vă pot ajuta.
— O să luăm câte o bucățică mititică, spuse Horace. Verificăm gustul. Dacă gustul e rău, arde gura, ori face gura pungă și atunci o scuipăm. Dacă are gust bun, vom înghiți o bucățică, pe urmă așteptăm și om vedea.
Unul dintre roboți scoase un strigăt de avertizare gesticulând spre colină. Un vehicul – un aparat de zbor – din metal strălucitor, cobora colina spre ei. Zbura la numai câteva picioare deasupra pământului. Se năpusti asupra lor și trecu peste ei, apoi se întoarse brusc pentru a se înclina lateral deasupra colinelor de peste râu. Se întoarse și urmă panta colinelor de vizavi pentru a trece râul într-un punct mai în amonte de ei, apoi veni aproape atingând râul, la o înălțime nu mai mare de zece picioare trecând aproape direct deasupra pătratului gol format de roboți. Continuă o oarecare distanță deasupra râului, apoi urcă leneș șirul de coline zburând mult deasupra lor până când în cele din urmă dispăru.
— Suntem observați, spuse Conrad. Au venit să ne vadă.
— Ce putem face? întrebă Horace. Ce ar trebui să facem ca să ne protejăm?
— O să punem o pază întărită, spuse Conrad. Și o să-i căutăm.
Târziu, după-amiaza, cercetașii care plecaseră în josul râului se întoarseră ca să raporteze că acesta se pierdea în cele din urmă într-o mlaștină întinsă. În timpul nopții, cercetașii plecați în susul râului se întoarseră și ei. Dealurile, spuseră ei, lăsau loc câteva mile mai încolo unui platou înalt din care răsăreau la distanță munți.
— Asta-i ce trebuia să știm, spuse Conrad. O luăm în susul râului.
Dimineața porniră la drum. Pe măsură ce dealurile se strângeau în jurul râului, drumul devenea mai greu. Pe malurile

râului se vedeau straturi groase de cărbune. Copacii începură să se schimbe. Cei care păreau niște ferigi gigantice sau stufărișuri erau din ce în ce mai puțini. Locul lor era luat de copaci asemănători cu cei de pe pământ. Dealurile încă persistau. Ele se întindeau în șiruri, separate de văi înguste, fiecare șir înălțându-se tot mai sus.

Conrad nu forță marșul. El și Horace se mai ciorovăiau din când în când, dar nu împinseră lucrurile dincolo de ciorovăială.

Găsiră și hrană aptă pentru consumul uman – vreo două feluri de tuberculi, un fruct galben care era destul de răspândit, o fasole care creștea în păstăi scurte și groase pe niște liane ce se târau la suprafața pământului. Testarea fiecărui tip de aliment a fost făcută cu multă atenție. Unele au fost respinse de la bun început – aveau un gust sau un miros rău. Horace se alese cu un început de gastrită de la niște boabe pe care le încercase; fu singurul episod neplăcut. Roboții aduseră mici mamifere; toate în afară de unul singur se dovediră bune de mâncat. Peștele pe care îl scoaseră din râu avea un miros așa de rău că nici nu-l mai gustară.

Roboții încercară să construiască arme cu care să vâneze, dar arcurile erau stângace și săgețile deseori zburau anapoda. Până la urmă însă reușiră să se descurce.

Vremea frumoasă persista. Pe cerul violet nu se ivi niciun nor. Zilele erau fierbinți, iar nopțile doar puțin mai reci.

În cele din urmă, dealurile se terminară și ajunseră la un platou mare, întins și uscat, presărat cu mici coline, cu munții alb-albaștri ridicându-se la orizont. Cărând apa în butoiașe făcute cu trudă din lemnul local, grupul o porni peste câmpia întinsă. Calmul începu să se piardă.

Nava care zburase deasupra lor în prima zi a venirii nu se mai ivi, deși Timothy avea senzația că sunt tot timpul supravegheați. De câteva ori zăriră siluetele lui Spike și monstrului ucigaș profilându-se pe cer. Deși nu putea fi sigur, Timothy avea impresia că Spika își câștigase un oarecare ascendent asupra monstrului, dirijându-l, conducându-l.

Câmpia părea nesfârșită. Zi după zi înaintau cu greu și schimbările erau neînsemnate. Munții rămâneau la aceeași distanță, părând că nu se apropie deloc. Nu era nimic în afara distanțelor fără de sfârșit. La poalele unei mici coline găsiră un izvor din care colectară suficientă apă pentru a umple

butoiașele. Micul fir de apă care curgea din el dispărea la vreun sfert de milă mai încolo în solul însetat. Horace mormăia întruna; Emma își frângea mâinile. Conrad nu le prea dădea atenție; continua marșul adâncindu-se și mai mult în pustiu.

Într-o după-amiază târzie și uscată, câmpia plată se întrerupse făcând loc unui canion. De pe buza lui văzură pe fundul canionului panglica unui râu, străjuită de benzi înguste de vegetație de fiecare parte. La stânga lor se ridica o colină masivă cu panta vestică tăiată de-a-lungul mileniilor de râul care săpase canionul. Între marginea pantei și abruptul canionului era o platformă pe care se aflau ruinele a ceea ce fusese odată un mic oraș.

Nu pierdură prea mult timp printre ruine. Roboții grăbiți găsiră o cărare îngustă ce ducea spre fundul canionului și întreaga echipă își croi drum cu grijă pe poteca ce ocolea stânca înaltă din rocă roz-roșiatică. La capătul cărării, stânca se întorcea formând un adăpost întins de piatră. Din adăpost venea un curent de aer mai rece aducând oarecare ușurare în arșița soarelui.

Conrad, urmat de cei trei oameni, o luă pe potecă spre intrarea adăpostului.

— Aici, spuse Conrad, o să zăbovim un timp. Nu e ce speram eu să găsim, dar cel puțin avem oarecare protecție până când planificăm următoarea mișcare. Apa râului e aproape. Pe malurile lui vom găsi de mâncare pentru oameni.

Emma se așeză jos pe podeaua de piatră.

— E bine, spuse ea. Suntem la adăpost de soare până la apusul lui târziu. Și nu mai trebuie să ne măsurăm apa. Poate reușesc să fac și o baie.

— E mai bine decât nimic, spuse Horace pe un ton morocănos. E mai bine decât în câmpie deschisă.

În ziua următoare, un robot cercetaș găsi rampa de gunoi la baza stâncii ce străjuia canionul. Era largă la bază și se întindea până la jumătatea stâncii. Robotul se întoarse la restul echipei strigându-și noutatea. Toți se repeziră să exploreze descoperirea.

Cea mai mare parte a gunoiului era metal. La început, fără nicio îndoială, fusese o grămadă de gunoi, dar de atâta timp de când fusese aruncat, lucrurile mai puțin durabile dispăruseră. Numai metalul, câteva pietre de o formă ciudată și câteva

bucăți de lemn mai rămăseseră. Lucrul ciudat era că cea mai mare parte a metalului nu se deteriorase. Rămăsese strălucitor și lustruit; nu era nici urmă de rugină.

— Un aliaj, spuse Conrad, necunoscut pe Pământ. Cea mai mare parte a lui la fel de bun ca în ziua în care a fost aruncat.

Metalul era de toate formele și dimensiunile – simple deșeuri, piese de mașini, instrumente și unelte stricate, metal în forme contorsionate și blocuri masive. Unele puteau fi cumva recunoscute, dar cele mai multe nu aveau nicio noimă. Roboții împrăștiară piesele cele mai accesibile pe pământ și se tot plimbau printre cele expuse mirați de ceea ce vedeau.

— O tehnologie străină, spuse Conrad. Ar putea să ne ia o veșnicie ca să aflăm ce ar fi putut fi.

Era limpede că gunoiul fusese aruncat de pe platforma de deasupra canionului, probabil de locuitorii orașului abandonat care zăcea acum în ruine.

— Pare să fie o cantitate prea mare ca să fie aruncată de un oraș atât de mic, spuse Timothy. Se poate ca la un moment dat, șesul pe care l-am străbătut să fi adăpostit mai multe orașe. Poate a fost o zonă agricolă bine populată. Apoi n-a mai plouat și baza economică a dispărut…

— Putem folosi metalul, îi spuse Conrad. Putem face din el mașinile de care avem nevoie.

— Vrei să spui că o să stăm aici până când fabricați voi mașinile. Ce fel de mașini?

— Unelte, de exemplu.

— Aveți unelte. Aveți lopeți și cazmale, topoare și fierăstraie, răngi și unelte de săpat găuri…

— Arme, spuse Conrad. Arme mai bune decât cele pe care le avem. Arcuri mai bune. Săgeți care să zboare drept. Metalul ăsta e dur dar flexibil. Poate arbalete. Sulițe și lănci. Catapulte.

— Un hobby! mormăi Horace. V-ați descoperit un hobby și…

— La fel, continuă Conrad, am putea face o căruță să transportăm apa pentru voi și hrana pe care o putem strânge. Avem roboți care ar putea trage căruțele. Am putea la fel de bine construi un motor cu aburi…

— Ți-ai ieșit din minți! urlă Horace.

— O să ne gândim la asta, îi spuse Conrad. O să ne punem mințile la treabă…

În zilele următoare își puseră mințile la treabă. Se adunară în

grupuri. Trasau desene pe nisip. Scoaseră cărbune dintr-un loc aflat la vreo milă, construiră o forjă și se puseră pe lucru. Horace fumega și exploda. Emma, aducându-și aminte de zilele în care traversaseră platoul, era mulțumită să stea aici unde aveau apă și protecție împotriva soarelui. Timothy plecă în explorare.

El urcă poteca și petrecu ore întregi cercetând ruinele orașului. Scotocind prin nisip și pulbere, dădu peste artefacte ocazionale: arme primitive, tije lungi de trei picioare făcute dintr-un metal atacat de rugină și piese din ceramică de forme ciudate care ar putea fi fost niște idoli. Se aplecă și examină ceea ce găsise, dar artefactele nu-i spuneau nimic. Totuși, ruinele exercitau o fascinație anormală asupra lui și el se întorcea mereu și mereu la ele.

Aici, acum Dumnezeu știe câte secole, trăise o inteligență care dezvoltase un simț social și economic. Despre ce fel de inteligență, ruinele nu furnizau niciun indiciu. Ușile de acces în clădiri erau circulare și atât de mici încât a fost un calvar pentru el să se târască prin ele. Camerele erau așa de mici încât trebuia să se meargă de-a bușilea ca să le exploreze. Nu existau scări pentru a ajunge la etajele superioare, ci numai stâlpi de metal prea alunecoși ca să se poată urca pe ei.

În sfârșit, se urcă pe colina masivă, săpată. Pantele ei erau presărate cu bolovani atât de precar fixați încât era suficientă cea mai mică mișcare pentru a-i desprinde și a-i face să alunece jos. Printre bolovani era un taluz înșelător pe care trebuia să se cațere cu multă atenție pentru a nu provoca avalanșa de pietre.

Își spuse că era normal ca oamenii din oraș să fi menținut un post de pază în vârf pentru a supraveghea apropierea străinilor sau să observe cirezile sau poate și pentru alte scopuri pe care el nu și le putea închipui. Dar când ajunse în vârf nu găsi nici urmă de post de observație. Vârful era un platou de piatră neted acoperit cu nisip și cu lut. În nisip sau în lut nu creștea nicio plantă, și de stâncă nu erau prinși niciun fel de licheni. Vântul șuiera peste el și era cel mai dezolant teren pe care îl văzuse vreodată.

Sub el se întindea ținutul într-o îngrămădire minunată – brunul și galbenul șesului pe care călătorise în marșul cu roboții, cu alte coline, mai închise la culoare decât șesul, punctându-l ici și colo. Spre vest era tăietura canionului roz-roșcat, iar dincolo de această tăietură, în depărtare, era țesătura albastră de munți

zimțați.

Se duse spre marginea vestică a vârfului colinei și privi în jos în canion, crezând că ar putea vedea vreun semn al activității legiunii de roboți; dar nu văzu niciun semn de activitate. Albastrul râului șerpuia în fundul canionului, mărginit pe fiecare mal de o bandă verde. Dincolo de râu, peretele roșu al canionului se înălța până la galbenul pustietății plate a platoului care continua și acolo.

Și acum trebuia să coboare colina cu multă grijă deoarece coborârea putea fi mult mai periculoasă decât urcarea.

Auzi ciocnirea unei pietre în spatele lui și se întoarse. Inima îi sări din piept. Năpustindu-se spre el venea un monstru ucigaș și în spatele monstrului era Spike, rostogolindu-se rapid după o schemă haotică.

Timothy sări repede într-o parte ferindu-se din calea monstrului. Acesta, văzând se pare, prăpastia ce se căsca în fața lui, făcu un salt în lături, în direcția omului. Rapid, Spike se mișcă pentru a-l intercepta și se întoarse iar în direcția opusă. Timothy se împiedecă și căzu pe o parte. Cu coada ochiului îl văzu pe monstru făcând o încercare disperată de se opri și apoi căzând peste marginea colinei. Pentru un moment păru să atârne în aer, apoi dispăru din vedere.

Ridicându-se, Timothy alergă la marginea colinei tocmai la timp pentru a-l vedea pe monstru lovind un grup de bolovani atârnați de panta colinei. Îi lovi și ricoșă un moment pentru a atârna pentru o clipă în aer, apoi începu să se dezintegreze. Sfărâmăturile explodară în toate direcțiile și începură să plouă pe pantele colinei. Alte sfărâmături se rostogoleau spre fundul canionului, desfăcându-se în bucăți și mai mici.

Timothy se întoarse să se uite la Spike care era doar la câțiva pași, dansând dansul victoriei finale, rotindu-se și învârtindu-se, sărind sus în aer și alunecând rapid pe pământ.

— Tu și jocurile tale afurisite! zbieră Timothy, deși știa chiar în timp ce spunea acestea că dacă ar fi fost un joc, era unul mortal.

— Deci, l-ai răpus în cele din urmă, spuse Timothy. N-ai oprit nicio clipă vânătoarea. Ai încercat din prima zi să-l aduci sus la noi, pe colină știind că Horace va trage în el; și când n-ai reușit l-ai fugărit.

Spike își încetase dansul și acum stătea legănându-se încolo

și încoace.

— Spike, zise Timothy, noi te-am subestimat. Toți anii ăștia te-am luat drept un clovn. Hai. Să mergem jos și să ne alăturăm celorlalți. Or să fie bucuroși să te vadă.

Dar când se mișcă, Spike se rostogoli ca să-l intercepteze. El se mișcă iar și Spike repetă mișcarea.

— La naiba, Spike, strigă el, acum mă mâni. N-o să-ți admit asta.

Auzi un zumzăit slab și se întoarse să vadă ce ar putea fi. Un aparat de zbor strălucitor aluneca spre ei, ca cel care zburase deasupra lor în prima zi pe planetă. Se lăsă încet pe pământ și rămase acolo. Vârful lui începu să se ridice încet. În partea din față stătea o monstruozitate. Un cap mic se ițea din niște umeri largi. Ce părea un nas se desfăcu în două antene răsucite. Craniul se curba îndărăt până la un smoc de pene de un roșu furios semănând cu o gușă de curcan prost plasată. Un singur ochi compus ieșea din porțiunea dintre nas și terminația ascuțită a craniului. Capul se întoarse spre Timothy și din el ieși un chițcăit.

El făcu un pas prudent spre aparatul de zbor și spre monstruozitatea lui de pilot. Curiozitatea îl ardea. Aici era tot o inteligență, dar cel mai probabil, de un ordin mult mai înalt decât cea reprezentată de ruinele orașului. Spike se învârti în jurul lui postându-se într-o parte ca apoi imediat să se posteze de partea cealaltă.

— Poți să nu mă mai tot dirijezi, spuse Timothy. Spike nu se liniștea; își continua rotația dintr-o parte în alta. Timothy făcu un pas înainte, apoi altul. Nu era mânat, își spuse el; o făcea din proprie inițiativă. Voia să arunce o privire mai de aproape asupra navei aeriene străine. Spike îl tot împingea înainte.

— Bine, spuse Timothy. O luă spre partea din spate a aparatului și-și puse mâna pe el. Metalul era cald și neted. Îl frecă cu mâinile. Înăuntru era ceva ce părea un compartiment pentru pasageri. Nu erau scaune, dar podeaua și părțile erau tapisate și de-a-lungul compartimentului se întindeau șine care ar fi putut fi mânere pentru pasageri.

Dar atât ajungea. Nu voia să între în drăcia asta. Se întoarse cu fața spre Spike care se tot învârtea și cum făcu asta, Spike se năpusti spre el. Spatele genunchilor lovi marginea aparatului și el căzu pe spate în interiorul compartimentului pentru pasageri.

Ca fulgerul, Spike sări și el înăuntru, acoperișul compartimentului se închise cu un zdrăngănit și aparatul decolă.

Fraierit, își spuse Timothy. Răpit de Spike și de pilotul hidos și dus spre un loc care nu era alegerea lui. Simți o oarecare frică, nu prea multă. Mai mult se simțea ofensat.

Sări în picioare și ținându-se de șină privi afară prin acoperișul transparent. Sub el zbura înapoi peretele canionului cu roca roz-roșiatică strălucind în soare.

Familia se împrăștiase și acum era și mai împrăștiată. Se întrebă dacă se vor mai strânge vreodată din nou împreună.

Șansele, își spuse el, nu erau prea mari. Erau mutați ca niște piese pe o tablă de șah. Cineva sau ceva îi utiliza ca pe niște pioni.

Își aminti de Hopkins Acre și de cât de mult iubise el locul acela – vechea rezidență de baron, camera sa de lucru cu pereții acoperiți de cărți și cu biroul plin de lucrările sale, pajiștea întinsă, pâlcurile de copaci și pârâul. Fusese o viață dulce și acolo și-ar fi făcut opera; dar gândindu-se îndărăt, se întrebă spre ce țintea opera lui. Atunci i se părea importantă, dar fusese cu adevărat? Ținând cont de toate, ce anume urmărea?

Canionul dispăruse în spatele orizontului estic și acum zburau la joasă altitudine peste deșertul nesfârșit al platoului. În timp ce Timothy privea, totuși, o parte din brunul uscat al acestuia dispăru făcând loc din nou talazurilor de iarbă galbenă de preerie, întrerupte din loc în loc de cursuri de apă și de pâlcuri de copaci. Ariditatea deșertului rămânea în urmă.

În față se întindeau munții, mult mai înalți decât păruseră prima oară, cu piscurile împungând cerul, fațade de stâncă privind impasibile ținutul. O clipă aparatul de zbor părea că se va zdrobi de peretele muntelui, apoi în față se ivi un spațiu liber străjuit de ambele părți de pereții stâncoși. Pentru un moment de suspans, aparatul de zbor păru suspendat între pereții de piatră; brusc spațiul se lărgi și aparatul intră în picaj deasupra unei văi largi dintre munți. Pe o distanță scurtă, de-a-lungul văii se întindea o creastă înaltă, iar la jumătatea pantei ei un perete de un alb blând se întindea de-a-lungul întregii creste. În vârful crestei era o grupare de clădiri albe cu multe etaje și printre copacii ce le înconjurau se aflau și altele pe care el le luă drept clădiri de locuit. Unele dintre ele păreau barăci lungi, erau și

grupări de colibe iar altele nu păreau altceva decât mahalale. Mai erau și altele al căror rost nu-l putea încă înțelege.

Aparatul de zbor alunecă razant deasupra crestei, urmându-i panta până când ajunse în vârf. Atunci începu să coboare spre o pajiște pe marginea căreia se afla o casă. Se așeză pe pajiște și acoperișul aparatului începu să se ridice. Pilotul chițcăi la ei și Spike se rostogoli pe pajiște. Întrucâtva confuz, Timothy îl urmă și rămase lângă aparat. Privind în susul coastei, se uită la casă ținându-și respirația de uimire. Cu puține diferențe, era casa de la Hopkins Acre.

O ființă lunguiață, cu trup subțire, cu picioare arcuite și brațe atârnânde venea spre ei în josul pantei. Ea se îndreptă direct spre Timothy și se opri în fața lui. Spuse în engleză:

— Sunt interpretul și companionul vostru, și cred, prietenul vostru. Puteți să-mi spuneți Hugo, dar acesta desigur, nu e numele meu. E un nume pe care-l puteți rosti mai ușor.

Timothy înghiți un nod. Când putu să vorbească, întrebă:

— Poți să-mi spui ce se întâmplă?

— Totul, spuse Hugo, la timpul său. Dar mai întâi, haideți cu mine la domiciliul vostru. Vă așteaptă mâncarea.

O luă în sus pe pajiște, cu Timothy după el și cu Spike zbenguindu-se într-o parte. În urma lor, aparatul de zbor se ridică de la pământ.

Erau unele deosebiri, dar în linii generale se părea că este un alt Hopkins Acre. Pajiștea era bine îngrijită, copacii bine așezați, conturul terenului foarte asemănător. Era și o nepotrivire – oriunde te uitai se vedeau ridicându-se munții în timp ce la Hopkins Acre munții erau la sute de mile depărtare. Ajunseră la clădire și urcară treptele largi de piatră spre ușa masivă. Spike îl părăsise și se zbenguia fericit pe pajiște.

Hugo deschise una dintre uși și pășiră înăuntru. Și înăuntru erau unele diferențe, dar îți trebuia timp ca să le remarci. În fața lor se întindea salonul întunecat, cu mobila sumbră îngrămădită în el, iar dincolo era sufrageria cu masa pusă.

— Aveți spinare de berbec, spuse Hugo. Știm că este unul dintre felurile voastre favorite. E mică dar nu suntem decât doi la masă.

— Dar aici, berbec!

— Noi când facem aici o treabă, spuse Hugo, o facem cât mai bine cu putință. Avem un respect imens pentru diferitele culturi

care trăiesc în această comunitate.

Timothy se strecură prin salon spre sufragerie. Masa era pusă pentru două persoane și din bucătărie se auzea zgomot de vase.

— Sigur, spuse Hugo, n-o să găsești arme în camera de arme a lui Horace, deși camera de arme există. E și camera ta de lucru, deși mă tem că e cam goală. N-am putut reproduce cărțile și notele tale, lucru de care ne pare rău, dar sunt unele obstacole care nu pot fi trecute. Sunt sigur că avem material care poate înlocui cărțile.

— Dar stai o clipă, protestă Timothy. De unde știți de Horace și de armele lui, de camera mea de lucru și de cărțile mele, de berbec. De unde știți toate astea?

— Gândește-te, te rog un moment, apoi fă o deducție logică.

— Spike! Am adăpostit toți anii ăștia o viperă la sânul nostru?

— Nu o viperă. Un observator foarte harnic. Dacă n-ar fi fost el, n-ați fi fost aici.

— Și ceilalți? Horace și Emma? Pe mine m-ați răpit. Dar ceilalți? Vă puteți întoarce și lua?

— Am putea, cred. Dar n-o vom face. Tu ești cel pe care îl vrem.

— De ce eu? De ce m-ați vrea pe mine?

— O să afli asta cu timpul. Îți promit că nu ți se va întâmpla nimic rău.

— Dar ceilalți doi sunt și ei oameni. Dacă vreți oameni…

— Nu doar oameni. Un anumit tip de oameni. Gândește-te la asta și spune adevărul. Îți place Horace? Admiri modul în care gândește?

— Păi, nu. Dar Emma…

— Ea nu e fericită fără Horace. Ea este foarte asemănătoare cu Horace; așa a crescut.

Era adevărat, admise Timothy. Emma îl iubea pe Horace și ajunsese să gândească ca el. Chiar și așa, nu era drept ca ei să fie lăsați în deșertul ăla arid în timp ce el trăia aici.

— Ia te rog loc la masă, îi spuse Hugo. Locul tău e în capul mesei pentru că tu ești stăpânul conacului și așa trebuie să te porți. Eu voi sta la dreapta ta pentru că eu sunt mâna ta dreaptă. Ai înțeles, cred, că sunt un umanoid. Trupul meu funcționează foarte asemănător cu al tău și eu ingerez hrana ca și tine, deși trebuie să admit că am oarecare greutate să-mi adaptez gustul la mâncarea voastră. Dar acum am venit să

împărtășesc plăcerea cu tine. Berbecul e și felul meu favorit.

Timothy spuse țeapăn:

— Noi mai avem și alte feluri de mâncare.

— O, știu asta foarte bine. Trebuie să-ți spun că lui Spike i-au scăpat foarte puține detalii. Dar acum să ne așezăm și să sun la bucătărie să-i anunț că suntem aici și că ne este foame.

Timothy își trase un scaun în capul mesei și se așeză pe el. Remarcă fața de masă albă ca neaua, șervețelele corect împăturite și cumva asta îl făcu să se simtă mai în largul său. Hugo sună bucătăria și se așeză la dreapta lui Timothy.

— Aici, spuse el întinzându-se după o sticlă, avem un porto excelent. Vrei să servești?

Timothy încuviință. Alți trei umanoizi, copii aproape exacte ale lui Hugo, ieșiră din bucătărie. Unul dintre ei ducea un platou cu berbec. Văzu că o parte din carne era gata tăiată și ăsta fu un lucru care îl făcu să gândească malițios că Spike făcuse o treabă cam de mântuială. Nu se taie o friptură sau o pasăre în bucătărie; tăierea unei fripturi bune era o parte importantă a ritului mesei. Un altul aduse un castron cu supă și îi servi în farfurii mari de supă puse în dreptul celor două locuri. Al treilea puse un platou cu legume lângă cel cu friptură.

Supa a fost excelentă, o supă cu vegetale, cu fâșii de șuncă și cu fidea. După prima lingură de supă, foamea îi reveni și, uitând bunele maniere începu s-o înfulece cu o mare viteză.

— E bună, nu-i așa? întrebă Hugo. Becky a devenit un bucătar excelent, deși i-a trebuit o grămadă de timp pentru asta. El continuă. Servitorii tăi nu stăpânesc așa de bine limba ca mine. Ei înțeleg cuvintele simple și pot vorbi după un tipic, dar nu sunt în stare să întrețină o conversație adevărată. E păcat că nu ești telepat, dar atunci n-aș fi avut plăcerea de a fi în serviciul tău.

— În comunitatea asta sunt mulți telepați? întrebă Timothy.

— Nu, dar un mare procentaj dintre ei sunt și avem și Basic. Dar tu nu știi Basic și îți ia ceva timp s-o înveți.

— Basic?

— O limbă obișnuită. Construită prin combinarea unor cuvinte ușoare din mai multe limbi. Fără nicio gramatică, desigur, neelegantă, dar care poate fi înțeleasă. Aici sunt mai multe specii care nu comunică prin sunete. Și de fapt, nici prin telepatie. Totuși, s-au creat căi prin care se pot înțelege toți.

Terminară de mâncat și plecară de la masă.

— Acum, spuse Timothy ai vrea să-mi spui și mie unde ne aflăm? Ce fel de loc e ăsta?

— Asta ar necesita niște explicații mai detaliate, spuse Hugo. Pentru moment lasă-mă să-ți spun că suntem un centru galactic compus din mai multe culturi răspândite pe planete împrăștiate în spațiu. Suntem gânditori și cercetători. Încercăm să dăm un sens universului. Aici, în acest centru, ne întâlnim și discutăm ca de la egal la egal. Punem laolaltă gândirea, teoriile și descoperirile noastre. Se definesc și se pun întrebări la care se caută apoi răspunsuri.

— Atunci cu mine ați ratat; ați dat peste un zero. Nu sunt un mare gânditor și sunt încet. Rumeg bine gândurile înainte de a le pune pe hârtie sau de a le scoate. Pentru mine, matematica este un mister complet și nu știu nicio altă știință. Ce știu am descoperit singur. N-am nicio educație și niciun grad academic. Sunt fascinat de istorie și de filosofie. Am încercat de-a-lungul anilor să înțeleg cum a ajuns rasa mea să urmeze cursul pe care l-a urmat și nu m-am ales cu mare lucru. Nu-mi pot imagina cum Spike…

— A văzut în tine mai mult decât vezi tu însuți.

— Asta n-o prea cred. Spike a fost totdeauna o prostie. Joacă jocuri prostești. Avea un joc în care sărea dintr-un pătrat în altul, numai că nu exista niciun pătrat, toate erau imaginare.

— Multe din ceea ce vezi în univers încep prin a fi imaginare, spuse Hugo. Adesea trebuie să-ți imaginezi ceva înainte de a fi de acord cu el.

— Ne învârtim în cerc, spuse Timothy. Nu ajungem nicăieri. Accept acest loc așa cum susții tu că este și-mi dau seama că nu sunt potrivit pentru el. Așa că spune-mi de ce mă aflu aici.

— Te afli aici pentru a ne furniza evidența.

— Ce fel de evidență? Ce așteptați de la mine?

— Nu-ți pot spune mai multe, spuse Hugo. Am fost instruit să nu-ți spun mai mult. Mâine te voi duce acolo unde ar trebui să fii. Dar s-a făcut târziu și cred că ar trebui să ne retragem.

Ore întregi Timothy rămase în pat înainte de a adormi, gândurile sale învârtindu-se mereu în jurul celor spuse de Hugo.

Era rațional desigur, să existe un centru galactic în care inteligențele galaxiei să strângă laolaltă cunoștințele lor și unde să lucreze pentru binele lor reciproc. Dar care ar fi problemele, ce întrebări se pun? Gândindu-se care ar putea fi, își putea

imagina multe, dar examinându-le, unele nu erau suficient de profunde iar altele erau de-a-dreptul ridicole. Punctul său uman de vedere era prea îngust; cultura umană fusese croită printr-un tunel. Deși, credea el asta trebuie să fi fost cea adevărată, cea originală dintre toate culturile reprezentate aici.

În cele din urmă adormi. Apoi cineva îl scutură ca să-l trezească.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Hugo, aplecându-se peste el, dormeați așa de bine, că-mi era rușine să vă trezesc. Totuși micul dejun e gata și trebuie să plecăm. Am un vehicul de suprafață cu care e o plăcere să mergi.

Mormăind nemulțumit, Timothy se sculă și se așeză pe marginea patului, întinzându-se după hainele care erau atârnate pe un scaun.

— Cobor imediat, spuse el.

Micul dejun se compunea dintr-o omletă cu șuncă, făcută așa cum îi plăcea lui. Cafeaua era acceptabilă.

— Aici crește cafea? întrebă el.

— Nu, nu crește, spuse Hugo. Am cutreierat peste tot ca s-o găsim pe una dintre planetele colonizate de ai voștri cu milenii în urmă.

— Aceste colonii au reușit și mai există și acum?

— Prosperă. După o perioadă inițială mai grea, bineînțeles.

— Și toată mâncarea asta ați adus-o din colonii?

— Atât cât să ne ajungă pe moment, spuse Hugo. Avem de asemenea vite, porci, păsări și semințe din care creștem porumb, secară și o mulțime de alte vegetale. Avem resurse și o mare listă de informații. Ni s-a spus să nu precupețim niciun efort. Și n-am precupețit niciunul.

— Doar pentru a hrăni un singur om? Sau mai sunt și alți oameni pe aici?

— Ești singurul, spuse Hugo.

Vehiculul terestru aștepta afară și ei intrară în el cu Hugo la comenzi. De-a-lungul drumului erau și alte locuințe, cele mai multe ascunse de vegetația deasă. Pe pajiștea uneia dintre ele care părea să fie mai mult subterană, vreo șase creaturi pufoase se rostogoleau și făceau tumbe fericite într-un joc de copii.

— O să întâlnești tot felul de creaturi pe aici, îi spuse Hugo. O să fii surprins ce repede o să te obișnuiești cu ele.

— Asta sună ca și cum o să fiu un rezident permanent aici.

Am senzația că o să vă debarasați de mine după ce mă veți fi folosit.

— Asta n-o să se întâmple niciodată. Odată terminat interviul, o să-ți dăm material informațional astfel încât să te poți apuca iar de lucru. Munca ta va consta probabil la a te gândi la unele probleme, a le rezolva sau a sugera căi de rezolvare a lor.

Timothy mormăi.

— Nu-ți place asta? întrebă Hugo.

— M-ați răpit și m-ați adus aici – tu și nenorocitul ăla de Spike care trebuie să fi spionat ani de zile pentru voi.

— Nu ești singurul. Noi căutăm informație și talente pe mai multe planete. Informația poate fi culeasă din mai toate lumile, dar talentul e rar.

— Crezi că sunt un talent?

— Ai putea fi.

— Dar talentele pe care le găsiți, s-ar putea adesea să nu se dovedească a fi ceea ce ați sperat. Ce faceți în acest caz?

— Le păstrăm. Le datorăm ceva. Noi ne plătim totdeauna datoriile.

Trecură pe lângă un castel roz în miniatură ridicat pe o colină, decorat tot cu metereze și turnuri, cu fanioane fluturând vitejește în vânt.

— Un castel de zâne, spuse Hugo. Cred că ăsta e cuvântul. În castelul acela sunt experți care văd universul ca pe o structură matematică complexă și lucrează asupra ei. Există speranța că în timp s-ar putea să furnizeze cheia necesară.

Drumul dădu într-o șosea asfaltată pe care mai erau și alte mașini – nu prea multe. Nu era nimic asemănător unui trafic aglomerat. La distanță se zărea un grup de clădiri înalte care se ridicau curate și proaspete, fără niciun fel de ornamente pe ele.

— Acolo mergem?

Hugo încuviință.

— În limba voastră l-aș numi un centru administrativ. Aici se fac multe lucruri, deși mulți dintre noi lucrează pe la casele lor sau în adăposturi ascunse printre coline. Dar aici e locul unde se strâng toți. Aici sunt laboratoare, observatoare, biblioteci, ateliere pentru mașini și instrumente și săli de conferință. Și mai sunt și unele facilități pentru care nu există cuvinte în limba voastră.

Ajunseră în centru și rulară de-a-lungul bulevardelor largi. Pe

străzi erau parcate mașini. Între clădiri se întindeau parcuri vaste. Pe trotuare se mișcau câteva monstruozități, unele îmbrăcate în haine colorate, dar oribile, altele în haine nevinovate. Erau cocoșați, târâtoare, unele care alunecau repede sau altele care pășeau cu pași mari. Unele duceau saci sau serviete și unul dintre cocoșați trăgea un căruț plin cu tot felul de nimicuri.

— Locul ăsta, spuse Timothy, seamănă foarte mult cu cele de pe pământ – străzile, parcurile, clădirile…

— Problema împărțirii zonelor de lucru e foarte simplă, spuse Hugo. Iei atâția metri cubi de spațiu și-l închizi. Aici clădirile au fost ridicate cu un singur lucru în minte: să fie pe cât posibil de simple și funcționale. Să faci lucrurile simple ar fi putut ofensa unele culturi care sunt reprezentate aici. Dar nu poți să-i mulțumești pe toți, așa că am făcut tot ce am putut să nu mulțumim pe nimeni, folosind o arhitectură banală cu linii drepte și simple.

El opri în fața intrării unei clădiri.

— Aici trebuie să mergi. O să vin cu tine la locul de întâlnire, dar nu pot intra cu tine. O să intri singur. O să fii într-o cameră mică cu un singur scaun. Te așezi și aștepți. După câteva momente totul va fi în regulă.

Camera era aproape de intrare. Clădirea părea aproape goală. Se opriră în fața unei uși și Hugo se întoarse spre intrare. Timothy împinse ușor ușa și o deschise.

O cameră mică a spus Hugo; și era o cameră mică, dar una atrăgătoare. Carpete acopereau podeaua și pereții erau decorați. Scaunul era cu fața spre unul dintre acești pereți decorați. Timothy străbătu camera și se așeză pe scaun, studiind decorațiile. Era un amestec de culori pastel, plin de desene, dar toate mici și amestecate unul cu altul. N-ar fi putut spune unde se termina unul și începea altul.

O voce părând să iasă din pereți, îi vorbi.

— Bine ai venit la centru. Numele tău e Timothy. Mai ai și altul?

— Am și un nume de familie, dar în ultimii ani, familia mea nu l-a folosit de loc. Prenumele erau suficiente. Numele de familie este Evans.

— Foarte bine, domnule Evans, spuse vocea, aceasta este o anchetă privind o situație despre care știi câte ceva. Am auzit

mai multe mărturii, dar niciuna nu valorează cât a dumneavoastră. Vă rog să răspundeți deschis și sincer.

— Pe cât îmi vor permite posibilitatea și cunoștințele.

— Perfect. Atunci să începem. Pentru înregistrare, sunteți Timothy Evans, om de pe planeta pe care voi o numiți Pământ. Până recent v-ați trăit acolo întreaga viață.

— Așa e. Dar de ce nu vă arătați? Nu-mi place să vorbesc cu pereții.

— Faptul că nu mă arăt direct este o amabilitate, domnule Evans. Sunteți aici de puțin timp și l-ați întâlnit numai pe Hugo. Peste câteva zile când veți mai întâlni și alții, veți înțelege. Deși sunt, vă asigur de asta o creatură prietenoasă și plină de compasiune, v-aș apare ca un monstru. Mai sunt și alții. Un juriu vă ascultă, deși eu sunt singurul care vorbește cu dumneavoastră. Cei mai mulți dintre noi ar fi de asemenea niște monștri în ochii dumneavoastră. Un șir de monștri holbându-se la dumneavoastră. Acum puteți înțelege atitudinea noastră?

— Pot, spuse Timothy. E politicos din partea dumneavoastră.

— Deci să începem cu întrebările. Ați auzit de niște misionari pe care oamenii voștri îi numesc Infiniți. Ce susțin și predică acești misionari?

— Ei încearcă să convingă oamenii că ar fi mai bine să-și transforme corpurile într-o stare incorporală.

— În cazurile în care au reușit să-i convingă pe unii, au avut capacitatea să realizeze această transformare?

— Da.

— Spuneți asta ca și cum ați fi foarte sigur.

— Sunt. Am venit dintr-un loc în care erau fixate multe ființe incorporale – sau păreau să fie fixate – de un fel de rețea în cer. De asemenea, un frate al meu a intrat în procesul de transformare, dar n-a…

— Vreți să spuneți că Infiniții au eșuat în cazul fratelui dumneavoastră?

— Fie că au eșuat, fie că el s-a retras din proces. N-am înțeles niciodată prea bine lucrul ăsta. O dată spune una, altă dată spune alta.

— Ce efect a avut asupra fratelui dumneavoastră?

— A devenit o persoană ca o umbră compusă din mai multe scântei strălucitoare. Convingerea mea este că dacă ar fi continuat transformarea, ar fi fost condensat într-o singură

scânteie.

— Ființele incorporale pe care le-ați văzut pe acea rețea de care spuneați, erau dintr-o singură scânteie?

— Erau mai multe scântei singure. Erau plasate deasupra unui fost loc de adunare a Infiniților pe care noi îl numeam mănăstire.

— Vă rog explicați-mi.

— Mănăstirile sunt locuri ocupate de ordine clericale pe care noi le numim călugări. Călugării poartă haine distinctive și Infiniții arătau ca niște mici călugări, așa că am numit rezidența lor, mănăstire.

— O să mai revenim asupra acestor lucruri, spuse vocea. Dar acum aș dori să mergem în esența lucrurilor. Se pare, din tot ce am aflat noi, că cea mai mare parte a populației Pământului a devenit incorporală. Familia dumneavoastră, nu. Cum s-a întâmplat asta?

— Am fugit de Infiniți. Am fugit în trecut. Familia mea nu a fost singura fugară. Mai sunt și mulți alții. N-am idee câți.

— Ați fugit în timp. Asta înseamnă că aveați mașini ale timpului.

— Am furat procesul de construire al mașinilor de la Infiniți. N-avem niciun merit în dezvoltarea călătoriei în timp. Am urmat orbește un model. Nu știam mai nimic despre această tehnologie.

— De ce ați fugit? Marea majoritate a populației pământului n-a fugit.

— Noi suntem un alt fel de oameni, altfel ca înfățișare. Noi suntem străini, provinciali, țărănoi, dacă cunoașteți termenul.

— Cred că da. Oameni dezavantajați de factori de mediu și culturali, rămași în urmă. Poate dintr-un motiv.

— Absolut dintr-un motiv, spuse Timothy. Noi am păstrat vechile valori pe care restul populației le-a abandonat.

— Deci nu ați accepta filosofia Infiniților?

— Noi ne-am amuzat de filosofia lor. Era împotriva firii noastre.

— Dar, majoritatea pământenilor au acceptat-o.

— Restul celorlalți au abandonat complet vechile valori. Au respins tehnologia, care în multe feluri le-ar fi fost de mare folos și i-ar fi servit mai bine dacă s-ar fi obosit să dezvolte un cod etic mai strict. S-au îndepărtai de progres. Cu toată onestitatea

trebuie să spun că acest progres, în unele cazuri a fost dăunător. Totuși, el ne-a ridicat de la starea de fiare la o societate rațională și decentă. Am aruncat la gunoi naționalismul, am învins aproape orice boală și am ajuns la o politică economică echitabilă.

— Totuși acești oameni s-au îndepărtat de ceea ce numiți vechile valori într-un punct în care ar fi putut construi o societate aproape perfectă. Ce s-a întâmplat? Rasa a îmbătrânit și a obosit?

— M-am întrebat și eu asta din când în când. Aș crede că nu există date pe care să construim o concluzie. Lucrul cel mai straniu a fost că se pare că nimeni nu a predicat așa ceva; că nimeni nu a susținut o schimbare în atitudini, nimeni nu a impus alt stil de viață. Ideea pare să se fi strecurat până într-un moment în care toți păreau să nu mai facă altceva decât să stea și să tăifăsuiască. Aveau impresia că sunt angajați în mari discuții filosofice, dar de fapt tot ce făceau era să pălăvrăgească. În toată istoria omenirii au existat totdeauna culte Ele au răsărit ici și colo, au înflorit pentru scurt timp, dar în cele din urmă au dispărut. Dar abandonul progresului n-a fost un cult. Fiecare om părea să decidă deodată pentru sine că progresul era lipsit de sens și că tehnologia nu merita efortul. A fost ca și cum ar fi fost loviți de o epidemie.

— Ar fi putut fi o epidemie?

— Nimeni n-a știut ce este. De fapt, aproape că nici nu s-a discutat despre asta. Atitudinea a fost acceptată ca atare și cu asta s-a terminat totul.

— Astfel societatea era coaptă pentru Infiniți.

— În aparență da. La început nu li s-a dat prea mare atenție. Apoi filosofia lor a început treptat să prindă teren. Nu s-a făcut niciodată mare caz pe chestia asta. A venit tiptil, dar a crescut în intensitate pe măsura trecerii anilor. A fost, ați putea spune, o catastrofa tăcută. Rasa umană, în decursul istoriei ei a cunoscut multe catastrofe. A fost un timp în care aproape că ne-am otrăvit mediul prin folosirea chimicalelor, dar ne-am venit la timp în fire și am scăpat de această soartă. Am fi putut dispare din cauza războiului, dar am găsit mijlocul de a face pace în ultimul moment. Dar în catastrofa Infiniților, ne-am aliniat și ne-am îndreptat de bună voie spre sfârșit.

— Totuși au fost oameni care n-au făcut-o de bună voie.

— Nu prea mulți. Puțini. Câteva mii au zburat în spațiu pentru a găsi alte planete. Unii dintre noi am fugit în timp. În momentul în care am fugit, Infiniții începuseră să preseze puternic. Ei au văzut, cred, șansa să convertească o rasă întreagă de oameni. Când m-am născut eu, timpurile erau dure pentru dizidenți ca noi. Tot ce v-am spus despre evenimentele dinainte este istoria care mi s-a spus și mie.

— Istoria poate fi colorată de prejudecăți.

— Până la un anumit grad, cred. În zilele mele începuserăm să intrăm în defensivă.

— Ce argumente foloseau Infiniții pentru a convinge pe membrii rasei tale să accepte transformarea?

— Ofereau un fel de nemurire. O ființă incorporală nu poate să moară. Ea ar putea supraviețui morții universului. Ar fi imună la toate bolile fizice. Eliberată de trup, mintea s-ar putea avânta. Acesta, spuneau Infiniții era adevăratul scop al unei ființe intelectuale. Inteligența e singura calitate care contează. De ce să te lupți, întrebau ei, cu lumea fizică – cu toate pericolele și dezamăgirile ei? Scapă de ea, spuneau ei, și vei fi cu adevărat liber.

— Asta trebuie să fi fost pentru mulți o logică atrăgătoare.

— Pentru cei mai mulți, spuse Timothy.

— Dar nu pentru dumneavoastră și camarazii dumneavoastră? Gândeați că e greșită, nu?

— Mi-e greu să spun care erau sentimentele noastre. Aș putea doar să spun că simțeam o mare repulsie pentru ce făceau Infiniții.

— Vă temeați de ei și îi urâți? îi priveați ca pe niște dușmani?

— Da.

— Ce simțiți acum, când totul pare să se fi terminat despre faptul că Infiniții par să fi realizat ceea ce și-au propus?

— Nu s-a terminat, spuse Timothy. Rasa umană mai trăiește încă. Sunt colonii umane pe alte planete despre care mi s-a spus că merg bine și mai sunt și câțiva dizidenți care se ascund în trecut.

— Ce simțiți pentru oamenii care au mers pe drumul deschis de Infiniți?

Timothy ezită un moment mai lung. În cele din urmă spuse:

— Poate că ei au vrut-o. Aș crede că au cerut-o. Au întors spatele la ceea ce făcuse rasa.

Vocea nu spuse nimic. Timothy așteptă, apoi întrebă:

— Despre asta voiați să vorbiți cu mine? Pot să întreb de ce vă interesează?

Vocea spuse:

— Aceasta este o anchetă privind scopul și motivele Infiniților. I-am mai interogat și pe mulți alții.

— Au fost și alte rase victimele Infiniților?

— Unele dintre ele au fost.

— Dar Infiniții își mai continuă eforturile misionare?

— Pentru câtva timp, nu. I-am izolat pe planeta lor. Sunt ținuți în carantină pe tot timpul acestei anchete. Trebuie să recunoașteți că deși, noi, aici la Centru respectăm libera voință a oricărei rase, trebuie totuși să ținem cont de direcțiile în care pot duce voințe prea agresive.

— Creaturile pe care noi le-a denumit monștri ucigași, ce sunt?

— Mercenari. Executanți, spuse vocea pe care Infiniții, în aroganța lor, i-au angajat să le îndeplinească dorințele. Ucigașii n-au fost izolați, ci distruși. Astfel de clemente nu pot fi tolerate. Mai sunt câțiva liberi, dar noi îi vânăm. Prietenul dumneavoastră, Spike, a distrus unul dintre ultimii.

— Am văzut când a făcut-o, spuse Timothy.

— Aroganța Infiniților ne-a atras atenția asupra lor. Pentru aroganță nu există loc în această galaxie. Aproape orice poate fi tolerat, dar nu aroganța.

Se lăsă din nou tăcerea…

— Asta-i tot? întrebă Timothy.

— Pentru moment, spuse camera. Mai târziu o să mai vorbim. Acum ești unul de-ai noștri. E un moment deosebit că avem aici un om. Întoarce-te la locuința ta și acolo vei găsi materialul informațional care îți va spune în detaliu cine suntem și cum acționăm. Din când în când te vom chema pentru a discuta unele probleme cu noi.

După un timp, Timothy se sculă din scaun și porni încet spre ușă. Jos în stradă, Hugo stătea sprijinit de vehicul așteptându-l.

Timothy Evans, om, cel mai nou membru al Centrului Galactic, coborî scările spre mașina care-l aștepta.

HENRY

Drumul fusese lung și greu de descurcat, dar acesta era

capătul lui și toți dispăruseră. Pe marginea văii de forma unei cupe, peregrinul stătea gol. Deasupra cupei săpată în pământ atârna un dom făcut din sclipiri. Henry știu instinctiv că fiecare dintre sclipiri era un om dezcorporat.

Situația era năucitoare. Cei pe care îi urmărise fuseseră aici, destul de recent, dar plecaseră fără să lase nicio urmă. Nici Enid nu lăsase niciuna.

În peregrin nu mai erau proviziile puse de Horace. Deci, își spuse Henry, plecarea lor nu fusese precipitată. Fusese plănuită; avuseseră timp să strângă proviziile și să le ia cu ei unde plecaseră.

Întreaga pantă a depresiunii în formă de cupă era acoperită în mod ciudat de gropi, cu un număr de dispozitive grosolane înfipte în taluz. O linie de apărare construită în grabă, probabil, dar de apărare împotriva cui?

Găsi și identifică urmele Emmei, ale lui Horace și Timothy și mirosul lui Spike. Mai găsi și o mulțime de urme ale altor ființe. În praf erau imprimate urme de picioare asemănătoare cu cele de om; examinându-le mai atent, se convinse că nu erau de om.

Pe fundul văii găsi o amprentă dreptunghiulară unde, nu cu mult timp în urmă, trebuie să fi fost o clădire. Asociată cu ea era o duhoare pe care o știa de mult timp – mirosul Infiniților.

Familia dispăruse. Enid dispăruse, David murise și acum și ceilalți trei lipseau. Rămăsese singur în acest loc din viitorul îndepărtat.

Dacă ar fi putut măcar s-o ia direct pe linia din timp spre momentul în care cei trei ajunseseră pe aceste meleaguri – dacă ar fi putut face asta, atunci ar fi fost simplu. Dar știa că era imposibil. În timp se putea călători relativ liber, dar nu în zone în care era posibilă o interferență cu o secvență de evenimente. Putea, perfect logic, să înțeleagă necesitatea acestei restricții; dar când căuta să surprindă mecanismul acestei operații nu găsea niciun principiu care să se poată aplica. Era posibil, se întreba el, ca principiile universului să se fie, la urma urmei, bazate pe o etică simplă?

Plutea trecându-și toate acestea prin minte. Era fără familie sau prieteni, înfundat într-o lume pe care n-o cunoștea și care nu-i plăcea. Se putea întoarce la Hopkins Acre, dar acum acesta era un loc pustiu, bântuit de viziunile trecutului, o zonă în care ar fi pierdut. Putea să ia urma lui Corcoran, singura persoană

care mai rămăsese, dar Corcoran nu era din familie. Nu era decât un străin care se nimerise la Hopkins Acre.

Ar putea fi acolo, se gândi el, împreună cu toate acele puncte de lumină strălucitoare; de bine, de rău, ar fi fost unul dintre ei. Cu mult timp în urmă, din încăpățânare și mândrie, ratase asta; el nu era de-al lor. Poate că era mai bun decât ei. Se gândise o dată la asta și poate că avea dreptate.

Începu din nou să cerceteze în toate direcțiile ca un câine de vânătoare, cu speranța deșartă că ar putea lua iar urma. Era o treabă lipsită de orice speranță. Urma se pierdea în valea scobită.

CORCORAN

Corcoran urmă poteca ce pornea în sus din pajiștea pe care aterizase peregrinul, ajungând la zidul dărăpănat care înconjurase odată un oraș de mult uitat. S-ar putea să alerge după o himeră, se avertiză singur. Când coborâse din peregrin, se oprise și aruncase o privire lungă spre ruinele din vârful dealului și nu se vedea acolo niciun copac. Dar era sigur că nu și-l imaginase.

Probabil trebuia să se poziționeze corect ca să-l vadă. Fusese în stare să vadă peregrinul în afara zidurilor Everestului numai când se uitase dintr-un anumit unghi. S-ar putea să se întâmple același lucru și cu copacul. Trebuia să stea într-un anumit loc și să se uite dintr-un unghi îngust pentru a-l vedea.

Își mută pușca de vânătoare dintr-o mână în alta, continuându-și urcușul. Ajunse la poartă, așteptându-se cumva să-l găsească pe bătrân, dar nu văzu pe nimeni. Poate bătrânul om al spațiului era undeva pe dealuri, vorbind copacilor și stâncilor sale.

Corcoran își croi drum prin moloz și ajunse în oraș, găsind poteca pe care o urmaseră el și David. Dar nu era niciun copac. Își continuă drumul printre ruinele amestecate, urcând panta. În vârful dealului, văzu o tremurătură în cer și când mai făcu un pas văzu copacul – acel copac masiv, incredibil care se pierdea în cer. Când mai făcu încă un pas, copacul deveni mai limpede și văzu și scara ce se încolăcea în jurul lui.

Suspinând de efort, urcă dealul spre el. Rămâi aici, încercă el să se convingă, rămâi aici, nu merge mai departe.

Rămase acolo, presupunând că e mai realist astfel decât

atunci când urcase dealul ca să ajungă la el. În cele din urmă se prăbuși la rădăcina lui, gâfâind din cauza efortului fizic pe care îl făcuse urcând dealul. Își puse palma pe coaja copacului, aspră și solidă, la fel de reală ca a oricărui alt copac, nefiind cu nimic diferit de oricare altul cu excepția înălțimii și circumferinței.

Văzu că scările erau din metal solid și aveau și o balustradă exterioară.

Se ridică de pe pământ și se îndreptă spre scări, apoi se opri și se așeză iar jos. Nu, își spuse el, până nu-mi recapăt suflul, nu sunt gata. Puse pușca pe pământ și-și dădu jos de pe umeri rucsacul. Deschizându-l, îi verifică conținutul – mâncare, o ploscă cu apă, o jachetă groasă, o pătură pentru a se încălzi la nevoie și o frânghie pe care o putea folosi ca să se lege de scări dacă era nevoit să petreacă noaptea pe ele.

Puse lucrurile în sac și se rezemă de pom. Nu, până nu sunt gata, își zise el. În josul pantei zăceau ruinele și sub ele valea prin care el și David merseseră pe o potecă spre micuțul oraș.

După un sfert de oră se ridică, își puse rucsacul, luă arma și începu să urce scările. Urcușul nu era greu. Treptele erau la o înălțime potrivită și balustrada, bine fixată, îl ajuta și-i dădea un sentiment de siguranță.

Nu se uită în jos până când nu fu nevoit să se odihnească. Atunci se uită peste balustradă și fu uimit să vadă cât de mult urcase. Trebuia să-și scoată capul printre zăbrelele balustradei ca să vadă ruinele de la baza scării. De la înălțimea la care era, nu păreau altceva decât un morman de piatră cenușie. Zidul spart din jurul lor părea o linie subțire zimțată. În spatele ruinelor se afla o amestecătură de coline accidentate și creste, fără nicio spărtură între ele cu excepția luciului ocazional al unor râuri care curgeau prin văile dintre dealuri. Privind în sus de-a-lungul trunchiului copacului, nu-i putea vedea capătul. Se ridica în sus până când dispărea în albastrul cerului.

Începu să urce iar. Când se opri a doua oară să se odihnească, constată cu oarecare surpriză că nu mai putea distinge ruinele de la baza copacului. Dealurile accidentate, care se întindeau în toate direcțiile nu se mai arătau ca formații distincte. Trunchiul copacului se mai subțiase puțin, deși era încă mult mai mare în diametru decât al celui mai mare copac obișnuit.

După estimările sale, trebuia să fie cam la cel puțin trei mile

deasupra pământului. Era imposibil; niciun om nu putea urca la o astfel de înălțime cu numai două opriri pentru odihnă. Și nu detectase nicio scădere a temperaturii sau o schimbare notabilă în densitatea aerului. Mai mult decât dimensiunile copacului, acestea păreau a fi în afara tuturor regulilor pe care le știa.

Se întreba dacă să mai continue urcușul, ce vrea să demonstreze și ce se aștepta să descopere. Efectele misterioase ce înconjurau copacul îl făcură însă să se decidă. Trebuia să continue. Undeva acolo sus, își spuse el, trebuie să se afle răspunsul la misterul pe care îl reprezenta copacul. Venise până aici și nu se mai putea opri. S-ar fi întrebat totdeauna ce pierduse dacă n-ar fi ajuns în vârf.

Soarele era doar la o oră deasupra orizontului când începu să urce din nou și sub el pământul era cufundat în întuneric cu excepția unei creste înalte. După un timp își dădu seama că uitase pușca pe una dintre scările din locul unde se oprise. Dar nu avea nevoie de pușcă și nu simți nevoia să se întoarcă după ea. Continuă să urce descoperind că acum era mai ușor nemaiducând aceeași greutate. Pe măsură ce urca, soarele cobora și se lăsa amurgul – nu amurgul albăstrui cu care era obișnuit, ci unul cenușiu. Curând își dădu seama că va trebui să se oprească, să se lege bine de scară cu funia pe care o adusese, să mănânce ceva și să încerce să doarmă. Era aproape sigur totuși că nu va putea dormi prea mult.

În timp ce urca, încerca să deslușească enigma copacului, a scărilor și a forțelor misterioase care pe de o parte îi alungau oboseala normală într-o asemenea ascensiune, iar pe de altă parte mențineau o presiune atmosferică normală în jurul său. Judecata sănătoasă îi spunea că nu poate exista un astfel de copac și nicio scară înfășurată în jurul lui pe o distanță de mile întregi și care nu ducea nicăieri.

Dar copacul exista, deși el părea singura persoană în stare să-l vadă, folosind vederea stranie pe care o căpătase după accidentul care era cât pe ce să-l omoare. David nu văzuse niciun copac, iar bătrânul, care părea mult mai preocupat de copaci, nu-l pomenise. Desigur, dacă îl mai văzuse cineva, existența lui ar fi trebuit să fie cunoscută de toți, o minune ce ar fi fost subiect de discuție pentru toată lumea.

Gândindu-se la toate acestea, nu se mai concentră asupra urcușului său. Vârful piciorului i se împiedecă de o treaptă și se

împiedecă. În cădere întinse o mână disperată să se apuce de balustradă…

Ceva păru să-i străpungă conștiința, ca lumina orbitoare a unui trăsnet. Totul deveni negru. Apoi dispăru…

Nu mai era nicio balustradă. Încercă disperat să se apuce de trepte ca să nu se mai alunece în jos. Nu mai era nicio treaptă. Zăcea pe o suprafață plană.

Uimit și speriat își ridică partea superioară a corpului. Tot ce văzu fu suprafața plană și o ceață cenușie. Copacul și scara care îl înfășurau nu mai erau nicăieri.

Se ridică în genunchi și tot ce putu să vadă fu o suprafață cenușie – o ceață cenușie plutind peste o întindere cenușie, plată. Doar că nu era nicio învălătuceală; părea să nu fie ceață. Putea vedea unde este; nimic nu-i împiedica vederea, dar nu era nimic de văzut.

Se ridică cu grijă în picioare. În fața lui, la mică distanță se afla ceea ce părea o linie ce străbătea terenul cenușiu. Se îndreptă spre ea. Când ajunse acolo văzu că era un drum de o nuanță puțin diferită de cea a terenului pe care îl străbătea. Se întindea în ambele direcții din locul unde se afla și era perfect drept. În mijlocul lui erau două dungi mai închise la culoare care arătau ca niște șine de cărucior, ceva ce îi aminti de îndepărtata sa copilărie. Pentru a confirma natura șinelor, un vagonet cu o formă foarte primitivă venea din întinderea cenușie îndepărtată și se năpustea spre el. Avea întinsă deasupra o prelată dungată și, în ciuda aparenței sale primitive nu făcea niciun zgomot. Când se apropie de el, se dădu în lături și vagonetul trecu mai departe; dar numai după o scurtă distanță se opri și reveni înapoi. Când ajunse în dreptul lui se opri. Fără să se gândească, se urcă în vagonet și se așeză pe un scaun.

Nu-și punea problema că vagonetul îl ducea spre o destinație necunoscută, dar era mai bine, se gândi el, s-o ia spre un loc necunoscut decât să rămână acolo unde nu era nimic de văzut în afara unei întinderi gri fără sfârșit. Chiar mergând cu vagonetul, cenușiul persista. Nu se vedea nimic, dar după puțin timp văzu la oarecare distanță un fel de cub și oameni mișcându-se în jurul lui. În spațiul dintre cub și șinele vagonetului erau mese și scaune, deși unele dintre acestea erau ascunse de un nor subțire punctat de multe puncte de lumină.

Vagonetul se mișca cu o viteză constantă și solemnă și când

ajunse mai aproape văzu că doi dintre oameni îi observaseră apropierea și se uitau la el. Unul dintre oameni i se păru cunoscut și după o clipă îl recunoscu imediat. Fără să mai aștepte ca vagonetul să se oprească, Corcoran sări din el și alergă în josul drumului.

— Tom! strigă el, Slavă Domnului, tu ești. Ce cauți aici?

Se duse la Boone și-l apucă de umeri.

— Te-am tot căutat, spuse el. În cele din urmă am auzit de tine și...

— Stai ușor, spuse Boone. Totul e în regulă. Îți aduci aminte de Enid, nu?

Corcoran se uită la femeia care stătea lângă Boone.

— Sigur că da.

Enid îi întinse mâna. Mă bucur să te văd, domnule Corcoran. E departe Hopkins Acre, nu?

— Sigur că da, fu de acord Corcoran.

— Și mai e și Lupul, spuse Boone. Nu cred că-l știi.

Corcoran privi în direcția în care arăta Boone și văzu lupul cenușiu rânjind spre el.

— Nu pe Lup, poate, spuse el. Dar am văzut vreo câțiva din neamul lui în locul unde ai omorât monstrul ucigaș.

— N-am omorât eu monstrul, îi spuse Boone. Taurul a omorât monstrul; apoi eu am împușcat taurul.

Corcoran dădu din cap.

— Se pare că nu prea știu ce se întâmplă.

— Nici noi, îi spuse Enid. Încercăm încă se descifrăm toate astea.

— Hai să ne așezăm la masă, spuse Boone. Judecând după zgomotele care vin din cub, se pare că robotul care administrează adăpostul ăsta face de mâncare.

Cum se așezară cei trei la masă, Față-de-Cal ieși din ceața hărții galactice și veni spre ei.

— Harta, îi spuse el lui Boone, se retrage în cufăr fără să-i dau niciun ajutor. E un noroc, sunt sigur, pentru că dacă aș fi încercat s-o fac eu, mai rău o încurcam. Și cine, dacă-mi permiteți să întreb, este personajul care ni s-a alăturat?

Boone îi spuse lui Corcoran:

— Fă cunoștință cu prietenul nostru Față-de-Cal.

Față-de-Cal hurui spre el:

— Mă bucur să vă cunosc, domnule.

— Numele meu e Jay Corcoran. Sunt un vechi prieten al lui Boone.

— Bine, spuse Față-de-Cal, suntem acum toți împreună și în siguranță înapoi la bază. Nu mă sfiesc să spun că mă bucur că forța noastră s-a mărit cu acest prieten al lui Boone. Și mai e și Lupul. Și Pălăria.

Pălăria stătea la masă, țeapăn, nu mototol ca mai înainte. Pălăria îi era încă trasă pe față, dacă într-adevăr avea așa ceva.

Uitându-se atent la el, Boone văzu că mai era încă șifonat, probabil datorită jocului Lupului. Ici și colo se vedeau urme de dinți.

Robotul veni la masă cu o tavă pe care o ținea în echilibru pe cap.

— Nu am nimic mai de soi să vă ofer, spuse el, decât pulpă de porc cu varză. Cred că o să vă mulțumiți cu asta. Pentru carnivor, am o farfurie de pulpă fără varză. N-aș crede că se dă în vânt după varză.

— Mănâncă orice de origine animală, spuse Boone. Dar sunt sigur că în ceea ce privește varza, ai dreptate.

Enid, care stătea lângă Boone, îi puse o mână pe braț.

— Îți place varza? întrebă ea.

— Îmi place, răspunse el. Am învățat să mănânc aproape orice.

— Lui Horace îi plăcea mult pulpa cu varză, spuse Enid. Mânca totdeauna ca porcul când aveam așa ceva. Se umplea de grăsime până la coate.

Corcoran schimbă subiectul.

— Poate să-mi spună cineva unde suntem? Ce e locul ăsta?

— Pălăria spune că e Șoseaua Eternității, spuse Boone.

— Probabil că glumește.

— Nu prea cred. Se pare că știe despre ce e vorba. Dacă el spune că e Șoseaua Eternității, înseamnă că e adevărat.

— Ai pășit după colț ca să ajungi aici?

— Asta am făcut – pe când subconștientul meu era stăpânit de un vis care m-a speriat destul. Lupul a venit cu mine. Și tu? Tu n-ai pășit după colț.

— Nu. M-am urcat într-un copac – un copac mare cu o scară înfășurată în jurul lui. Ce s-a întâmplat după aceea, nu mai știu sigur.

— E ridicol, spuse Boone.

— Cu nimic mai ridicol decât pășitul tău după colț.

Mâncară un timp în tăcere și în cele din urmă împinseră farfuriile într-o parte. Lupul terminase mai repede și se încolăcise la picioarele lui Boone.

Enid îl întrebă pe Corcoran:

— O să vină curând și David? Era cu tine în peregrin, nu-i așa?

Corcoran era jenat.

— Am vești triste, domnișoară Enid. David a murit. Îmi pare rău… îmi… îmi pare tare rău.

Pentru moment ea rămase încremenită fără să spună nimic. Suspină, apoi încercă să-și recapete controlul.

— Spune-mi cum s-a întâmplat.

— Henry a venit la noi. A găsit locul unde ați aterizat tu și Boone, dar plecaserăți amândoi. A luat urma peregrinului vostru în viitor și a văzut că fuseserăți acolo, dar nu mai erați. Astfel că toți trei ne-am întors în epoca preistorică, sperând că vom…

— Dar cum?…

— Un tigru cu colții de sabie, spuse Corcoran. David avea pușca lui de vânătoare și l-ar fi ucis când ne-a atacat. Dar l-a ajuns înainte de a o folosi.

— David omorât de un tigru cu colții de sabie?

Corcoran încuviință mutește.

— N-ar fi tras niciodată cu pușca, spuse ea. Mergea la vânătoare, dar totdeauna cu pușca goală. Îi scotea gloanțele.

— Acolo, eu am insistat s-o țină încărcată. Când felina a venit spre noi, el a acționat astfel încât să ne protejeze pe amândoi. Dacă n-ar fi făcut-o, ne omora pe amândoi.

— Erai cu el când a murit?

— Doar un moment. Când am ajuns la el, era aproape mort.

— A spus ceva?

Corcoran dădu din cap.

— N-a avut timp. L-am îngropat cum am putut. Un mormânt în stâncă și cu pietre deasupra. Am spus câteva cuvinte la căpătâiul lui. Nu sunt sigur dacă cele potrivite. Nu mă pricep la astea.

— Și Henry?

— Henry a plecat înainte să se întâmple toate astea. S-a dus să caute al treilea peregrin.

Enid se ridică din scaun. Îi spuse lui Boone:

— Vrei să faci câțiva pași cu mine?

— Sigur, spuse Boone. Orice dorești.

Plecară din zonă. Enid agățată de brațul lui Boone. Lupul îi urma.

La masă, când ei fură destul de departe ca să nu-i mai audă, Față-de-Cal îi spuse lui Corcoran:

— Am impresia că ce ai spus nu e chiar adevărul adevărat. L-ai mai împodobit.

— Sigur că l-am împodobit. Ce ai fi vrut să fac? Eu dormeam când l-a ucis tigrul. L-a luat mai încolo să-l mănânce. Tu i-ai spune asta surorii lui?

— Nu. Am un suflet milos.

— Eu sunt un laș prost, spuse Corcoran.

În josul drumului, Enid îi spuse lui Boone:

— Nu vreau să plâng. David n-ar fi vrut să mă topesc de plâns.

— Dă-i drumul și plângi, spuse Boone. Câteodată plânsul ajută. Îmi vine și mie să plâng. Îl iubeam pe David. În scurtul timp cât am fost cu el, mi-a plăcut foarte mult.

— Din toată familia, spuse ea, el era favoritul meu. Discutam împreună și aveam glumele noastre personale. David părea nepăsător, dar nu era niciodată prost. Era un expert în materie de peregrin și făcea călătorii pentru noi în alte timpuri. El a cumpărat cărți și arme pentru Timothy, băutură pentru Horace, altele pentru Emma. Nu i-am cerut niciodată nimic pentru mine, dar îmi aducea totdeauna cadouri – bijuterii, o carte de poezii, parfum.

— Și acum e mort. Îngropat în trecutul preistoric. Și a tras cu pușca. N-aș fi crezut niciodată că ar putea face asta. Era prea civilizat, prea gentleman. Dar când a fost vorba de viață sau de moarte a putut s-o facă.

— Acum o să plâng. Nu vreau, n-ar trebui – dar o fac. Te rog, ține-mă Tom, când o să plâng.

Plânsul dură un timp, dar în cele din urmă se mai liniști. Când isprăvi, își ridică fața plină de lacrimi și Boone o sărută cu blândețe.

— Să ne întoarcem, spuse ea.

Când ajunseră din nou la masă, Față-de-Cal și Corcoran erau tot unde stătuseră și mai înainte, vorbind între ei.

— Discutam ce să facem, spuse Corcoran. Ce facem în continuare? Niciunul dintre noi n-are o idee ca lumea.

— Nu-i nicio problemă să plecăm, le spuse Față-de-Cal. Plasa ne poate duce oriunde vrem.

— Am putea să ne întoarcem, sugeră Boone. Se uită la Enid. Ai vrea?

Ea scutură energic din cap.

— Acolo nu mai e nimic.

— Ar mai fi steaua pe care am găsit-o, spuse Boone. Cea cu un X pe ea. Era o planetă nelocuită. Televizorul lui Enid ne-a arătat asta.

Față-de-Cal mormăi cu îndoială.

— Credeți că e importantă pentru că are pe ea un X. Așa am crezut și eu la început, dar acum nu mai sunt sigur. X-ul s-ar putea să fie un avertisment să ne ținem departe de ea.

— Nu m-am gândit la asta, admise Boone. Ar putea fi așa. Ca semnele de pe ușile caselor lovite de ciumă în Evul Mediu.

— Mi-ar place mult să vizitez centrul galaxiei, sugeră Față-de-Cal. Am putea să ne urcăm în plasă…

Boone sărise în picioare. În spatele lui Față-de-Cal și Corcoran apăruse în aer o strălucire slabă și se auzi un zgomot înfundat. Un peregrin ateriză chiar în spatele mesei.

Și ceilalți săriră în picioare, cu excepția Pălăriei. Pălăria continua să stea fără să spună nimic.

— Ăsta e peregrinul meu! strigă Enid. E cel pe care l-am pierdut, cel pe care l-am lăsat.

— Cel care ți s-a furat, spuse Corcoran. Henry mi-a spus că a constatat că peregrinul a fost dus undeva.

— Dar dacă ar fi fost furat, de ce ar fi adus aici? întrebă Enid.

Ușa se deschise și din peregrin ieși un bărbat care se uită în jur, apoi la ei. Corcoran se îndreptă spre el.

— Martin, spuse el. E bizar să te întâlnesc aici. E și Stella cu tine?

— Nu, e ocupată cu altceva, răspunse Martin. Părea nesigur și încurcat de ceea ce vedea.

Enid întrebă repede:

— Acesta e Martin, cel care ținea avanpostul nostru din New York?

— El însuși, răspunse Corcoran. A fugit când i-am spus că cineva se interesează de un loc numit Hopkins Acre.

— Și acum mi-a furat aparatul.

— Tu ești Enid, nu-i așa? întrebă Martin. Da, tu trebuie să fii.

Eu nu ți-am furat peregrinul. L-am cumpărat de la cel care ți l-a furat. Un ignorant. Speriat și el. Cheia mai era încă în el, dar i-a fost frică s-o întoarcă. Habar n-avea ce se putea întâmpla și a fost bucuros să vândă peregrinul pe mai nimic. Pentru că aveam două aparate, l-am luat eu pe ăsta și Stella l-a luat pe celălalt.

— Ai găsit aparatul lui Enid și ai venit la noi spuse Boone. Spune-ne cum ai făcut-o.

Martin se uită din nou în jur, apoi dădu din umeri.

— Există căi, spuse el vag.

— Sunt sigur că există, spuse Corcoran. Și tu ești unul dintre cei care le cunosc. Pentru cine lucrezi acum?

— Pentru nimeni. Pentru mine. Lucrez pe cont propriu, răspunse Martin.

— Și-ți merge bine, da?

— Nu prea rău. Corcoran, nu-ți pot înțelege ostilitatea. Te-am plătit totdeauna foarte bine, ți-am dat o grămadă de lucru.

— M-ai tras pe sfoară, spuse Corcoran. I-ai tras pe sfoară pe toți.

Din peregrin se ivi o față.

— Un Infinit! strigă Enid. Ai adus un Infinit aici!

Martin se întoarse și țipă ceva la Infinitul care se uita.

— Perfect! Ți-am spus să nu te arăți până când nu-ți spun eu. Dar n-ai putut să aștepți, a trebuit să te uiți. Acum n-ai decât să ieși.

Din peregrin ieșiră trei Infiniți și se așezară într-o linie stângace. Erau făpturi arătând straniu. Nu aveau mai mult de 4 picioare înălțime și înveliți în ceea ce păreau veșminte negre cu glugă. De sub glugi se ițeau figuri ascuțite.

— Deci acum lucrezi pentru ei, spuse Boone.

— Stai puțin. Ei sunt toți refugiați. Infiniții sunt ținuți într-un fel de carantină de un grup autointitulat Centrul Galactic, care fără să aibă nicio autoritate i-a făcut prizonieri pe propria lor planetă. Aceștia trei au izbutit să evadeze. Am auzit povestea lor și m-am hotărât să-i ajut.

Unul dintre Infiniți făcu un pas înainte și grăi cu o voce fluidă:

— Vă rugăm să ne acordați înțelegere. Sunteți membrii unei rase căreia noi i-am acordat serviciile noastre. I-am făcut pe cei mai mulți din rasa voastră nemuritori, liberi de orice amenințare. Noi suntem un popor cu o ținută morală înaltă, făcând bine altora și necerând nimic în schimb. Acum suntem

victime ale nedreptății, căutând prieteni care să ne sprijine și să protesteze pentru noi împotriva crudei și nedreptei carantine…

— Credeți că nu sunteți bine tratați? întrebă prea blândă Enid.

— Da, stimată doamnă.

— Și vreți ca noi să vă ajutăm?

— Asta e dorința noastră cinstită.

— Ne-ați mânat în exil, spuse Enid și când am plecat, ați trimis monștri ucigași să ne vâneze…

— Noi trei, cea mai mare parte dintre noi, nu avem nimic de-a face cu monștrii ucigași. E și printre noi o facțiune plină de aroganță…

— Cei plini de aroganță mai sunt cu voi?

— Presupunem că da. Dar noi n-avem nimic de-a face cu ei. Ei sunt altă problemă. Noi trei suntem ambasadori refugiați care caută înțelegere și ajutor.

Boone îl întrebă pe Martin:

— Ce ai tu de-a face cu ăștia?

— Mai nimic, spuse Martin. Eu le asigur numai transportul.

„Destul,” spuse o voce în mințile lor.

— Cine a fost, întrebă Martin mirat.

— E Pălăria, spuse Boone. Așa vorbește el, direct fără să se mai obosească cu vorbe rostite.

— Stai puțin, spuse Enid. Înainte de a merge mai departe, vreau ca acest Martin să-mi dea înapoi cheile peregrinului.

— Cred că este o cerere rezonabilă, spuse Corcoran. El se uită la Martin, care se frământă, șovăi, apoi scoase cheile din buzunar și i le întinse lui Corcoran. Corcoran le luă și i le dădu lui Enid.

— N-am încercat s-o întind, spuse Martin, încercând să-și refacă demnitatea cam șifonată.

— Sigur că nu, spuse Boone. Se întoarse către Pălărie. Îmi pare rău de întrerupere. Ce vroiai să spui?

„Eram pe cale să spun, zise Pălăria, că avem doar o singură destinație logică. Nu spre inima galaxiei, nici spre orice stea cu un X pe ea, oricare ar fi aia. Cine a auzit vreodată de o stea cu un X pictat pe ea?”

— Era pe hartă, spuse Față-de-Cal. O stea cu un X marcat pe ea.

— Deci, ce loc ai sugera? întrebă Boone.

— Dacă plecați undeva, anunță robotul ieșind din cubul lui,

merg și eu. Am stat prea mult timp aici fără să apară nimeni cu excepția Pălăriei ăsteia, care niciodată n-a stat cu mine o zi întreagă, să-mi mai treacă timpul. Iau cu mine soba și mecanismul care furnizează mâncarea pe care o gătesc. O să aveți nevoie de mine sau o să flămânziți. Nimeni nu poate spune unde o să vă ducă nebunul ăsta de Pălărie. Nu mănâncă niciodată și habar n-are ce-i confortul sau facilitățile. Este…

— E destul, spuse Boone. Ne-ai convins. Se întoarse spre Față-de-Cal și îl întrebă: Plasa o să ne țină pe toți?

— Sigur că da, spuse Față-de-Cal. Plasa ne va duce pe toți.

— Și ce facem cu peregrinul? întrebă Enid?

— O să fie în siguranță aici. Plasa e cu mult mai bună.

— Dar unde mergem? întrebă Corcoran. Acel Centru Galactic sună atrăgător dacă știe cineva cum ajungem acolo.

„Mergem pe planeta Oamenilor Curcubeu, spuse Pălăria. Infiniții cer dreptate și dreptatea o vor găsi acolo.”

— Puțin îmi pasă de ce vor Infiniții, spuse Boone. Ne trebuie un loc unde să găsim niște răspunsuri. Au fost prea multe locuri trăsnite și întâmplări nebunești. Drumul ăsta, copacul lui Jay…

„Ești nelămurit?” întrebă Pălăria.

— Al naibii de nelămurit.

„Atunci mergem la Oamenii Curcubeu”, spuse Pălăria. „Ei ne pot da răspunsurile.”

— Foarte bine, mormăi Față-de-Cal. O să mergem la Oamenii Curcubeu. Așa că hai să ne urcăm în Plasă cu tot ce mai putem lua la bord.

Ceva lovi piciorul lui Boone. El se uită în jos spre Lup.

— Și tu, spuse el. O să te luăm cu noi, dar ține-te aproape de mine. De data asta s-ar putea să fie groaznic.

HORACE

Robotul, legănând toporul, tăie frânghia care ținea în loc cupa balistei. Marele braț, eliberat brusc de sub tensiune, se deplasă aruncând bolovanul ce se afla în cupa sa înspre perete. Spre perete, nu pe deasupra lui. La impactul cu bolovanul, zidul răsună ca un clopot puternic. Bolovanul căzu, rostogolindu-se pe panta pe care se ridica zidul. Roboții se dădură la o parte din calea bolovanului ce se rostogolea, acesta ratând puțin balista înainte de a se opri.

Două mașini cu aburi primitive, folosite mai înainte pentru a

pune balista în poziție, se aflau la oarecare distanță, pufăind.
Conrad își făcu drum cu greu spre locul unde stătea Horace.
— Nu folosește la nimic, spuse robotul. N-o să fim în stare să aruncăm o piatră peste zidul ăla. Ne împiedecă s-o facem configurația terenului. El e pe vârf, iar noi suntem prea în vale ca să putem poziționa mașina pentru a produce traiectoria de care avem nevoie. Și pe lângă asta, ca s-o spun pe a dreaptă, așa cum v-am mai spus-o și mai înainte, nu prea văd la ce ar folosi.
— Ne-ar folosi, spuse Horace, să atragem cumva atenția celor care locuiesc în oraș. Ei nu pot rămâne acolo și să ne ignore așa cum au făcut-o tot timpul. Trebuie să-i facem în vreun fel să recunoască prezența noastră aici și să vină să discute cu noi.
— Nu sunt sigur că ar trebui să faceți asta, îi spuse Conrad. În locul vostru aș fi mai mulțumit dacă ar continua să nu ne bage în seamă. Nu știm cine sau ce sunt. Odată ce le atragem atenția, dacă o facem, să nu ne pară rău că am făcut-o.
Horace privi amenințător spre zid. Era o structură monstruoasă, ridicându-se spre înaltul cerului, o barieră albă ca laptele ce se întindea pe mile întregi în jurul vârfului dealului, înconjurând orașul.
Emma spuse tânguitor:
— De ce nu-i lăsăm în pace Horace? Ai devenit obsedat de asta. Îți petreci tot timpul gândindu-te cum să ajungem la oamenii ăia.
— Ei știu că suntem aici, pufni Horace. Au trimis aparate de zbor din când în când ea să ne supravegheze, apoi s-au întors. Noi batem la ușa lor și nu primim niciun răspuns. Nu e în regulă, ți-o spun eu. Pur și simplu, nu e-n regulă. E prima oară în viața mea că sunt ignorat și nu voi tolera asta.
— Nu știu ce altceva am putea face, spuse Conrad. Am modificat aruncătorul de bolovani și n-am izbutit să aruncăm nimic peste zidul ăsta.
— Dacă am fi făcut-o, spuse Horace, ne-ar fi dat oarecare atenție. Aruncă vreo câțiva bolovani peste zidul ăla și ne vor remarca.
— De ce nu vii în cort? sugeră Emma. Să stai o clipă. Poate să și mănânci ceva. N-ai mâncat de ore întregi. Trebuie să-ți fie foame.
Horace nu-i dădu nicio atenție. Continua să se uite la zidul alb

care-i sfida.

— Am încercat totul, spuse el. Am dat roată întregului zid căutând uși sau porți. Am făcut focuri și am transmis semnale prin fum. Cineva trebuie să le fi văzut. Ei au ignorat semnalele. Am încercat să escaladăm zidul, dar nu poate fi escaladat. E perfect neted. N-ai de ce să te ții. Nu e nici din piatră, nici din metal. Arată mai mult a ceramică. Dar cine poate face o ceramică rezistentă la impactul unui bolovan?

— Oricine ar fi înăuntru poate, spuse Conrad. Nu mă întrebați cum au făcut-o.

— Am discutat despre un turn care ar putea ajunge pe creasta zidului, spuse Horace cu o notă de întrebare în glas.

— N-ar merge, spuse Conrad. Ar trebui să fie înalt. Avem copaci din care putem face cherestea, dar nu tipul de cherestea din care să facem turnul la care te gândești. Și mai e și problema asigurării stabilității bazei sale.

— Am vorbit și despre o rampă. Cred că și asta iese din discuție.

— Nu avem cum să mișcăm atât pământ din care să facem o rampă.

— Cred că nu, spuse Horace. De-am avea un aparat de zbor.

— Ascultă, spuse Conrad, roboții mei și cu mine am făcut tot ce-am putut. Am construit mașini cu aburi și ele au mers destul de bine. Putem construi orice lucru care merge pe pământ, dar călătoria prin aer este peste puterile noastre. Nu știm teoria; nu putem fabrica nici componentele. Și energia? Nu poți pune în mișcare un aparat de zbor cu lemne și cărbuni. Ezită un moment. Nu știu cât timp putem face balista să meargă. Nu mai avem frânghie. De fiecare dată când o folosim, pierdem zece picioare de frânghie.

— Puteți înnădi frânghia.

— Asta am și făcut, spuse Conrad. Dar de fiecare dată când o înnădim, se pierd totuși câteva picioare.

— Putem face mai multă frânghie.

— Am putea încerca, dar materialul din care am făcut-o nu e prea bun pentru asta.

— Vedeți, spuse Emma, nu servește la nimic. Zidul v-a oprit.

— Nu încă, strigă înfuriat Horace. Găsesc o cale să trec peste el. O să-i forțez pe cei din oraș să-mi dea atenție.

Un robot aflat în apropiere, spuse:

— Vine ceva.

Când se întoarseră să se uite, văzură un aparat de zbor venind din oraș și pregătindu-se să aterizeze.

Horace sări în sus fluturând brațele în semn de victorie.

— În sfârșit, țipă el. În sfârșit, vine cineva să stăm de vorbă. Asta e tot ce am vrut. Doar să vină cineva să discutăm.

Aparatul ateriză și pasagerul ieși din el – o ființă umană, nu un extraterestru nenorocit. Era și un extraterestru, dar acesta rămăsese în aparat. Mai mult ca sigur, își spuse Horace, extraterestrul era pilotul.

Emma păzi înainte șovăitoare, apoi porni și se opri parcă nevenindu-i să creadă ce vedea. Se mișcă din nou, alergând spre omul ce coborâse din aparat.

— E Timothy, murmură Horace, vorbind pentru el însuși. N-ai fi crezut că o să fie Timothy?

Se repezi înainte cu Conrad pe urmele sale.

— Deci tu ești, spuse Horace posac, venind spre Timothy. Ce faci aici? Am crezut că n-o să te mai vedem vreodată.

— E minunat! izbucni entuziasmată Emma. S-a întors iar la noi.

Timothy întinse mâna primind strângerea lipsită de vigoare a lui Horace.

— Văd că mai ești încă aici, Horace, spuse el. La fel de stângaci ca totdeauna.

— Nu cred, spuse Horace, că ești aici să ne lansezi o invitație.

— Sunt aici ca să vă spun să încetați acțiunile voastre lipsite de noimă. Am aprecia dacă n-ați mai lovi în zid.

— Ați aprecia?

— Cei din oraș. Și eu, bineînțeles. Toată viața m-ai încurcat, și nu încetezi s-o faci.

— Sunt oameni în oraș? întrebă pe nerăsuflate Emma. Oameni ca noi?

— Nu sunt oameni ca noi. Ca înfățișare, unii sunt chiar înfricoșători. Dar sunt oameni și voi aruncați cu pietre în ei și asta îi deranjează.

— Deci nu le place asta, nu? spuse Horace.

— Unii dintre ei sunt chiar ofensați.

— Cine sunt monștrii ăia care stau aici? Și, în fond, ce e locul ăsta?

— Aici, îi spuse Timothy, este Centrul Galactic.

— Și tu ce faci aici?
— Sunt unul dintre ei. Sunt singura ființă omenească membră a acestui Centru.
— Vrei să spui că pretinzi că reprezinți rasa umană.
— Nu reprezint pe nimeni. Tot ce pot să fac este să prezint punctul de vedere uman. Asta e tot ce mi se cere.
— Bine, atunci dacă ești unul dintre ei, de ce nu ne inviți înăuntru? Asta e tot ce dorim, să ni se dea puțină atenție. Tot ce ați făcut, a fost să ne ignorați. Am bătut la ușă – asta e tot ce am făcut.
— Ați ciocănit, vrei să spui. N-ați bătut, Horace. Ați dat cu ciocanul.
— Vrei să spui că nu vei face nimic pentru noi?
— O să-mi asum responsabilitatea să o invit cu mine pe Emma. Pentru ea o să fie mai confortabil înăuntrul orașului decât afară.
Emma dădu din cap.
— Eu rămân cu Horace. Mulțumesc Timothy, dar rămân cu el.
— Atunci, nu cred că pot face mai multe.
— Vrei să spui că asta-i tot? întrebă Horace. Ai venit doar să ne ameninți și asta-i tot ce faci?
— N-am intenția să vă ameninț. V-am cerut numai să vă potoliți.
— Și dacă nu ne potolim?
— Data viitoare n-o să mai vin eu. Va veni altcineva. Și s-ar putea să nu fie la fel de politicos pe cât am încercat eu să fiu.
— Să știi că n-ai fost întruchiparea politeții.
— Poate că nu, spuse Timothy. Uneori e cam greu să fii politicos cu tine.
— Opriți-vă! strigă Emma. Opriți-vă, amândoi! Vă purtați așa cum v-ați purtat totdeauna. Săriți unul la gâtul celuilalt. Se întoarse spre Horace. Tu! Spui că ai bătut numai la ușă. E mai mult decât atât. Ai aruncat cu pietre în fereastră. Asta ai făcut. Ai aruncat cu pietre în ferestre.
— Într-una din zilele astea, am să sparg eu o fereastră. După aia, orașul o să-mi dea atenție.
— Uite ce o să fac, spuse Timothy. Mă întorc înapoi la consiliu. Am să încerc să le expun cazul vostru. S-ar putea să vă primească înăuntru pe tine și pe Emma, dar nu și roboții.
— Pentru noi ar fi bine, spuse Conrad. Nu noi suntem cei care

vrem să intrăm. Am făcut asta pentru Horace. Noi suntem mulțumiți să rămânem aici. Avem o întreagă planetă pe care să hoinărim. O șansă să construim o societate a roboților. O șansă să facem ceva. E mult pământ fertil aici. Am putea produce hrană pentru oraș. Și mai sunt o grămadă de lucruri de făcut.

— Cum ți se pare ideea? îl întrebă Timothy pe Horace.

— Bună, spuse Horace cu oarecare reticență. Dacă așa vor ei...

— Înapoi pe Pământ, spuse Conrad, am duce războiul cu copacii. Dacă am mai fi acolo, am lupta cu copacii. Dar aici n-avem cu cine să ne luptăm. Dacă suntem lăsați în pace, ne vedem de ale noastre. Vom începe să ne construim o viață. Posibilitățile noastre sunt nelimitate.

Timothy se uită la Horace care își târșâi picioarele fără să scoată o vorbă. Arăta ca un om sfârșit.

— O să mă întorc și o să văd ce pot face, spuse Timothy. Dar dacă vă lasă să intrați înăuntru, va trebui să fiți cuminți, să vă țineți gura. Să nu provocați necazuri. Am o casă cam la fel cu cea de la Hopkins Acre. Veți fi bineveniți acolo. E un loc plăcut unde să stai. Dacă o să fiți necuviincioși, o să fiți închiși acolo. Vă convine?

Emma fu cea care îi răspunse:

— El o să fie mulțumit. Văd asta după figura lui. Sunt obosită de sălbăticia asta. Așa că întoarce-te înapoi Timothy și fă tot ce poți pentru noi.

OAMENII CURCUBEULUI

Acolo unde aterizase Plasa, blocuri enorme de cristal albe ca gheața se ridicau conturând pe fondul cerului o siluetă zimțată deasupra câmpiei, formată de asemenea din blocuri de cristal așezate ca niște blocuri de pavaj. Cerul era de un albastru atât de închis încât era aproape negru. Orizontul părea prea aproape și era marcat de o linie purpurie. Spațiul gol cobora până la suprafața planetei, pe care numai straturi subțiri de atmosferă o despărțeau de pustietate. Cu toate acestea respirația nu era grea. Părea să fie rece, dar domnea de fapt o temperatură confortabilă.

Nimeni nu spusese încă niciun cuvânt. Boone se întoarse încet, privind în jur. Nu era nimic de văzut, decât blocurile de cristal care înconjurau șesul fragil pe care aterizaseră. Nu părea

să existe vreun soare deși era căldură și lumină.

Culori licăriră scurt deasupra orizontului, apoi dispărură.

— Ce a fost asta? întrebă Enid.

Nu-i răspunse nimeni.

— Uite, iar! strigă Enid.

De data asta licărirea persistă și urcă într-o curbă ca un arc deasupra orizontului, îndoindu-se apoi și revenind spre pământ. Strălucea și stăruia formând un arc de culoare pastel care se ridica mult deasupra suprafeței solului.

— Un curcubeu! spuse Corcoran. Acesta e locul.

— Nu e, mormăi Față-de-Cal, un simplu curcubeu. Ar putea fi Oamenii Curcubeu.

În timp ce priveau, se formară mai multe curcubee. Ele licăreau din nimic, apoi se întindeau spre cer, se curbau și-și formau arcurile. Formau grupuri, un curcubeu întretăind altul până ce câmpia le prinse culorile strălucind ușor de lumina aceea moale ce venea din cer.

Deși curcubeele păreau destul de stabile, era ceva în ele care dădea senzația că nu sunt fixate. Era sentimentul unei anumite delicateţe, o ceaţă eterică, ca și cum ar fi fost un fenomen ce nu era destinat să dureze.

Robotul își descărcase echipamentul de pe Plasă și începuse să-și facă de lucru lângă soba sa, fără să dea nicio atenţie curcubeelor. Enid și Corcoran stăteau nu departe, privind cerul. Pălăria se ciucise examinând suprafaţa. Față-de-Cal se aplecă peste el.

— Unul dintre noi nu e aici, spuse Boone șocat de faptul că cineva lipsea. Martin nu e aici. Ce s-a întâmplat cu el?

— A căzut prin Plasă, spuse Față-de-Cal. Plasa l-a lăsat să plece.

— Și nu ne-ai spus nimic de asta? N-ai spus-o niciodată?

— El nu trebuia să fie cu noi. Plasa știa asta.

— Infiniţii mai sunt aici, spuse Corcoran.

Trei dintre ei, strânși împreună, stăteau mai la o parte de ceilalţi.

— Cred că e oribil, spuse Enid. Zici că Martin a căzut. Ești sigur că nu i-ai dat brânci?

— Eram departe de el. N-aveam cum să-l îmbrâncesc.

— Eu unul, spuse Corcoran, n-o să vărs lacrimi pentru el.

— Ai vreo idee unde ar putea fi? întrebă Boone.

Față-de-Cal dădu din umeri cu emfază.

Apoi li se adresă Pălăria.

„Nu vorbesc pentru mine, spuse el. Vorbesc pentru Oamenii Curcubeu. Prin mine vă vorbesc ei.”

— Dar unde sunt Oamenii Curcubeu? întrebă Boone.

„Ei sunt cei pe care voi îi numiți curcubee, spuse Pălăria. Vă urează bun venit. Mai târziu vă vor vorbi și ei.”

Enid întrebă:

— Vrei să spui că acele curcubee, lucrurile cărora noi le spunem curcubee, sunt oamenii de care ne-ai vorbit?

— Ei nu mi se par oameni, spuse Corcoran.

Lupul veni lângă piciorul lui Boone și Boone îi spuse încet:

— E în regulă. Stai pe aproape.

— Asta e tot ce au să ne spună Oamenii Curcubeu? întrebă Enid. Că suntem bineveniți și că ne vor vorbi mai târziu?

„Asta-i tot, o informă Pălăria. Ce altceva ai mai dori?”

Robotul spuse:

— Tot ce am putut să prepar în grabă sunt niște hamburgeri. Sunteți mulțumiți?

— Dacă sunt de mâncare, spuse Față-de-Cal, atunci eu sunt mulțumit.

Deasupra orizontului, curcubeele grupate își pierdură din strălucire, culoarea ștergându-se încet. Apoi dispărură. Ștergerea curcubeelor, se gândi Boone, parcă luase cu ea și o parte din căldură. Se cutremură la acest gând, chiar dacă știa că n-are niciun motiv să se cutremure. Locul era la fel de cald ca și mai înainte.

Pălăria, se gândi el, e cel care ne-a adus aici. Pălăria nu admisese comentariile făcute de ceilalți. Pălăria putea fi chiar un agent al Curcubeelor – știa cine sunt, unde puteau fi găsiți și el era cel care vorbea în numele lor.

— Eu propun, spuse el, să ne urcăm înapoi în Plasă și să plecăm. Ce naiba să facem aici?

— Sunt de aceeași părere, spuse Corcoran.

„Am venit aici ca să-i judecăm pe Infiniți, spuse Pălăria. La singura curte care îi poate audia cinstit, singurul organ judiciar care poate face dreptate.

— Atunci hai s-o facem și pe asta, spuse Corcoran. Hai să lăsăm să fie judecați și să plecăm. Mai bine, hai să-i lăsăm aici pe Infiniți pentru a fi judecați. Mie unuia nu-mi pasă de ce parte

va fi verdictul.

— Ba mie îmi pasă, spuse Enid tăios. Ei au fost cei care au stricat rasa umană. Și vreau să știu ce o să li se întâmple.

„Judecata nu este totul, spuse Pălăria. Mai poate fi ceva care să vă intereseze pe voi toți.”

— Nu-mi pot imagina ce anume, spuse Corcoran.

„Curcubeele sunt o rasă veche, spuse Pălăria. Unul dintre primele, dacă nu chiar primul popor din univers. Ei au avut timp să evolueze dincolo de tot ce ați putea să vă imaginați. Știința și înțelepciunea lor cuprind mai mult decât puteți voi să vă închipuiți. Acum, că sunteți aici, ar fi bine să-i ascultați. Nu vi se cere decât să le acordați puțin din timpul vostru.”

— Cel mai vechi neam din univers, spuse Boone, apoi tăcu. Dacă au fost cel mai vechi popor din univers, au avut tot timpul să evolueze spre ceea ce poate fi ultima lor condiție.

Mintea i se învârtea, în timp ce gândea toate astea. Părea fantastic – și totuși, poate cu nimic mai fantastic decât reușiseră oamenii în câteva milioane de ani, ridicându-se de la niște animale istețe dar amenințate, la o poziție în care mințile lor subtile și ascuțite, combinate cu mâini îndemânatice, le-au permis să stăpânească planeta lor, punând la punct mijloace prin care au putut supraviețui vitregiilor unui mediu care putea deveni brusc ostil.

Dar Infiniții, se gândi el – Doamne, dacă ce susțineau Infiniții era adevărat, atunci incorporalitatea pe care o ofereau ar fi dovada împotriva oricărei condiții fizice, în timp ce Oamenii Curcubeului, dacă nu au evoluat dincolo de forma de energie pe care ei o luau aici, ar putea muri din cauza entropiei. Într-o zi, universul va ajunge într-o stare în care nu vor mai fi diferențe, când spațiul, timpul și energia se vor opri, când forța care îi susține pe Oamenii Curcubeului va dispare și ei vor muri o dată cu universul.

Și Pălăria susținea că acești Oameni ai Curcubeului erau cei care ar putea și ar trebui să-i judece pe Infiniți!

Și Boone se întrebă cum putea fi posibil ca Infiniții, care erau în stare să ofere altora soluții perfecte de supraviețuire, erau, din nu se știe ce cauză, incapabili să le folosească pentru ei înșiși? Infiniții de acolo, dindărăt, de pe Șoseaua Eternității, se umileau cerând ajutor și îndurare.

Iar aici alți trei dintre ei care se umileau. Formaseră un cerc

stând unul în fața altuia astfel încât veșmintele lor păreau să aparțină unui singur organism.

Începuseră să îngâne o litanie plină de singurătate și de pierzanie. Nu era un cântec funebru, pentru că un cântec funebru, oricât ar fi de trist, are în el și o notă de sfidare. Cântul Infiniților nu conținea nici sfidare, nici speranță – era bocetul sfârșitului absolut.

Din tăcerea care atârna deasupra lor și din litania ce o însoțea, se auzi o voce fără sunet și fără inflexiuni care spuse:

„Păcatul vostru stă în erezie. Voi Infiniții ați păcătuit din cauza mândriei. Nu se pune problema faptului că tehnica voastră este de cea mai înaltă calitate, dar ați folosit-o prea devreme. Ați condamnat membrii unei rase la o stare intelectuală inferioară celei care le era destinată. Oamenii planetei numite Pământ nu erau în stadiul final al dezvoltării lor așa cum se pare că ați crezut voi; ei doar se odihneau. Dacă li s-ar fi dat timp, ori voi nu le-ați lăsat acest timp, ei ar fi ajuns la o altă dezvoltare intelectuală. Acționând prea devreme ați făcut din ei cetățeni minori ai universului. De asta ați fost condamnați și blestemați. Veți fi trimiși înapoi la ai voștri și îi veți informa despre această judecată. Pedeapsa lor și a voastră este aceea că veți ști și vă veți condamna tot restul existenței voastre ca rasă, de nedreptatea pe care ați săvârșit-o.”

Vocea tăcu. Infiniții nu mai erau adunați ca formând un mic cort negru; nu mai erau nicăieri.

Corcoran expiră de parcă și-ar fi ținut respirația mult timp.

— Să fiu al dracului, spuse el.

— Oricum, spuse Față-de-Cal, am terminat cu ei. Acum că a trecut judecata, hai să plecăm de aici. Spunând acestea se cățără pe Plasă.

Erau șapte, își spuse Boone numărându-i – Enid, Corcoran, Lupul, Față-de-Cal, robotul, Pălăria, și ultimul dintre toți, el însuși. Fuseseră unsprezece, dar Martin căzuse prin Plasă și cei trei Infiniți condamnați plecaseră.

— Suntem din ce în ce mai puțini, își spuse el. Cine va fi următorul care va pleca?

„Tu nu poți să pleci, spuse Pălăria. Mai vin și altele.”

— Pălărie, ne-am săturat de toate astea, spuse Corcoran. Ne-am săturat de tine și de neamul tău, Oamenii Curcubeului, ne-am săturat de judecăți și de zăbavă. Ne-am jucat mai mult

decât ar fi trebuit.

Lupul veni dintr-o parte. Boone se lăsă pe vine și înconjură animalul cu un braț. Enid veni spre amândoi și se aplecă asupra lor. Ea începu să spună ceva. Apoi dispăru.

Boone nu se mai afla pe albeața colțuroasă a lumii cristaline. Era încă ghemuit, cu Lupul în brațele sale, la capătul unei prăpăstii adânci și sălbatice, străjuită de două dealuri înalte și abrupte care se pierdeau în albastrul pal al cerului. Dealurile erau acoperite de copaci bătrâni și răsuciți și de bolovani care păreau niște cranii rase, cenușii așezate pe pante. Un vânt violent sufla prin vale. Undeva, departe, în josul albiei sălbatice de torent, Boone putea vedea soarele strălucind în apă.

Se ridică în picioare privind în jurul său. Lumea de cristal dispăruse; nimic nu mai amintea de ea. El și Lupul erau singuri pe aceste tărâmuri diferite. Ceilalți nu mai erau aici.

Se gândi că pășise iar după colț, deși n-avea niciun motiv s-o fi făcut. Nu era niciun pericol și nu-l amenința nimic; nu văzuse nimic îngrijorător. Nu făcuse nimic, era sigur, care are să-l ducă pe el și pe Lup în acest loc.

I se adresă Lupului:

— Ce zici de asta?

Lupul nu răspunse.

— Boone! strigă o voce. Boone, ești aici? Unde ești?

— Enid! țipă Boone.

Ea era acolo sus, pe deal, coborând în fugă spre ei panta prea abruptă pentru a fi coborâtă în goană.

Boone o luă și el la fugă spre ea. Ea începu să cadă și el sări s-o prindă. Dar în timp ce sărea, solul îi fugi de sub picioare.

Se rostogoliră amândoi spre locul unde îi aștepta Lupul. Stând la câțiva pași unul de altul, izbucniră în râs, un râs prin care parcă își cereau scuze pentru caraghioslâcul celor întâmplate. Boone încercă să-i îndepărteze de pe față o șuviță de păr ce-i căzuse. Mâna sa murdărită de pământ în timpul căzăturii, îi lăsă o dungă de noroi pe față.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ce ne-a adus aici? Iar te-ai ferit după vreun colț?

El dădu din cap.

— Nu m-am ferit după niciun colț. Nu mă amenința nimic, nimic din ceea ce ar fi putut declanșa saltul.

— Atunci?

— Nu știu, spuse el. Se apropie de ea și o luă de o mână. Ești murdară pe nas. Lasă-mă să te șterg.

— Și ceilalți?

— Cred că sunt acolo unde i-am lăsat.

— Boone, mi-e frică. Poți să-mi spui unde suntem?

— Nu știu, spuse el. Și eu sunt la fel de speriat ca și tine.

Stăteau unul lângă altul, uitându-se în valea sălbatică, prin care șuiera vântul. Lupul stătea hotărât și neclintit în fața lor.

Vocea insonoră a Oamenilor Curcubeului le vorbi parcă de nicăieri, vorbele răsunându-le direct în minți. Era o voce plată, seacă.

„Ascultați-ne cu atenție, spuse ea. Să vorbim cu universul."

— Aș fi cam înfumurat să pretind că vorbesc cu universul, spuse Boone. Nu-l cunosc deloc.

„Unul dintre voi, spuse vocea, s-a gândit la el."

— Eu nu m-am gândit deloc, spuse Enid. Dar au fost momente când am reflectat asupra lui. M-am întrebat ce este și care o fi scopul lui.

„Atunci, fiți atenți, le spuse vocea. Ascultați cu multă atenție."

Boone simți cum i se îndoaie picioarele sub el, ca și cum s-ar fi opus unui vânt puternic și mortal care îi mătura corpul și mintea.

— O, Dumnezeule! șopti el și căzu pe panta dealului. O văzu ca printr-un văl pe Enid doar la câteva picioare distanță și încercă să se târască spre ea, încercând să ajungă la puțină căldură și comuniune, lucruri care îi lipseau în această furtună de informație care se abătea asupra lui.

Apoi furtuna încetă și el zăcea întins în țărână. Lupul era ghemuit pe pantă, rânjind la el însuși.

Târându-se, Boone ajunse la Enid și se ridică în poziție șezândă. Ea rămăsese înghețată, ca și cum n-ar fi văzut că el e acolo, că ea se află undeva. El o ajunse și o trase în brațele sale. Ea veni spre el și el o apucă de mână.

— Știi ce s-a întâmplat? întrebă el. Îți amintești ceva din ce ne-au spus?

Ea îi șopti:

— Nu, nimic. Parcă se înghesuia totul în mine, dar nu știu nimic din toate astea. Mintea mea stă să ia foc…

O altă voce strigă la ei – una dură, puternică – o voce care putea fi auzită și care spunea cuvinte adevărate.

Boone sări în picioare. Ceva flutura în aerul de deasupra lor şi văzu că era Plasa. Faţă-de-Cal stătea pe ca, călărind-o ca un marinar beat ce încerca să se ţină drept pe puntea ce se legăna.

— Mişcaţi-vă repede, urlă la ei Faţă-de-Cal. Urcaţi-vă pe Plasă. Plecăm de aici imediat ce vă urcaţi pe Plasă.

Plasa coborâse şi Boone, ridicând-o pe Enid în picioare, o împinse pe Plasă. Lupul era deja în aer încercând să ajungă pe ea. Faţă-de-Cal veni spre margine şi le întinse o mână.

— Hai sus, spuse el apucând mâna întinsă a lui Boone şi trăgându-l prin aer lângă el.

Corcoran era de cealaltă parte a Plasei, ghemuit şi ţinându-se zdravăn de ea. Robotul se văita.

— A dispărut tot echipamentul meu! răcnea robotul. Toate au rămas acolo. Fără ele cum o să vă mai dau de mâncare?

— Trebuie să plecăm în fugă, mormăi Faţă-de-Cal. Tot cristalul ăla de butaforie s-a topit sub picioarele noastre.

— Cum ai ştiut unde să ne găsiţi? întrebă Enid.

— Vizorul ăla pe care l-ai furat din lumea aia roz-purpurie, spuse Faţă-de-Cal. Era pe faţa Plasei. M-am uitat la el întrebându-mă unde aţi putea fi şi v-am văzut în ecran. Când v-am văzut, Plasa a ştiut încotro s-o ia ca să vă găsim.

Corcoran strigă la el:

— Şi acum încotro mergem?

— Unde ar fi trebuit să mergem de prima dată, spuse Faţă-de-Cal, dacă nu l-am fi ascultat pe Pălărie. Spre steaua pe care o arăta harta, aia cu un X pe ea.

— Şi Pălăria? întrebă Boone. Nu e cu noi.

— Cel mai nefericit lucru, spuse Faţă-de-Cal ipocrit, e că nu mai are cum să ajungă la Plasă în timpul care ne-a mai rămas.

HENRY

Roşeaţa umflată a soarelui atârna deasupra lumii, – o lume aproape pustie, fără iarbă sau vreo altă vegetaţie cu excepţia singuratecului, bătrânului copac de jos de pe culme, de sub Henry. El plutea, scânteile sale fiind strânse împreună ca şi cum s-ar fi pitit de această lume interzisă, deşi el nu se ascundea. În anii săi de hoinăreală văzuse prea multe pentru a se mai ascunde.

Cerul era întunecat, un întuneric ca cel ce prevesteşte furtuna, deşi aici nu era nicio furtună şi nici vreun semn că s-ar

fi apropiat una.

A venit sfârșitul lumii? se întrebă el, începutul sfârșitului, cu un soare muribund, acum instabil, trecând prin prima fază prin care trece o gigantică roșie?

Copacul de pe creastă nu arunca nicio umbră. Și pentru prima oară în viața sa, Henry trăi experiența tăcerii totale. Nicio pasăre nu striga în înalturile cerului, nicio insectă nu țârâia pe pământ, și nu se auzea șuieratul vântului. Totul era nemișcat.

Apoi o voce răsună în interiorul său:

„Ești străin de locurile astea?”

Dacă ar mai fi posedat un corp, surpriza l-ar fi făcut să tresară. Dar acum nu mai avea cum s-o facă. Răspunse calm și limpede:

„Da, sunt străin. Acum am sosit. Dar cine îmi vorbește?”

Vocea interioară îi spuse:

„Sunt copacul. De ce nu vii la mine să te odihnești la umbra mea?”

„Dar n-ai nicio umbră, răspunse Henry. Soarele ăsta umflat nu aruncă nicio umbră.”

„Vorbesc din obișnuință, spuse bătrânul copac, întorcându-mă la vremurile când aveam de oferit o umbră. E atât de mult timp de când n-am mai vorbit cu cineva, că acum am și uitat. Din când în când sunt tentat să stau aici în singurătatea mea și să fac declamații absurde. Îmi vorbesc mie însumi, deoarece n-am cu cine să vorbesc aici.”

„N-am nevoie de umbra ta, spuse Henry, lucru bun deoarece n-ai nicio umbră. Dar am nevoie de compania ta și de informațiile tale, dacă vei avea amabilitatea de a mi le împărtăși.”

Spunând asta, pluti mai aproape de copacul singuratic.

„Ce informație dorești? îl întrebă copacul. Stocul meu s-ar putea să fie cam sărac pentru tine, dar am, să-ți împărtășesc din puținul pe care îl știu.”

„Ești un copac sensibil și sprijini o credință pe care o aveau vechii oameni. Sora mea, de mult pierdută, îmi amintesc că credea ferm – și unii dintre noi o considerau nerealistă – că oamenilor le vor urma copacii. Acum, întâlnindu-te, mi se pare că avea dreptate. Ea era cea mai sensibilă persoană.”

„Ești cumva om?” întrebă copacul.

„În parte, îi spuse Henry. Unul fragmentat. Un om terminat, în

cel mai bun caz. Lucru care mă duce spre o altă întrebare. Ce s-a întâmplat cu acele grupuri de scântei care atârnau odată pe cer? Pe vremuri erau multe.”

„De abia mi le mai aduc aminte, spuse copacul. Mi le readuc în conștiință scormonind în străfundurile memoriei. Erau multe scântei pe cer. Unele erau stele iar altele erau ceea ce tu ai numit scântei. Stele mai sunt și peste puțin timp o să le vedem. Când soarele se scufundă în orizontul de la apus, ele încep să apară pe cerul de la răsărit. Scânteile nu le vei vedea; au dispărut de mult.

Sunt sigur că nu mureau; au devenit din ce în ce mai puține, ca și cum s-ar fi dus undeva. Poți să-mi spui și mie ce erau oamenii? Arătau toți așa ca tine?”

„Nu erau toți ca mine, spuse Henry. Eu sunt de fapt un monstru Am început să fiu o scânteie, dar n-am ajuns până la capăt. E o poveste lungă. Dacă o să avem timp, o să ți-o spun.” „Avem tot timpul din lume”

„Dar soarele?”

„Eu o să fiu de mult veștejit și mort. Va dispărea orice urmă din mine înainte ca soarele să fie un pericol. Când va veni timpul, aceasta va ucide planeta care e aproape moartă și ea. Nu mai e mult.”

„Îmi place să aud asta, spuse Henry. M-ai întrebat cum era un om. Cred că acum, pe aici nu mai sunt oameni.”

„Odată, de mult de tot, erau niște creaturi făcute din metal. Unii spuneau că nu sunt oameni, ci copii ale oamenilor.” „Roboți,” spuse Henry.

„N-aveau nume. Nici nu mai pot fi sigur că au existat. S-au spus multe povești. Una era că creaturile de metal încercau să elimine copacii tăindu-i. Nu era nicio explicație privind motivele pentru care ar fi făcut asta și nici dovezi că au făcut-o.”

„Roboții au plecat?”

„Nici chiar metalul, spuse copacul, nu durează o veșnicie. Dar tu și eu suntem aici, stăm de vorbă. Poate am putea fi prieteni.” „Dacă vrei, spuse Henry. N-am mai avut de mult unul.” „Atunci așa să fie, spuse copacul. Să ne așezăm și să stăm de vorbă. Ai spus că unii credeau că pomii vor fi cei ce vor urma oamenilor. Asta înseamnă să ia locul oamenilor?”

„Asta înseamnă. Chiar și atunci, în vremuri imemoriale, exista o convingere că rasa umană va ajunge la un sfârșit și că altceva

trebuie să-i ia loc.”

„Și de ce trebuia să-i ia altceva locul?”

„N-aș putea să-ți spun. Nu există un motiv serios pentru asta, dar se pare că există credința că pe această planetă trebuie să fie o rasă dominată. Înaintea oamenilor au fost dinozaurii și înaintea dinozaurilor au fost trilobiții.”

„N-am auzit niciodată de dinozauri sau de trilobiți.”

„N-au ajuns prea departe, spuse Henry. Dinozaurii erau prea mari și poate prea puțini. Trilobiții erau mici și o grămadă. Chestia e că toți dinozaurii și trilobiții s-au stins.”

„Și omul a luat locul dinozaurilor?”

„Nu imediat. Și nu deodată. A luat ceva timp.”

„Și acum eu, un copac? Eu sunt dominant?”

„Cred că poate tu ești.”

„Stranie treabă, spuse copacul, nu m-aș fi gândit niciodată la mine ca la un dominator. Poate că acum, atât de târziu, dominanța e de mai mică importanță. Ce a fost diferit la trilobiți, la dinozauri și la oameni?”

„Nu știu mare lucru despre trilobiți, spuse Henry. Erau niște prostănaci. Și dinozaurii erau la fel de proști, dar în ei exista o foame. Mâncau tot ce vedeau. Și oamenii aveau o foame; ei controlau totul.”

„Noi n-avem nicio foame, spuse copacul. Noi primim cele necesare din sol și din aer. Nu ne amestecăm cu nimeni și nu avem niciun fel de dușmani. Trebuie că greșești; dacă pentru a fi dominant îți trebuie o mare foame, atunci n-am fi niciodată dominanți.”

„Și totuși, poți gândi și vorbi.”

„O, da, am făcut treaba asta din belșug. Era o vreme, pe atunci eram mulți, când stârneam o furtună de discuții pe tot globul. Eram cele mai inteligente făpturi din lume, dar nu ne-am folosit înțelepciunea. N-am avut cum s-o folosim.”

„Ai putea să-mi împărtășești, poate, zise Henry, o parte din înțelepciunea voastră?”

„Ai venit prea târziu, îi spuse trist copacul. Am îmbătrânit și m-am senilizat. M-a cuprins uitarea. Poate că pentru a face un efort de gândire este nevoie de o comunitate și de o neîntreruptă discuție pentru a păstra înțelepciunea intactă. Acum nu mai există nicio comunitate. Ai venit prea târziu, noul meu prieten; nu-ți pot dărui nimic.”

„Îmi pare rău, spuse Henry.”

Un alt eșec, își spuse el. Trilobiții, dinozaurii și oamenii, cel puțin în această lume, au eșuat. Și copacii, la fel. Chiar dacă ei ar fi insistat și continuat, tot un eșec ar fi fost. Înțelepciunea în sine nu folosește la nimic. Dacă n-ai cum să acționezi, n-are nicio valoare.

„Ești tulburat, spuse copacul.”

„Da, tulburat, îi spuse Henry, deși nu știu de ce ar trebui să fiu; ar fi trebuit să cunosc sfârșitul.”

FAMILIA

Timothy se lăsă pe spate în scaun și-și întinse picioarele lungi în fața lui.

— În sfârșit, după luni de zile, spuse el, am început să pricep ce se întâmplă aici. Învăț limbajul galactic de bază. Hugo m-a ajutat chiar de la început, desigur. El m-a ghidat, sfătuit și a avut grijă să-i întâlnesc și pe alții care ar fi putut să-mi fie de ajutor.

— Nu te lăsa dusă de toate astea, îi spuse Emma lui Enid. Își urmează vechile obiceiuri. Stă în biroul său zile întregi, fără să vină jos nici măcar pentru masă. Unii dintre oamenii lui Hugo trebuie să i-o ducă sus și acum i le duce tembelul ăla de robot pe care l-ați adus cu voi și…

— Robotul ne-a fost de mare ajutor de când a venit, spuse Hugo. Oamenii mei trudesc din greu la bucătărie și la alte treburi necesare aici, dar robotul le-a luat imediat locul. E un adevărat vrăjitor în materie de gătit și pare să fie și îndemânatic.

Din celălalt capăt al odăii, Horace mormăi:

— Habar n-are încă să facă o spinare de berbec ca lumea.

— Trebuie să te plângi tot timpul? îl întrebă Emma ironică. Dacă nu e gătitul, atunci e altceva. Îți aduci aminte, nu-i așa, ce-a spus Timothy când a fost de acord să ne aducă aici. Ți-a cerut să nu provoci niciun fel de necazuri. Asta e tot ce ți-a cerut.

— Și mi-a mai spus, vociferă Horace, să-mi țin gura închisă. Tot ce-ți cer, a spus el, e să-ți ții gura aia mare închisă.

— Trebuie s-o spun, zise Timothy, că asta n-ai prea reușit.

— Cu excepția faptului că se plânge mai tot timpul, spuse Emma, nu s-a comportat prea rău. Nu a ieșit de pe proprietate și nici nu s-a luat la harță cu vreunul dintre ridicolii noștri vecini.

Nici nu prea văd cum ai putea să te împaci cu ei.

— În ceea ce mă privește, spuse Enid, nu văd de ce ai ieși de pe proprietate. Locul ăsta e pur și simplu perfect. Cu excepția munților, nu văd mare diferență între ca și Hopkins Acre.

— Ai dreptate, spuse Corcoran. E cel mai plăcut loc pe care l-am văzut vreodată. Îmi reamintește de Hopkins Acre. Boone și cu mine, bineînțeles, n-am prea stat mult acolo, dar...

Boone îi spuse lui Față-de-Cal:

— Nu-mi pot închipui de unde ai știut că steaua marcată cu X o să vă aducă aici.

— Ți-am mai spus, mormăi Față-de-Cal. X-ul m-a făcut să cred că trebuie să fie un loc special, așa că am pornit-o într-acolo.

— Dar tu ai fost cel care a sugerat că X-ul ar putea fi luat și drept un avertisment, spuse Corcoran.

— Ar fi putut fi, încuviință Față-de-Cal, dar uneori îmi place să-mi asum riscuri mari.

— Din partea mea, spuse Timothy, mă bucur că ți-ai asumat riscul. Eram singur aici, printre toți străinii ăștia, indiferent cât de amabili ar fi. Acum familia, sau ce a mai rămas din ea, e iar împreună.

— Ai auzit ceva despre Henry? întrebă Enid.

Cel care răspunse fu Horace:

— Niciun cuvințel. Nu prea puteai să-l vezi vreodată. Orice ați spune voi, Henry era o fantomă. Mai totdeauna apărea și dispărea.

— Iară gura aia mare a ta, spuse Emma. Tu nu l-ai suferit niciodată pe Henry. Totdeauna ai spus lucruri groaznice despre el. N-aș crede că te-ai schimbat. Henry s-ar putea să fi murit.

— Henry mort! tună Horace. El n-o să moară niciodată. Nu există nimic ce i-ar putea veni de hac.

— Ultima oară când l-am văzut, spuse Corcoran, mi-a spus că pleacă să vă caute pe cei care erați în peregrinul lui Martin.

— Păi, spuse Horace sumbru, nu ne-a găsit. Probabil că a găsit altceva care i-a stârnit interesul.

Stăteau în salon, făcându-și siesta, sporovăind după un prânz splendid. Din sufragerie se auzea zgomotul înfundat al veselei și tacâmurilor pe care le strângeau servitorii.

Timothy făcu semn spre bar.

— Cine mai vrea, să se servească.

Horace se ridică cu greu și se îndreptă spre bar pentru a mai

lua o tărie. Fu singurul.

Corcoran îi spuse lui Timothy:

— Pari să fii mulțumit aici.

— Sunt mulțumit, îi spuse Timothy. Casa și terenul au un aer familiar. Și am iar de lucru. De ce nu rămâi cu noi? Sunt sigur că Centrul ți-ar găsi un loc fără prea mare greutate.

Corcoran dădu din cap.

— Locul meu e înapoi în secolul douăzeci. Am o treabă acolo și de abia aștept să mă întorc.

— Te-ai hotărât deci, spuse Boone.

— Față-de-Cal a fost de acord să mă ia cu el. Nu mergi cu noi?

— Nu. Cred că o să rămân aici.

— Și tu, Față-de-Cal? întrebă Enid. O să te întorci după aia la noi?

— Poate în vizită, dacă o să vreți să mă primiți. Dar sunt multe lucruri de văzut, călătorii de ani lumină și locuri îndepărtate în care să te duci.

— Înainte de a pleca, aș vrea să-mi mai spui un lucru.

— Care e acela?

— Ce s-a întâmplat de fapt cu Martin? Ai spus că a căzut prin Plasă. Eu cred că tu i-ai făcut vânt.

— Nici nu l-am atins, protestă Față-de-Cal. Eu țineam numai plasa.

— Ai ținut Plasa astfel încât să-l arunci de pe ea?

— Faci ca toate astea să pară atât de lipsite de inimă.

— Păi, sunt lipsite de inimă, nu-i așa? L-ai aruncat în spațiu.

— N-am făcut așa ceva, spuse Față-de-Cal. Eu am ținut Plasa astfel încât să fie aruncat în alt timp și alt spațiu. Pe Pământ în secolul douăzeci și trei.

— De ce acolo?

— N-am vrut să i se întâmple nimic. Am vrut doar să scap de el, să-l las acolo unde nu mai putea să plece ca să provoace necazuri. Nu avea peregrin, așa că o dată ajuns acolo, trebuia să rămână.

— Un singur lucru mă intrigă, spuse Corcoran. Cine dracu' era Martin? Am avut impresia că era cumva legat de Hopkins Acre și cu ceilalți din grupul vostru, de Pleistocen și de Atena. Un fel de avanpost. Dar când a auzit că cineva întreba de un loc pe atunci inexistent – Hopkins Acre – a șters-o imediat. Următoarea dată când l-am mai văzut, lucra pentru Infiniți cărându-i cu un

peregrin furat.

— Nu era furat, obiectă Horace. Susține că l-a plătit.

— Totuși a fost furat, spuse Boone. L-a furat de la Enid. Probabil nu Martin, ci altcineva.

— Din câte îmi aduc aminte, spuse răutăcios Horace, tu, Corcoran, i-ai spus o dată că este cineva care întreabă de Hopkins Acre.

— El m-a angajat, spuse Corcoran. Am făcut o treabă pentru el și asta-i tot. M-a plătit frumușel pentru ce am făcut. M-am întrebat de unde a luat banii. E clar că nu de la voi. Impresia mea este că n-ați avut niciodată bani de ăia.

— Ești sigur că erau bani adevărați? întrebă Horace.

— Ar fi putut fi, spuse Enid. El a avut doi peregrini – cel mare și cel pe care l-a luat Stella. Când poți călători prin timp, nu e greu să găsești o comoară, să câștigi la loterie sau să folosești asemenea mijloace pentru a câștiga bani. Așa a făcut rost David de micile sume de care avea nevoie ca să plătească bunurile pe care ni le aducea din călătoriile sale.

Timothy încuviință.

— Mă îndoiesc că vom ști vreodată cine a fost Martin. Fără îndoială, a fost un tip foarte sucit. Trebuie să vă spun că toți am avut deplină încredere în el, deși nu ne-a plăcut niciodată. David l-a întâlnit în New York și l-a luat cam în silă. Nu era un tip prea drăguț. Era foarte departe de ceea ce se numește un tip drăguț.

— A fost un trădător, declară Horace. Când a auzit că am putea avea necazuri, ne-a părăsit.

— Așa cum am mai spus, zise Timothy, n-o să știm niciodată asta. Ești destul de sigur, îl întrebă pe Față-de-Cal, că ai scăpat de el? Că nu va mai apare să ne pricinuiască necazuri?

— E prins în cursă, spuse Față-de-Cal. Fără peregrin nu mai are unde să se ducă.

— Ne simțim cu toții mai bine de când ne-ai spus ce ai făcut cu el, spuse Enid. Bine că ne-ai spus. Mai e ceva ce ai putea face pentru noi.

— Spune ce anume, domnișoară Enid. Nu-mi voi putea plăti niciodată datoria pe care o am față de tine.

— Ai putea să iei peregrinul lăsat pe Șoseaua Eternității și să ni-l aduci? Un peregrin e un lucru folositor la casa omului.

— Și Centrul ar vrea să-l examineze, spuse Timothy.

Lupul ieși din colțul în care zăbovise cu o farfurie de carne de

vită și veni să se prăbușească lângă scaunul lui Boone.

— Vrea afară, spuse Enid.

— Nu cere încă, spuse Boone. Doar se gândește la asta. Când o să vrea, o să ceară.

Horace se ridică și traversă camera pentru a se mai servi cu un pahar de coniac.

— Am uitat să-ți spun ceva, zise Timothy. Ceva peste care am dat în timp ce cercetam un vraf de benzi și de hârtii. O copie a unui document din secolul douăzecișipatru sau douăzecișicinci. E prima referință la Pământ de când am venit aici. Nu e menționat Pământul cu numele lui, desigur, dar o serie de elemente arată că despre el e vorba. Documentul vorbește despre o religie ridicată în jurul unui artefact misterios. Povestea nu e prea clară în ceea ce privește natura lui reală, dar se pare să fi servit ca un fel de Messia care s-a ridicat împotriva tehnologiei și a predicat o atitudine filosofică de a căuta în interior pentru a găsi adevăratul Eu și de a respinge progresul materialist. Nu-ți sună cumva familiar?

— Sigur că da, spuse Enid. A fost atitudinea care a subminat rasa umană și a pregătit terenul pentru Infiniți.

— Intervalul de timp e prea lung, obiectă Boone. Ideile nu trăiesc un milion de ani. Ele își pierd valabilitatea și devin depășite.

— Nu sunt chiar așa de sigur îi spuse Timothy. Dacă de la început cultul s-a răspândit larg, el ar supraviețui printre câțiva, mai ales dacă artefactul a înfruntat timpul. Și când apar anumite tensiuni sociale – așa cum se întâmplă deseori – miezul cultului ar putea supraviețui. Uită-te la credința în magie, care a fost dărâmată de raționalism, dar a răsărit din nou sub alte forme până aproape de timpurile noastre.

— Cred că asta s-ar putea întâmpla, admise Corcoran. Sigur, cultele legate de magie au supraviețuit în timpul meu.

— Oamenii noștri n-au auzit niciodată de ele, spuse Emma. Dacă ar fi existat, ar fi trebuit să auzim de ele.

— Dar atitudinea pe care ele au predicat-o a fost prezentă, îi spuse Timothy. Poate că în timp s-a stins – pentru că scopul ei a fost atins. Oamenii au acceptat deja învățăturile ei. S-ar putea să fi devenit treptat o parte a conștiinței publice. S-ar putea ca oamenii să fi uitat originea ei și să creadă că filosofia dezvoltată din ea era rezultatul logicii lor ineluctabile, al inteligenței lor

rafinate.

— Nu cred o vorbă din toate astea, spuse Emma. E doar un mit vechi.

— Ar putea fi, admise Timothy. Dar e mai mult decât de un interes obișnuit.

— S-ar părea că ați căzut într-un domeniu special construit pentru voi, îi spuse Corcoran lui Timothy.

— La început mi-a fost teamă, spuse Timothy, că tot ceea ce face Centrul e atât de straniu, că nu-mi voi găsi un loc în treburile sale. Dar chiar cunoașterea mea sumară a istoriei Pământului se pare să fie valoroasă pentru studiul privind felul în care se ridică și dispar culturile. Centrul este adânc îngrijorat de ceea ce a permis Infiniților să reușească în eforturile lor. Călătoria în timp este un alt subiect care interesează Centrul. Au fost zvonuri conform cărora Infiniții o cunoșteau, desigur, dar n-au dezvăluit niciodată natura sa. Și acum, Oamenii Curcubeu au pus mâna pe ea și toate contactele cu ei au fost tăiate. Dar dacă am putea pune în siguranță peregrinul rămas pe Șoseaua Eternității…

— Îți tăgăduiesc, promise Horace, că va fi depus în mâinile tale.

— Ar fi mai bine, sugeră Timothy, dacă am putea să aruncăm o privire la Plasa ta.

Horace dădu din cap.

— Îmi pare rău, dar n-o pot scăpa din mână nici măcar o clipă. E o moștenire a neamului meu. Înțelepții din trecutul foarte îndepărtat mi-au apărut în minte pentru a mă ajuta să o obțin și nu pot să le cer să le dea același ajutor și altora.

— Înțeleg, spuse Timothy. În locul tău aș fi făcut la fel.

— A fost greu, întrebă Enid, să lucrezi cu extratereștrii de la Centru?

— La început era, spuse Timothy, dar acum nu. M-am obișnuit cu ei și ei cu mine. La primul contact cu ei nici nu m-au lăsat să-i văd, de teamă să nu-mi apară ca niște monștri. Scutură din umeri. Mulți dintre ei sunt totuși niște monștri; dar când stăm față în față, nu mă mai cutremur la vederea lor nici ei nu se mai sperie de mine. Sunt în largul meu când suntem împreună.

Lupul se ridică în picioare venind mai aproape de Boone punându-și botul lung în poala acestuia.

— Acum cere, spuse Enid.

— Cred că da. O să-i deschid ușa.

— Nu, spuse Enid. O să-l scot eu. Aici a început să fie aerul prea înăbușitor. Ies și eu să iau o gură de aer proaspăt.

Se ridică și-i vorbi Lupului. El o urmă supus.

— Mă întorc, spuse ea. O gură de aer e tot ce am nevoie.

Boone i se adresă Lupului:

— Să fii un animal cuminte, spuse el. Să nu vânezi nimic. Poartă-te frumos. Să nu începi să urli.

Cei doi ieșiră.

Horace se ridică iar îndreptându-se spre sticla cu coniac.

— Nu crezi că ai băut destul? îl apostrofa Timothy. E încă devreme.

Emma îl fulgeră cu privirea.

— De ce trebuie să-l umilești tot timpul? întrebă ea. L-ai umilit când ne-ai adus aici. Și de atunci o ții într-una. Vorbești cu el exact cum vorbește Boone cu Lupul. Poartă-te frumos, i-a spus el.

— Exact asta i-am spus și eu, zise Timothy. E o parte a târgului pe care l-am făcut. N-aș putea să vă las afară în sălbăticia asta îngrozitoare și voi n-ați pleca fără el. Așa am vorbit cu Consiliul Centrului...

— E îngrijorat pentru Conrad și roboți, spuse Emma. A crescut împreună cu ei.

— N-aș fi putut convinge Centrul să lase hoarda asta de roboți să între, le spuse Timothy. În orice caz, n-ar fi venit. S-ar simți mizerabil aici. Acolo, afară, sunt în largul lor. Au găsit o preerie virgină imensă pe care vor cultiva hrană pentru Centru.

Horace, fără să dea nicio atenție discuției, își mai umplu o dată paharul. Emma se duse și-l luă ușor de cot.

— Hai, spuse ea. Nu trebuie să stăm aici și să fim insultați. Să mergem sus. Poate tragi un pui de somn.

Fără să protesteze, Horace se duse sus cu ea. Luă și sticla cu el.

După ce dispărură, Timothy se agită prost dispus.

— Trebuie să-mi cer scuze, le spuse celorlalți, pentru acest diferend de familie nepotrivit. Se întâmplă tot timpul și în diferite versiuni. Ce i-am spus Emmei e adevărat. N-aș putea s-o las în afara pereților. Mi-a trebuit o grămadă de timp să conving consiliul să-l lase pe Horace să între. Luni de zile n-a făcut decât necazuri.

— Nu credem nimic altceva, în ceea ce ne privește, spuse Corcoran. Boone și cu mine, la Hopkins Acre, l-am văzut pe Horace în cea mai bună formă. Așa că înțelegem.

— Centrul e fericit de prezența roboților, spuse Timothy. Ei vor rezolva unele probleme mai dificile cu mâncarea. Au o pereche de mașini cu aburi și au construit câteva seturi de pluguri. Ară preeria și o grăpează – câteva mii de acri, dacă-mi amintesc bine. Anul viitor pe vremea asta, vor scoate tone de produse.

Corcoran schimbă subiectul.

— Ne-ai spus ce s-a întâmplat după ce ai plecat de la Hopkins Acre și ai aterizat pe creasta craterului, deasupra mănăstirii. Ce nu înțeleg este cine a mutat aici mânăstirea cu voi înăuntru.

— Trebuie să fi fost Infiniții, spuse Timothy. Ei au făcut din ea o capcană pentru oricine ar fi intrat în mânăstire. Noi am fost cei ce am căzut în ea.

— Pare straniu că au trimis-o încoace, obiectă Corcoran. Nu v-a trecut prin minte că această capcană să fi fost pusă de cei de la Centrul Galactic?

— I-am întrebat și au spus că nu știu nimic de asta. Cred că n-o să știm niciodată cine a făcut-o, spuse Timothy. Dădu din umeri și schimbă subiectul. Când Față-de-Cal ne va aduce peregrinul lui Enid, o să fie posibil să aducem și celelalte două mașini despre care știm. Dar, Horace când a aterizat pe crater, nu mai reușește să-și aducă aminte ce a citit pe cadrane. Ce e cu mașina care a rămas lângă orașul în ruine?

Corcoran dădu din cap.

— Nu-ți pot fi de niciun ajutor. Am păstrat jurnalul pe care îl ține David, dar l-am lăsat în peregrin.

— Bine, o să ne gândim la asta, spuse Timothy. Trebuie să găsim o cale de a localiza cel puțin unul dintre ele.

Corcoran întrebă:

— Ce e cu Poporul Curcubeului? Ai spus că Centrul n-a auzit niciodată de el până când n-am vorbit noi despre el.

— Habar n-am avut, admise Timothy. Cred că ar trebui să facem un efort acum să intrăm în contact cu ei, dar s-ar putea să se dovedească prea dificil.

— Cred că ar trebui, spuse Corcoran. Pălăria spunea că sunt cea mai veche inteligență din univers.

Boone se ridică din scaun.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el. Cred că ar trebui să ies să văd dacă nu cumva Lupul face vreo poznă. Trebuie supravegheat din când în când.

Așteptă un moment, dar niciunul dintre ceilalți nu păru să simtă nevoia să-l însoțească. Erau mulțumiți să rămână exact acolo unde erau.

O dată ieșit pe ușă, o văzu pe Enid stând pe unul din scaunele de grădină ce erau împrăștiate pe pajiștea din fața casei.

Când ajunse la scaun, se aplecă să o sărute. Ea îl încolăci cu brațele și-l reținu. El o sărută din nou – un sărut mult mai lung de astă dată.

— Te așteptam, șopti ea. De ce ai întârziat atât?

— Am continuat discuția.

— Când ești cu Timothy, ai totdeauna chef de discuție.

— Îmi place tipul, spuse Boone. E un tip care nu se poate să nu-ți placă.

— Trage-ți un scaun și vino lângă mine, spuse ea. Avem multe de vorbit.

În josul pantei, chiar deasupra drumului ce trecea prin spatele proprietății, Lupul mârâia investigând tufele.

— Tom, întrebă Enid, cât îți amintești din câte a pus Poporul Curcubeului în capul tău?

— Puțin, spuse Boone. Îmi aduc aminte frânturi. Ei ni le-au băgat ca pe o masă nedigerabilă, dar acum începe câte puțin să răzbată la suprafață.

— Ne-au dat un corp de cunoștințe, îi spuse ea, care ne-ar fi luat zile întregi să le absorbim. N-am vorbit despre asta, dar cred că e timpul să vorbim.

Boone încuviință.

— Poate. Încă nu pot să înțeleg de ce ne-au ales pe noi.

— Trebuie să-și fi dat seama că m-a preocupat ani de zile semnificația universului. Cred că tu ai fost recunoscut ca un culegător de informație antrenat. Ce-ți mai aduci aminte?

— Încă nu prea multe. Ceea ce mi se pare că-mi aduc cel mai bine aminte, spuse Boone, este faptul că sunt necesare anumite condiții foarte speciale în univers pentru a se produce viață. Cea mai mare parte din fizica și chimia acestor lucruri îmi scapă încă, dar e ceva legat de modurile în care sunt posibile stelele instabile. Pe lângă cele stabile, acestea sunt necesare pentru a deveni supernove și a împrăștia astfel elementele mai grele

care au făcut posibilă viața.

Enid își încreți fruntea.

— Eu îmi aduc aminte câte ceva din toate astea. Dar mă doare capul și numai când mă gândesc la ele. Ei par să ne spună că universul a fost creat ca un fel de fabrică pentru a produce viață, din care – cel puțin dintr-o parte a ei – să izvorască inteligența. Ei par să privească universul ca pe o mașină care să producă viață și conștiință. Fără conștiință și inteligență, universul ar fi lipsit de sens.

— Ei au vorbit de asemenea despre originile universului – nu ca despre o teorie, ci ca despre un lucru pe care îl știu. Dar asta mă depășește, deși, chiar în timpurile mele, astrofizicienii urmăreau lucrurile întorcându-se la fracțiunea de microsecundă de după începutul universului. Pe timpul tău, Enid, s-a depășit această fracțiune finală?

— Nu știu. Adu-ți aminte, Tom, noi eram provincialii culturii noastre, spuse ea. Poporul Curcubeului vorbea despre un ordin de inteligență mai înalt, o inteligență instinctivă care nu se baza pe rațiune. Ei vorbeau de parcă ar fi atins acel nivel mai înalt. Poate că nu vom înțelege niciodată tot ce spuneau.

— Poate. Dar devine tot mai aparent și mai de înțeles pe timp ce trece, cred, îi spuse el. Trebuie să așteptăm.

Și poate, se gândi el, nu vor înțelege niciodată pe deplin. Poate că nici Poporul Curcubeului nu va ajunge la o înțelegere completă a vieții și universului. Dar știa că ei încă o mai căutau. Aici, la Centrul Galactic, alții căutau răspunsurile pe alte căi. Finalul era încă ascuns. Totuși dorința de a ști exista. Și cât timp exista dorința de a ști, exista și speranța ca enigma scopului universal să fie în cele din urmă dezlegată.

Se așezară liniștiți unul lângă altul ținându-se de mână. Căldura soarelui îi învăluia și puteau simți mireasma florilor ce răsăreau în straturile împrăștiate. Mulțumirea domnea pe toată întinderea pajiștii.

— În curând Corcoran și Față-de-Cal vor pleca, spuse Enid. Nu-mi place să-i văd că pleacă. Timothy spunea că Centrul ar putea să-i folosească și o să le ducă și el lipsa. M-am gândit că și tu ai putea pleca deși ai spus că vei rămâne. Dar azi ai promis Centrului că vei rămâne aici pentru a studia.

— Ăsta a fost pretextul meu pentru a rămâne. Trebuia să le spun ceva, spuse Boone. Nu puteam să mă duc și să le spun

adevăratul motiv – că am rămas aici pentru că există o femeie pe care am găsit-o în timp și că am învățat să iubesc.

— Nu mi-ai mai spus niciodată asta, zise ea. Am știut că te iubesc de când m-ai ținut în timp ce îl jeleam pe David. Aveam nevoie de tărie și tu mi-ai dat acea tărie și înțelegere.

— Nu-ți puteam spune mai înainte, îi explică Boone. Nu mă pricep decât la cuvinte dure, la cuvinte de acțiune. Dar alte cuvinte nu-mi vin ușor.

Jos, la picioarele pajiștei se stârni o vânzoleală.

Boone sări în picioare.

— Lupu'! strigă el.

— A găsit ceva, spuse Enid. Aleargă după ceva.

Lupul ieși dintr-un tufiș. El arunca ceva în aer, îl prindea în gură, apoi veni alergând spre ei. Era Pălăria atârnând jalnică din gura lui.

Lupul lăsă Pălăria în fața lor. Sărea de fericire.

— Și-a regăsit vechea jucărie, strigă Enid. Și-a regăsit păpușa. Pălăria reveni la viață și se ridică.

„Nu înțelegeți, le spuse Pălăria." Apoi se prăbuși iar.

Lupul culese iar păpușa moale și plecă fericit în susul pajiștei.

MARTIN

Martin trase vehicolul uzat de pe drum și îl conduse de-a-lungul unei pante ușoare spre fundul unei viroage. Bateria era pe sfârșite și i-ar fi trebuit ore ca s-o încarce iar de la panourile solare înainte de a o face să meargă cât de cât. Când frână mașina pe fundul plat al viroagei, constată cu satisfacție că mașina era bine ascunsă și nu se vedea din drum. Se călătorea prea puțin în ținutul ăsta mizer. Dar chiar și așa, era mai bine să ascundă vehicolul; uzat cum era, tot mai avea componente care puteau fi jefuite, dacă proprietarul lui nu era în stare să-și apere proprietatea.

O lume înfiorător de mizerabilă, își spuse el; fără bani; fără credit, cu puține ocazii, dacă or fi vreunele, și doar un simț redus al legii; fiecare om avea propria sa lege, dacă avea mușchii necesari cu care s-o impună.

Era o depresiune economică mondială, dacă judecata lui Martin se dovedea corectă. Nu putea fi sigur deoarece nu avea niciun fel de date și nimeni nu părea să-și dea seama ce se întâmplă. Mai exista încă radio, i se spusese, deși în cătunul

nenorocit, bătut de soare lângă care fusese depus, nimeni nu avea un aparat de radio, ca să nu mai vorbim despre televiziune, dacă mai exista ceva care s-ar putea numi televiziune. Întrebase despre ziare și locuitorii sătucului se uitaseră la el fără nicio expresie. N-auziseră niciodată de ziare.

Când, cu săptămâni mai înainte, coborâse pe cărarea care ducea spre sat, oamenii se dăduseră cu sfială deoparte din calea lui, strângându-se în grupuri ca să-l privească ca și cum ar fi fost un animal sălbatic venit din sălașul lui din colinele îndepărtate. După un timp, un om în vârstă care părea să fie un fel de conducător, veni spre el cu pași șovăitori și vorbi într-o limbă pe care el o putu înțelege deși era plină de sunete și cuvinte necunoscute. Auzind cele spuse de Martin, fără să-l creadă, începu să facă cercuri cu degetele în dreptul frunții pentru a arăta că e un individ slab de minte.

Ei îi dăduseră din bunătate, mâncare și un loc de dormit. În zilele care urmară, înțelese din discuția cu unul din ei că era pe Pământ în secolul douăzecișitrei, deși ei nu știau anul real. Auzind acestea, blestemă în sinea lui monstruozitatea lui Față-de-Cal, deoarece era sigur că acesta îl îmbrâncise de pe Plasă.

Reuși să se descurce câteva săptămâni, deși nu mai era sigur câte. În satul acela era ridicol de ușor să pierzi socoteala a orice. Ajută la plivitul porumbului, o treabă măruntă și nu prea pe placul lui, la căratul apei și stropitul porumbului dintr-un mic pârâu care își croia anevoie drumul la vreo jumătate milă de sat. Învăță să pună curse de iepuri și încercă să câștige ceva îndemânare la tras cu arcul, dar cu prea mic succes.

În discuțiile cu sătenii află despre un drum, doar cu ceva mai bun decât cel pe care venise el în sat, drum aflat undeva la nord, o pistă ce se sfârșea într-un drum mai larg ce mergea de la est spre vest; urmându-l pe acesta ar putea ajunge în cele din urmă la orașe. Martin își închipuia că acestea n-ar fi decât niște sate ceva mai mari, dar cu mai mulți oameni și cu o viață mai ușoară. Din scăderea locurilor de muncă, a slăbirii comerțului și a dispariției complete a banilor, el deduse că era într-o țară și într-un secol al unui colaps economic mondial.

Găsise din întâmplare vehicolul uzat, propulsat de energia solară, adăpostit într-un șopron de lângă una dintre colibele dărăpănate ce formau satul. Examinându-l, constată că ar putea fi readus la viață. Când îi găsi stăpânul, constată că acesta nu

mai avea nevoie de mult de el; nu avea unde să se ducă cu el și nici nu știa cum să-l folosească. După multă târguială, îl costă pe Martin ceasul de mână, de care omul avea tot atâta nevoie cât și de vehicul, ora zilei nemaiprezentând niciun interes pentru locuitorii satului.

Acum se afla pe fundul viroagei, așteptând ca prăpădita de mașină să-și încarce bateriile. Ieri ajunsese pe drumul mai larg de care i se pomenise, recunoscând în el o rămășiță a marilor șosele transcontinentale ce traversau pe vremuri țara de la o coastă la cealaltă. O luase spre vest crezând că ar putea ajunge undeva în sud-vestul american. N-ar fi trebuit să fie prea departe de zona Pacificului, unde ar putea găsi unul dintre orașele mai mari, prăpădite desigur, dar oricum mai bune decât satul din care plecase.

Într-o zi cât mersese pe șosea, nu fusese depășit decât de trei vehicole. Unul dintre ele era tot solar, dar de un tip mai nou și mai bun decât al lui. Celelalte două erau propulsate de mașini cu ardere internă. Mirosul fetid al gazelor de eșapament îl făcu să creadă că foloseau alcoolul drept carburant.

Acum, ieșit de pe drum, parcă pe fundul plat al viroagei și se dădu jos din singurul scaun al vehicolului. Chiar pe suprafața netedă a vechii șosele, călătoria cu mașina lui se dovedise a fi o încercare dură. Îl durea fiecare mușchi al corpului de pe urma hopurilor pe care le îndurase.

Făcu vreo câțiva pași și se întinse. Viroaga era tăcută. Nu era vânt și nu se auzea niciun zumzet de insectă. Cerul înalt de deasupra lui era de un albastru pal. Pe el era doar o singură pasăre care zbura sus, poate un vultur, dar mai probabil un șorecar. De fiecare parte a viroagei, pereții coborau abrupți, roși de eroziune și sfărâmicioși la marginile arse de soare. Ici și colo, bolovani mici și straturi subțiri de rocă ieșeau din pământ. La picioarele pereților, acolo unde ei se uneau cu albia acum secată a unui pârâu, zăceau grămezi de pietre căzute.

Chiar vis-a-vis de locul unde stătea, viroaga făcea o cotitură bruscă spre o altă direcție. El o urmă și se opri privind peretele din stânga. Ieșind din perete se vedea albeața unui os vechi și luciul șters al unui corn. Un craniu îngropat fusese scos la lumină de eroziunea peretelui.

Era un craniu de bovină, dar era prea masiv, iar cornul ce ieșea, prea mare și lung pentru a fi aparținut chiar și celei mai

mari vite.

Trebuie să fi fost un bizon, dar nu unul dintre cei care trăiseră odată în Bătrânul Vest sălbatic. Cel pe care îl privea el, își spuse, trebuie să fi fost un bizon preistoric, una dintre brutele monstruoase pe care le vânaseră primii locuitori ai Americii. Privind fundul viroagei de sub craniu, Martin mai văzu albeața altor fragmente de oase. Cu cât timp în urmă, se întrebă el, păscuse bestia asta iarba preeriei? Pe atunci o preerie, acum un deșert. Douăzeci de mii de ani își spuse el, dacă nu mai mult. Trebuie să fi existat un timp în care o astfel de descoperire ar fi adus un oarece profit. Dar dacă lumea prezentului era în forma în care o bănuise el, nu mai era rost de niciun profit.

O mică proeminență a peretelui, rezistase furiei apei și ieșea câteva picioare din sol. În timp ce se învârtea în jurul ei, ceva sclipi în soare orbindu-l pe moment. Se opri mirat. Sclipirea venise de la ceva îngropat în perete. Sclipirea dispăru, dar ce era prins în perete încă mai lucea.

El înaintă încet și se opri în fața obiectului care lucea. Era o sferă, perfect lustruită, părând pentru oricine una dintre acele sfere folosite de ghicitori pentru a spune viitorul. Era de mărimea unei mingi de baschet și suprafața sa era atât de netedă și reflectantă încât își văzu oglindită propria imagine așa cum e reflectată de obicei de o oglindă curbă.

Ridică mâinile s-o ridice și s-o scoată din perete, când aceasta îi vorbi.

„Fii bun domnule, ia-mă în mâini și ține-mă. Dă-mi căldura celeilalte vieți și dragostea ta bună. Am fost atât timp singur!”

Martin îngheță cu mâinile întinse încă, fără să se miște pentru a scoate sfera din pământ. Dinții îi clănțăneau de o spaimă bruscă. Ceva îi vorbise, în adâncurile minții lui, pentru că era sigur că nu auzise sunetul cuvintelor – același tip de vorbire folosit de păpușa aia prăpădită, Pălăria.

„Eliberează-mă, se ruga vocea. Ridică-mă și ține-mă. O să-ți fiu un prieten, un servitor credincios. Nu-ți cer decât să mă ții pe lângă tine. Nu mai suport agonia dacă mă părăsești.”

Martin încercă să vorbească. Vorbele îi rămâneau în gâtlej.

„Nu te teme de mine, spuse vocea. Așa cum sunt, n-am nicio putere să-ți fac rău, dacă aș vrea. Și nici nu doresc așa ceva. Am așteptat atât timp, o lungă eternitate. Te rog, iubite domn, ai milă de mine. Ai rămas ultima mea speranță. Nu voi mai avea

nicio altă șansă. Nu pot face față singur veșniciei.”

În cele din urmă, cuvintele îi veniră lui Martin, năpustindu-se de parcă se temeau că nu vor mai izbuti să iasă.

— Ce ești? întrebă el. Vorbești chiar cu mine?

„Vorbesc într-adevăr cu tine, spuse sfera. Te aud în mintea mea și îți vorbesc din mintea mea. Vorbele tale nu înseamnă nimic pentru mine. Eu nu pot auzi sunetele. Odată am avut și simțul auzului, dar e mult de când nu-l mai am.”

— Dar ce ești tu?

„Povestea mea e lungă. E suficient acum să-ți spun că am fost făurit de o rasă misterioasă despre care nu mai există nicio urmă.”

Blestematul de lucru minte, își spuse Martin.

Sfera protestă:

„Nu te mint. De ce te-aș minți pe tine, salvatorul meu?”

— N-am spus că minți. N-am spus o vorbă de tine.

„Gândul a sălășuit în mintea ta. Am crezut că vorbești cu mine.”

— Dumnezeule, spuse Martin, îmi citești gândurile. Poți citi gândurile oricui?

„Ăsta e modul meu de conversație, spuse sfera. Da, pot citi gândurile oricărei creaturi care e destul de aproape.”

— Perfect, spuse Martin, perfect.

Făcu un pas și ridică sfera din perete. În urma ei rămăsese o amprentă. Era destul de masivă, dădea o impresie de soliditate, dar nu era grea. O ținu un moment, apoi o depuse ușor pe solul viroagei, ciucindu-se lângă ea.

„Amabile domn, întrebă sfera, asta înseamnă că nu mă vei păstra pe lângă tine?”

— Ba da, cred că te voi păstra.

„N-o să regreți niciodată, spuse sfera. O să fiu cel mai bun prieten pe care l-ai avut. O să fiu…”

— Hai să nu vorbim acum, spuse Martin. O să vorbim despre asta mai târziu.

Luă sfera și porni prin viroagă spre mașină.

„Unde mergem, domnule?”

— Te duc în mașina mea, spuse Martin. O să te așez în ea. Apoi mai am de făcut câteva treburi. O să te las acolo, apoi o să vin și eu.

„O să te întorci? Scumpe prietene, o să te întorci?”

— Ți-am promis, spuse Martin.

Așeză sfera în mașină și se îndepărtă în josul viroagei, mult dincolo de punctul în care găsise sfera. E destul de departe, își spuse el. Nu mai poate să-mi citească gândurile la distanța asta. Sau cel puțin spera să nu poată. Prinsese o idee și-i trebuia timp să se gândească la ea în singurătate.

Asta e ceva nou, își spuse el. Trebuie să fie un profit în ideea asta. Ar putea fi cheia, dacă e înțelept folosită, spre o viață mai bună în lumea asta uitată de Dumnezeu. Mintea îi lucra rapid în timp ce se gândea la astea. Luă ideea și o întoarse pe toate părțile. Sfera prezenta niște posibilități, o grămadă de posibilități și el trebuia să se gândească la ele mult și cu atenție.

În lumea asta ignorantă, trebuie să fie ceva care să prezinte interes. Lumea era plină de lipsa oricărei speranțe și poate că așa era. Oamenilor nu li se puteau promite bogății pentru că nu mai erau bogății care să li se dea. Speranța bogăției ar fi una deșartă și toți știau asta. Dar speranța în sine – speranța pură și goală – ar fi altceva. Dacă ar exista o cale de a le oferi speranță, ei ar cumpăra-o. Ar veni cu miile pentru o fărâmă de speranță. Dar nu o speranță oarecare. Ar trebui să fie una care să frizeze fanatismul.

Se gândi la fanatism, dar era greu să ajungă la el. Se plimbă încoace și încolo, gândindu-se la speranță și fanatism și la ce ar putea câștiga dacă ar trezi un fanatism plin de speranță. O viață mai ușoară poate, dar nu o grămadă de bani. Ce s-ar putea câștiga poate, ar fi o poziție în societate și putere. Cu poziție și putere, un om isteț poate face o grămadă de lucruri.

Se luptă cu ideea pe care o prinsese și cu misterul străvechiului artefact, deși nu accepta în întregime ideea că sfera ar fi putut fi un artefact străvechi.

O fărâmă de religie ar putea face lucrurile să meargă. Asta era, pe Dumnezeu, asta era – religia! Un nou Messia și un artefact străvechi într-o atmosferă de mister sacru.

Se așeză jos și se gândi la asta. Trebuia s-o ia cu binișorul, își spuse el. Fără mare zgomot și fără circul de rigoare. Să înceapă cu ușurelul și cu umilință și să lase cruciada să umble din gură în gură.

Pentru a o face să meargă, trebuia să spună oamenilor ceea ce vroiau să audă. Trebuia să afle încetișor ce doreau, apoi să le spună acest lucru.

Mai rămânea o singură problemă: Ce era sfera? Nu era artefactul unei rase de mult dispărute, așa cum i se spusese. Deși, adevărat sau nu, era un bun început pentru ceea ce avea în minte. Încercă să se gândească la toate lucrurile care ar fi putut fi și le elimină pe rând unul câte unul. Își spuse că își pierde timpul. Nu era nevoie în chiar acest moment să știe ce ar putea fi sfera. Putea s-o folosească și fără să știe asta.

Examină din nou planul, punct cu punct, căutând acele puncte care ar fi putut să-l dea peste cap. Nu găsi niciunul pe care nu ar fi putut să-l ocolească. La urma urmei, niște oameni lipsiți de orice speranță cărora li se oferea una, nu vor sta să sape prea adânc. Se vor năpusti asupra ei ca asupra unei salvări promise și curând vor cere mai multă. Executată impecabil, schema se dovedea infailibilă. O să mai fie nevoie de multă chibzuință și planificare, dar el putea s-o facă. Va examina cu atenție fiecare detaliu înainte de a-l pune în aplicare. Era un plan solid și fezabil, iar el era cel care îl putea pune în aplicare.

Se ridică și se îndreptă spre mașină. Stătuse în viroagă mai mult decât se gândise. Soarele era aproape de apus.

„Te-ai întors, strigă sfera bucuroasă. Am crezut că n-o să te întorci. M-a chinuit gândul acesta.”

— Nu era nevoie să te chinui, spuse Martin. Sunt aici.

Verifică bateria și aceasta era încărcată cât trebuie. Mută sfera în compartimentul de lângă scaun și se așeză să pornească mașina.

— O întrebare, îi spuse sferei. Cum stai cu etica? Ai vreo etică?

„Ce etică? întrebă sfera. Te rog, explică-mi.”

— N-are-a face, îi spuse Martin. O să te descurci. O să facem o echipă bună împreună.

Întoarse mașina și porni spre drum.

FAȚĂ-DE-CAL

Față-de-Cal era așezat confortabil la o masă din fața cafenelei, acum lipsită de robot și de echipamente. Lângă el plutea Plasa în inima căreia era încuiată harta galactică. Vizorul pe care Enid crezuse că l-a furat, era pe masă, la-ndemână. Vagonetul cu troleu stătea pe șinele sale, așteptându-și următorul pasager, care s-ar putea să nu vină niciodată. Și de jur-împrejur se întindea cenușiul cețos al Șoselei Eternității.

Așa cum mai făcuse de multe ori mai înainte, Față-de-Cal reflectă asupra Șoselei. Până acum, reflecțiile sale nu duseseră la nimic, iar el credea totdeauna că vor duce. Se întreba cine proiectase și construise acest fir neîntrerupt de drum trasat strâmb și răsucit în timpul și spațiul normal. Auzise de el cu foarte mult timp în urmă și foarte departe de aceste locuri, de la o creatură incredibilă care părea să sfideze toate cerințele și calitățile vieții. Ciudățenia aia o botezase Șoseaua Eternității, dar nu răspunsese nimic când îl întrebase care este semnificația acestui nume.

— Nu cerceta acest lucru, îl avertizase ciudățenia. Nu poate fi găsit prin cercetare. Trebuie să dai peste el.

Față-de-Cal dăduse peste ea cu milenii în urmă și, curios, îi găsise reprezentarea în vechea hartă galactică. Dar era sigur că nu rasa lui o construise, altfel ar fi știut acest lucru.

Dând peste Șosea, hotărâse că ar putea fi un loc în care să stea și să reflecteze asupra diferitelor căi de acțiune. Instalase coliba cu mese și scaune și pusese robotul să se ocupe de toate. Deoarece existau șinele, pusese vagonetul pe ele și instalase și alarme astfel încât să prindă imediat de veste dacă ceva sau cineva apărea pe această porțiune a Șoselei.

Multe secole nu se întâmplă nimic. Apoi, numai cu câțiva ani mai înainte, alarmele îl prinseră pe Boone când pășise prima oară după colț. Această stranie întâmplare părea să-i furnizeze cheia pe care o căuta Față-de-Cal pentru a rezolva problema pe care o reprezentau oamenii de la Hopkins Acre.

Fu plin de speranțe, dar nu fu convins până la a doua apariție a lui Boone. Atunci trebui să recunoască faptul că era martorul unor talente complet noi pe care nu sperase să le găsească la o rasă de la care nu se aștepta să le posede. Talentul în sine era mai puțin important decât faptul că în interiorul rasei exista capacitatea de a dezvolta noi posibilități într-un mod de evoluție.

Acum acel proiect, își spuse Față-de-Cal, era în sfârșit pus în aplicare mult mai bine decât sperase. Ce mai rămânea, erau ani de monitorizare și observare atentă pentru a fi sigur că nu apar piedici neprevăzute, dar avea el leac pentru ele. Spike și Pălăria ar putea fi acceptate de familie și Spike fusese acceptat ani întregi.

Față-de-Cal chicoti la acest gând. Centrul Galactic îl

considerase pe Spike drept agentul său secret și fusese introdus în familie în momentul în care ei se pregăteau să fugă în trecut pentru a scăpa de Infiniți. Rapoartele lui Spike către Față-de-Cal îi întăriseră presimțirea sa că această bandă de oameni merita atenția sa amănunțită.

Desigur, nu era nicio garanție că acest proiect nu ar putea eșua, așa cum au mai eșuat atâtea în trecut. Inteligența se părea că are o șansă foarte mică de a se dezvolta la întreaga sa capacitate. Mai fuseseră și alte rase pe care el încercase să le ajute în secole de eforturi, și fiecare fusese un eșec. Fuseseră și rase pe care nu le ajutase și eșuaseră și ele. Poporul Curcubeului eșuase în cele din urmă deoarece pierduseră adevăratele valori, reprimându-și emoțiile până când aceste emoții dispăruseră cu totul. Infiniții se pierduseră în străduința de a duce la bun sfârșit cruciada lor fanatică. Chiar propriul popor al lui Față-de-Cal eșuase când căutarea lor, prea încununată de succes, a imortalității dusese la sacrificiul fertilității rasiale care-l lăsase pe el ultimul supraviețuitor al rasei sale.

O plesnitură ușoară îi atrase atenția pierdută în considerațiile sale. În fața lui stătea Pălăria scuturându-se cum se scutură un câine care iese din apă. Prin scuturare, veșmintele sale se așezară la locul lor. Pălăria se așeză cu grijă.

„Nu mi-am părăsit postul, îi spuse Pălăria lui Față-de-Cal. O să mă întorc să-mi duc la bun sfârșit sarcinile. Am venit să scap de lup. Mă hărțuiește și mă scutură. Pleacă, făcându-mă să sper că m-a lăsat în pace; apoi se întoarce și tabără pe mine. Dinții lui m-au uzat și m-au...”

— Trebuie să te obișnuiești cu asta, spuse Față-de-Cal. E un rol pe care trebuie să-l joci. Cât timp pari o păpușă uzată, ei nu te vor suspecta că-i spionezi. Gândește-te la rolul pe care trebuie să-l joc eu. Fac pe clovnul, vorbesc cum se așteaptă ei să vorbească un străin necivilizat și le joc farse pe care nici nu le bănuiesc.

Ca farsa pe care i-a jucat-o micuței Enid, făcând-o să creadă că ea trebuie să țină degetul pe un punct, în timp ce el făcea un nod. El îi câștigase încrederea făcând-o să creadă că ea îl ajutase să creeze plasa, care, desigur, fusese acolo tot timpul, trebuind numai gândul său care s-o facă vizibilă.

Și pentru a o convinge de importanța plasei, o lăsase să

creadă că ea a furat vizorul pe care el îl plasase în lumea roz-purpurie unde tot el lăsase cufărul cu harta. Nevoia să se ducă acolo, el i-o implantase în minte în timp ce ea credea că se gândiseră amândoi și unul și altul. Apoi o lăsase să creadă că ea l-a salvat de monstrul purpuriu, care încerca numai să călărească și el plasa împreună cu ei.

„Nu trebuia să faci nimic din toate acestea, spuse Pălăria, dacă-ți vedeai de treburile tale. Dar tu trebuie să te amesteci în viața altora. Nimeni nu-ți cere sfatul sau ajutorul. Ești un încurcă-lume.”

— Poate că sunt, admise Față-de-Cal. Dar nu pot face altfel, când un mic brânci poate plasa o rasă pe drumul unei dezvoltări depline a puterilor intelectuale posibile.

„Și cu te-am ajutat, spuse Pălăria. Am acționat după capul meu de multe ori. Așa am dat de belea cu lupul. Prețiosul tău Boone trăgea la aghioase lângă foc, cu lupul dându-i târcoale. Fiara i-ar fi sfâșiat beregata în orice moment, dacă nu aș fi pus stăpânire pe micuța lui minte și nu i-aș fi inculcat în ea un sentiment de frăție cu Boone și un devotament de câine față de el.”

— Da, spuse Față-de-Cal. Ai acționat bine, cum am mai spus înainte. Ai făcut bine programând peregrinii ori de câte ori familia zbura cu ei. Chiar când l-ai programat pe al lui Martin să-l aducă pe el și pe Infiniți aici, ai făcut bine, deși nu credeam așa când a apărut prima oară.

„Și eu l-am salvat pe Corcoran când tu erai în hartă, adăugă Pălăria. L-am urmărit și când am văzut că era gata să cadă, l-am lăsat inconștient și l-am adus pe Șosea. Iar acum am devenit o jucărie pentru lup pentru a-i putea spiona mai bine pe Enid și Boone. Nu e o răsplată potrivită pentru…”

Față-de-Cal îl întrerupse.

— Spune-mi, a apărut vreun semn că cei doi se vor împerechea?

„Au și făcut-o deja, îi răspunse Pălăria. Cred că Enid se simte vinovată că a făcut-o înainte de ritul pe care ei îl numesc căsătorie. Nu înțeleg nimic din treaba asta cu căsătoria.”

— Nici nu încerca, îi spuse Față-de-Cal. Etica sexuală a tuturor raselor are prea puțin sens. Iar sindromul pe care oamenii îl numesc dragoste e mai presus de orice înțelegere.

Dar Pălăria nu-l mai asculta. Căzuse iar în faza sa de păpușă

și atârna moale pe masă.

Sărmanul copilaș, se gândi la el Față-de-Cal cuprins de o bruscă simpatie. Poate că s-a ostenit destul și are nevoie de o odihnă.

Față-de-Cal își reaminti ziua în care găsise creatura, fixată într-o nișă a unui muzeu vechi al propriului său neam, lăsată poate acolo pentru timpurile când rasa va fi dispărut. Privi la Pălărie și trecu mai departe nevoind să se mai încarce cu relicvele trecutului. Mai târziu, totuși, se va întoarce pentru a recupera păpușa. Nu încetase niciodată să binecuvânteze nevoia care-l făcuse să procedeze așa pentru că Pălăria avea abilități stranii dincolo de ce putea el înțelege, cum ar fi puterea de a se mișca și de a transporta orice prin spațiu și timp fără niciun fel de ajutor, de exemplu plasa.

Astfel, Enid și Boone se împerecheaseră și zarurile fuseseră aruncate. Față-de-Cal știa că era un joc al hazardului genetic, dar mai bun decât multe alte jocuri pe care le jucase. Față-de-Cal știa multe despre genetică.

Din uniunea lor, exista șansa să răsară o nouă rasă – o ramură a umanității care să combine tendința evoluționară arătată de Boone cu tăria acelui mic grup de oameni care îndrăzniseră cu încăpățânare să reziste amenințării Infiniților.

Admirase această încăpățânare și-i ajutase pe rebeli, recunoscând promisiunea pe care o reprezentau. Le furnizase una dintre cele mai simple mașini ale timpului construite de rasa sa ca un strămoș al plasei. Infiniții stăpâneau și ei călătoria în timp, desigur, dar a lor era cu dispozitive atât de complicate încât rebelii nu le-ar fi înțeles niciodată. Mințind iar, Față-de-Cal îi lăsase pe rebeli să creadă că ei le-au furat de la Infiniți.

Asta a fost înainte de a-l descoperi pe Boone printr-un noroc chior. Dar odată ce l-a descoperit, au fost probleme până să-l pună în contact cu familia de la Hopkins Acre. A fost nevoie de multe manevre ocolite – un zvon pentru Martin, care să-l trimită la Corcoran și alt zvon care să-l facă pe Martin să se sperie și să plece fără peregrinul său mai mare.

Față-de-Cal îi trimisese acea viziune ciudată lui Corcoran înainte de a-l împrieteni pe acesta cu Boone. O mică indicație a lui Corcoran îl trimisese la Everest să cotrobăie în camera lui Martin și să vadă peregrinul.

Corcoran, admise Față-de-Cal, ar fi putut fi o greșeală. El s-a

așteptat ca Boone să pășească după colț în peregrin singur, lăsându-l pe Corcoran în urmă. A subestimat talentul lui Boone. Dar din fericire, Corcoran n-a produs niciun fel de necazuri. Descoperirea copacului straniu a fost un punct periculos, dar totul s-a terminat cu bine.

Într-o zi, își spuse Față-de-Cal, trebuie să-și găsească timp să vadă ce era cu adevărat copacul lui Corcoran, deși s-ar putea să nu afle niciodată ce rasă sau popor l-a făcut, nici de ce fusese pus în acea perioadă pe Pământ.

În cele din urmă, hotărî el, totul a ieșit mai bine decât ar fi sperat. Mai erau încă multe de făcut, desigur. Ar trebui să găsească perechi pentru copiii încă nenăscuți ai lui Enid și Boone. Poate s-or găsi unii potriviți pe planetele colonizate de oameni. Dar treaba importantă fusese făcută.

Cu lene, trase vizorul să vadă de Martin. Părea să simtă o nevoie ciudată să-l urmărească pe acesta, deși omul era încolțit într-un loc de unde nu avea cum să scape. Totuși, Martin era un personaj alunecos.

Pe ecranul vizorului, apăru interiorul unui templu plin cu credincioși cu ochii extaziați. Martin, îmbrăcat în veșminte de aur și purpură stătea în fața unui altar împodobit. Caseta cu creierul monstrului ucigaș se odihnea pe un piedestal în fața altarului și strălucea în lumina lumânărilor pâlpâitoare. Era clar că Martin se afla în cursul unei predici spirituale. Brusc, el își aruncă în sus brațele și mulțimea căzu la picioarele lui, cu gurile deschise în ceea ce părea a fi un răspuns de fericire sălbatică.

Martin o făcuse. Avea puterea pe care o dorise și nu era nimeni care să-l înfrunte. Era bine prins în autoglorificarea sa. Și totuși, constată Față-de-Cal cu oarecare dezgust, o să trebuiască să-l supravegheze pe Martin.

Mai era încă ceva de făcut acum. Nu era poate necesar, dar trebuia făcut din decență. Viitorul îi arăta acum viitorul îndepărtat unde o licărire de scântei se odihneau la umbra unui copac bătrân în timp ce lumea se învârtea pe orbita ei în jurul unui soare muribund, roșu ca sângele.

Când Față-de-Cal se pregătea să se cațere pe plasă, Pălăria se trezi din nou și se așeză nesigur.

„Ce faci acum?” întrebă el.

— Îl aduc pe Henry înapoi la familia sa, îi spuse Față-de-Cal. Nu știu ce o să creadă el despre asta, dar restul familiei o să fie

bucuroasă să-l revadă. Vrei să vii cu mine?

Pălăria dădu din cap.

„Du-te tu iar, îi spuse lui Față-de-Cal. Nu mă mai amestec. Sunt încă un încurcă-lume.”

Plasa dispăru și Pălăria se prăbuși pe masă, o jucărie moale, plină de zgrunțuri și prea mult folosită.